

2

ΧΗΣΑΥΡΟΣ

1957

AP. 944

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΔΕΡΧΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΙΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛΙ ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ ΓΗΛ. 36-78) ΓΙΜΝ. ΔΡΧ. 6

«Αρχιμηνιά κι' αρχικρονιά...»
 «Εκεί περί το μεσημέρι...»
 «...ένα συνοικιακό δρόμο έχουν σταματήσει δυο επίχειρηματίες, μετρούν τα λεφτά τους και φαίνονται πολύ ευχαριστημένοι απ' την εισπράδα. Σε λίγο περνά ένας άλλος πιτσιρικός που το πρόσωπό του, όμως, δεν δείχνει και τόσο ικανοποίηση...»

με ανυπομονησία την πρωτοκρονιά για να το ριζούνε στο τζόγο.

— Πώς τα πήγες βρέ; τον ρωτά ο ένας απ' την εταιρία.
 — Μπρά, δεν έκανα τίποτα, παραπονείται ο τρίτος.
 Και τότε ο ευχαριστημένος πιτσιρικός παίρνοντας το ύψος του εργοδότη:
 — Άντε, έλα πέστα σ' εμάς να σ' ακούσουμε! Να, θα πάρης ένα φράγκο!
 Και ο αποτυχημένος πι...

Εύθυμα ενστανταίε

ταιρικός τὰ λέει στους επιτυχόντας, προς μεγάλη διασκέδασι των περαστικών.

— Δώρα παιδι μου, απάντα ο γεννήτωρ.
 — Και ποιανού είναι;
 — Δε βλέπεις; Τού αστυφυλάκα.

— Και ποιάς του τὰ δίνει;
 — 'Ο κόσμος.
 Τό παιδάκι κυττά με θαυμασμό τόν αστυφυλάκα, ύστερα ξανακυττά τὰ δώρα και στο τέλος λέει:

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

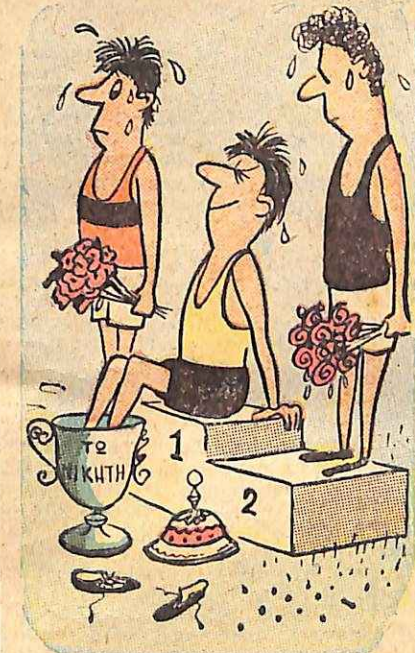
— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα γίνω... αστυφυλάκας!

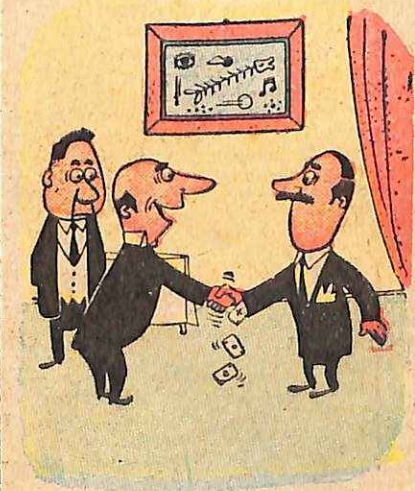
— Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Πραγματικό δέμμα προκοδείλου, μαντάμ!...

Μετά τὸν ἀγῶνα

— Καλῶς τὸ Βασιλάκη! "Ελα λοιπὸν ν' ἀρχίσουμε τὴν πόκα!...

ΜΕ χαρὲς ὑποδέχεται κά-
 θε πρωτοκρονιά τὸν και-
 νουργιο χρόνο ὁ κόσμος
 και με... ἀρὲς ἀποπέμνει
 τὸν παλῶ. Γιατὶ ὁ καινούρ-
 γιος χρόνος φορτύνεται μό-
 λης φτάση μ' ἄλλες τίς ἐλπι-
 δες καὶ τὰ ὄνειρα τῶν ἀν-
 θρώπων καὶ τὰ παίρνει μα-
 ζὶ του φεύγοντας στὸ μη-
 δέν.

Στὸ 1956, ἔλεγε συμ-
 πολιτὲς, στήριξα ὅλες τίς
 ἐλπίδες μου, πρὶν τὴν πρω-
 τοκρονιά. Ἄλλα τὸ ὄθλιο
 αὐτὸ ἔτος μὲ ἀπογοήτευσε
 σκληρὰ.

Καὶ ὁ θυμὸς σφοδρὸς συμ-
 πλωσε:

— Ὅπως ὅλα τὰ ἔτη!

Ἄλλα βρέθηκε κι' ὁ ὑπε-
 ρασπιτὴς τοῦ κατηγορου-
 μένου:

— Καὶ ὅμως στὸ 1956, φίλ-
 τατε, ὀφείλουμε μεγάλῃ εὐ-
 γυνωσύμην.

— Γιατὶ; Διότι παρὰ λίγο
 νὰ μᾶς φερῇ τὸν πόλεμο;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό! Διό-
 τι δὲν τὸν ἔφερε παρὰ τίς
 προσπάθειες τῶν ἀμετανο-
 ητῶν ἀνθρώπων.

Ὁ συνήγορος τοῦ ἀπελ-
 θόντος ἔτους δὲν εἶχε ἀδι-
 κο. Ἀς ἐκπνεύσῃ, πάντως,
 ὅτι τὸ διάδοχον ἔτος 1957
 θὰ εἶναι αἰσιον, εὐτυχὲς
 καὶ πρὸ πάντων λιγώτερο
 ταραχώδες ὅπὸ τὸ προκά-
 τοχόν του 1956. Ἀμήν!

ΔΕΝ ὑπάρχει πιὸ πολυέθο-
 ὀν καὶ πιὸ ἀφρονιστικὴ
 γιορτὴ ἀπ' τὴν Πρωτοκρο-
 νιά. Ὅπου νὰ μπῇ, ὅπου
 νὰ βρεθῇ κι' ὅπου νὰ στα-
 θῇ, ὑπάρχει μπροστὰ σου
 ἓνα χέρι ἀπλωμένο γιὰ τὸν
 μπουναμά. Συμπολιτὲς πα-
 ραπονοιάται σχετικῶς:

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

— Στὸ καφεῖνο, μπουνα-
 μάς. Στὸ κουρεῖο, μπουνα-
 μάς. Στὸν ταχυδρόμο, μπου-
 ναμάς. Στὸν γεροκράτη,
 μπουναμάς. Στὸν σκουπι-
 διάρη, μπουναμάς. Στὴ γυ-
 ναίκα, μπουναμάς, Στὰ παι-

σμοῦ, ἀπὸ τὴ μέριμνα νὰ φανῇ πιὸ ἐλκυστικὴ παρ' ὅτι εἶναι.
 Τόση εἶναι ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἐμφάνισι, ὥστε νὰ φαίνεται καὶ
 χειρότερη ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἔργο τῆς φύσεως.

Μόνο ὅταν πρόκειται νὰ κυκλοφορήσῃ ἀνάμεσα στὸν ξένο κό-
 σμο ρίχνει καμμιὰ ματιά στὸν καθρέφτη της. Ὅταν μὲν με τὸν
 ἀντρα της, θεωρεῖ περιττὴ κάθε φροντίδα γιὰ ν' ἀναδείξῃ τὰ
 κάλλη της, ἢ νὰ κρύψῃ τὰ ἀσχημα σημεῖα.

Λάθος στὴν τακτική. Ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα λάθη ποὺ διαπράτ-
 τεῖ ἡ γυναίκα, ὅπως ἐπίσης λάθος στὴν τακτικὴ εἶναι ν' ἀφήνῃ
 στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τὸ σπῆτι της γιὰ νὰ παραδοθῇ στὴ λουσο-
 μονία. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἔχει ὁ ἀντρας σπῆτι, ἀλλὰ δὲν
 ἔχει γυναίκα· στὴ δεύτερη, ἔχει γυναίκα, ἀλλὰ δὲν ἔχει σπῆτι.
 Καὶ τὸ ἓνα κακὸ καὶ τὸ ἄλλο ψυχρὸ. Ἰδεώδης σύζυγος εἶναι
 αὐτὴ ποὺ ἔχει νὰ βρῇ τὸ μέτρο καὶ νὰ μείνῃ σ' αὐτό. Δὲν εἶναι
 μόνο οἰκονομικὸ τὸ θέμα. Πολλὲς ποὺ μὲ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια,
 παρουσιάζονται στὰ κακὰ τους χάλια, καὶ ἄλλες πάλι, ποὺ μὲ
 φτωχὰ μέσα κατορθώνουν, μ' ἓνα ταῖτάκι, μ' ἓνα χτένισμα, μ' ἓνα
 κορδελάκι, μ' ἓνα τίποτα, μὲ τὴν κίνησι, μὲ τὸ βλέμμα, μὲ τὴν
 ἐκφράσι, νὰ γίνονται ἐνδιαφέρουσες στὸν ἀντρα τους.

Ζήτημα ταλέντου πρὶν ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ καὶ ὅταν τὸ ταλέντο εἴ-
 ναι φτωχὸ ἢ ἀνύπαρκτο, μποροῦν μὲ τὴν προσπάθεια ν' ἀναπλη-
 ρώσουν ὡς ἓνα σημεῖο τὸ κενό. Πῶς τάχα τὰ καταφέρνουν καὶ
 φαίνονται ἐνδιαφέρουσες ἐρωτικά, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τους; Τὴν
 ἐπομένη ὁμως τοῦ γάμου βλέπετε τίς περισσώτερες νὰ παραι-
 τοῦνται ἀπὸ τὴ θέσι τῆς γυναίκας. Σὰ νὰ ἦταν ἓνα βάρος ποὺ
 κουβαλοῦσαν ἀπάνω τους. Διαφορετικὰ βλέπουν τὸν ἀντρα - σύ-
 ζυγο, ἀπὸ ὅτι ἔδλεπαν τὸν ἀντρα - φίλο, τὸν ἀντρα - μνη-
 στήρα. Γεμάτες ἐρωτικὴ διάθεσι ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν
 ὁποῖο συνδέονται στὸν ἐλεύθερο βίο τους, μόλις νομιμοποιήσουν
 τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀπομακρύνουν τὴ σκέψι τους ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ
 θέμα. Ἐνῶ θάπρεπε νὰ κάνουν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Θάπρεπε
 νὰ ξέρουν ὅτι οἱ ἐλεύθερες σχέσεις θέλγουν ὅπως ὅποτε τὸν ἀν-
 τρα. Ἐκεῖ ποὺ χρειάζεται ἡ προσπάθεια, γιὰ νὰ μὴν ἀτονήσῃ
 τὸ ἐνδιαφέρον του, εἶναι ἡ περίοδος τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Αὐτὴ τὴν
 περίοδο ὁμως περιμένουν γιὰ ν' ἀφίσουν τὸν ἑαυτὸ τους στὸ ἔ-
 λεος τοῦ Θεοῦ.

Κατὶ τέτοιο φαίνεται συμβαίνει στὸν Ἕλληνα τοῦ Σουδάν. Δὲν
 εἶναι ὑποθετικὴ ἡ γυναίκα του. Πολλὴ νέα καὶ πολὺ φυσιολογικὴ.

Ἀφίνο ὅτι καὶ ὑπότασι ἐρωτικὴ ἀκόμη ἀν-
 παρουσιάζῃ μιὰ γυναίκα, ὅταν εἶναι ἐξυ-
 πνὴ καὶ μὲ ταλέντο, τὰ καταφέρνει νὰ
 κρύψῃ ἀπὸ τὸν ἀντρα τίς ἀνωμαλίες της. Χωρὶς ἀνωμαλίες ἡ κυρία τοῦ Σουδάν, ἀ-
 πόλυτα ὑγιὲς τύπος, ἀπορροφᾶται ἐν τού-
 τοις ἀπὸ τίς ἄλλες τῆς μέριμνες, ὥστε μὲ
 νωχέλεια νὰ παρακολουθεῖ τὴν ἐρωτικὴ ζωη-
 ρότητα τοῦ συζύγου της. Κι' αὐτὸς — ὁμο-
 λογεῖ — ἀναγκάζεται νὰ ἐξήσῃ τὴν περι-
 ριπέτεια. Δὲν παραμελεῖ τὸ σπῆτι του. Συ-
 νεπῆς πάντα τίς οἰκονομικὰς ὑπο-
 χρεώσεις του, καλὸς πατέρας, τρυφερὸς
 στὴ γυναίκα του, ὅταν ὁμως τοῦ τύχῃ ἡ
 εὐκαιρία ν' ἀτακτῇ, δὲν τὴν ἀφίνει νὰ
 πᾶν χαμένη. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν λείπουν
 οἱ εὐκαιρίες στὴ μαύρη ἡμερο...

Ἀπιστίες προσωρινές, ὅσο διαρκεῖ μιὰ
 συνάντησι. Κανένας σύνδεσμος ποὺ παρα-
 τίεται. Κανένα εἰδύλλιο ποὺ ἀναπτύσσεται
 ἔξω ἀπὸ τὴ στέγη του. Ἐξακολουθεῖ
 νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴ γυναίκα του.

«...Ἡ γυναίκα μου εἶναι ἡθικὴ, νοικοκυρά,
 στοργικὴ μητέρα καὶ σύζυγος καὶ μᾶλλον
 ὁμορφ... Τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ αὐτὴ καὶ
 τὰ παιδιὰ μου. Δὲ μπορῶ ὁμως ν' ἀντισταθῶ στὶς ζένες... Εἶναι

τόσο ψυχρὴ ἡ δική μου...»

Ἀμαρτία ἐξομολογημένη... Δὲν ἀποκλείεται, βέβαια, αὐτὸς ὁ ἴ-
 διος νὰ εἶναι ὀχληρὰ φλογερὸς καὶ νὰ δυσαρτυνῇται γιὰτὶ δὲν
 τὸν παρακολουθεῖ στὶς νοσηρὲς ὑπερβολὲς ἢ σύντροφός του. Ὁ
 κανὼνας ὁμως εἶναι ἄλλος: αὐτὸς ποὺ ἀναπτύσσει. Ἡ κακὴ παρά-
 δοξι τὴν ὁποία ἀκολουθεῖ ἡ ἐγγαμὴ γυναίκα μετὰ τὴν ἀποκατά-
 στασι. Τότε ἀκριβῶς ποὺ πρέπει νὰ διπλασιάσῃ τὴν προσπάθειά
 γιὰ ν' ἀρέσῃ, αὐτὴ βλέπει τὸν ἀντρα της, ὅπως θάδλεπε τὸν
 πατέρα ἢ τὸν ἀδελφὸ της.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς σοβαρώτερους λόγους ποὺ παρατηροῦνται δυ-
 σάρετες ἀνωμαλίες στὰ ἀντρώγυνα. Ὑπάρχουν, φυσικὰ, οἱ ρέμ-
 πελοι σύζυγοι, ποὺ ὁπωσδήποτε ρέπουν στὴ λοξοδρομία. Τὸ με-
 γάλυτο ὁμως μέρος τῶν ἀπίστων δὲν θὰ λοξοδρομοῦσε, ἀν στὸ
 σπῆτι περιμένε ἡ σύντροφος ποὺ δὲν εἶναι ἀπλῶς συνοδοιπόρος,
 ἀλλὰ κατέχει καὶ τὴ μεγάλη τέχνη τῆς γυναίκας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μόλις παντρευτοῦν, λησμο-
 νοῦν ὅτι εἶναι γυναίκες καὶ
 θυμοῦνται μόνο ὅτι εἶναι νοι-
 κοκυρές...

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τὰ δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΩΡΟ

Γνωρίστηκα με τον Πάω εδώ και τρία χρόνια. Ένα καλοκαίρι, κάποιος φίλος μου, με φίλοξενούσε τότε μία γνωστή μας οικογένεια, που παραδέρριζε κοντά στη θάλασσα. Σ' αυτήν κάθε μέρα, την ώρα που βράιλευσε ο ήλιος, να απομονώνωμαι απ' όλους και καθισμένη σε κάποιο βραχάκι της ακρογιαλίας, να κηλιδώ τη θάλασσα.

Ένα σούρουπο, λοιπόν, με πλησίασε, μία τέτοια ώρα, ένας μελαγχολικός νέος κι αφού με καληπέρριψε, με ρώτησε: — Μπορώ, δεσποινίς, να καθίσω κοντά σας και να κηλιδώ μαζί σας τη θάλασσα;

Δεν μπόρεσα να του το άρνηθώ και του έδειξα δίπλα μου μία θέση στο βράχο.

Ο Πάω ήταν είκοσι χρονών κι' έγω δεκαοχτώ. Αρχισαμε να μιλάμε για χίλια-δύο πράγματα.

Από εκείνη τη μέρα, σαν να είχαμε συνεννοηθεί, συναντιόμασταν κάθε βράδυ στον ίδιο βράχο. Έτσι άρχισε η μεγάλη αγάπη μας. Ένα βράδυ, ο Πάω με φίλησε για πρώτη φορά. Ήταν ένα φιλή, που κράτησε πολύ. Νοιώθαμε τις καρδιές μας να χτυπάνε μαζί.

Όταν χωρίσαμε, ήταν πιά αρκετά άργα. Καθώς αποχωριζόμαστε, τα χέρια μας σφιχτήκαν τόσο που μας πόνεσαν και κυτταχτήκαμε βαθειά στα μάτια.

Οι μέρες κύλησαν ή μία πίσω από την άλλη. Περιμέναμε να έρθει το ήλιο να βάλει για να συναντηθούμε στους βράχους και να μιλήσουμε για την αγάπη μας, όπως όλοι οι έρωτευμένοι του κόσμου.

Ο Πάω, καθώς με κρατούσε σφιχτά από τη μέση, με φιλούσε στο πρόσωπο και στα μάτια και μου έπαιρνε τα χείλη και τα χείλη μου, που, ωστόσο πάντα, μου φαινόταν κοινούρια.

— Σ' αγαπώ, Έρριέττα... Είσαι η ζωή μου! Θέλω κι' εσύ να μ' αγαπάς το ίδιο.

Τον καθησυχάζα και του έλεγα:

— Πάω, γλυκερά μου αγάπη, θά σ' έχω πάντα στην καρδιά μου! Θάμια ή σύντροφος, που λέει ο παπς βρήκες. Καληνύχτα, Πάω...

Απομακρυνόταν πρώτος κι' έγινε έμμενη ακίνητη, όπως τα μάτια μου τον έβλεπαν στο βάθος του δρόμου.

Ο Πάω με είχε σε εσέστη πάντα κι' αυτό μ' έκανε να πιστεύω, πως μ' αγαπούσε απλήθινα κι' ήθελε να με κάνει γυναίκα του. Σκεφτόμουν: «Υστερα, θάμια όλα πιο όμορφα...». Αλλά αυτό το ύστερα δεν ήρθε ποτέ...

Το φθινόπωρο είχε μπη. Ένα απογευματάκι, που η θάλασσα ήταν πολύ παραγμένη, περπατούσαμε αγκαλιασμένοι στη στενή αμμουδιά, κάτω από τον στενό βράχο, όταν, ξαφνικά, μ' έσφιξε πάνω του.

— Έρριέττα, μου είπε, σ' αγαπώ επάνω. Σου έχω ένα δώρο. Νά το.

— Έγινε από την τσέπη του ένα βελούδινο κουτάκι κι' εγώ το άνοιξα. Τό άνοιξα κι' είδα μέσα που ένα ρουμπινί με χρυσή αλυσίδα. Σ' αγαπώ, θηκα τόσο πολύ, ώστε δεν βρήκα λόγια να τον ευχαριστήσω.

Μ' έσφιξε πάνω του κι' έστρεψε μου πέρασε την αλυσίδα στο λαιμό λέγοντας: — Δε θα τη χάσεις ποτέ. Έρριέττα, μου το υπόσχεται. Είναι το πρώτο μου δώρο και θέλω να τ' αγαπάς...

— Θά τώχω πάντα μαζί μου, του απάντησα. Σου υπόσχομαι πως δεν θα το χάσω ποτέ. Χαμογέλασε και μουδίζει ένα βράχο, που έμπαινε στη θάλασσα.

— Έκεί θάμιασε μόνοι, μου είπε. Έλα. Θέλω να σου δωσω τόσα φιλά απόψε!...

Κύτταζε το βράχο. — Όχι, Πάω, του είπα. Νά μ' πάει εκεί. Οι άφροι της θάλασσας θα με κάνουν μουσκεμμένα κι' ύστερα είναι τόσο επικίνδυνο απόψε.

Στο μεταξύ όμως, έκεινος με είχε αρπάξει από τη μέση και με τραβούσε προς του μου...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

1957

Έχων ιδέας κατά νουν ασφαείς κι' ανυπερθέτους κι' ευελπιστών να έλθουν τα πάντα κατ' ευχρήν έλαβον την απόφαση την πρώτην ουν του έτους της νέας μου της δράσεως να κωμ άπαρχήν. Τούτοστιν άπεφάσιον και δη κατεπιγόντως να λάβω πλέον δείγματα της αίγλης μου άπτά και γόνος ουν ν' άναδειχθώ άρκουντως και δούντως το χίλια έννεακόσια πενήνκοντα έπτά!

Και την πρώην έγερεθείς κι' είπων δικήν άπόδονος (Άρχιμηνία κι' άρχικρονία κι' άρχή καλός μας χρόνος) έζώρησιν προς έναρξιν της δράσεως της νέας και καθ' όδον άνικνευον ό γερονταρνανέας. Κι' έν όψει, παιδες, εύρεθείς περικαλλούς Διδός κι' ευελπιστών τα μέγιστα και χαιρων άφείδως εύθους την έπληοισαν μετά ποζών άφθόνων κρατών και δισκον συναφώς εκ μελομακαρόνων.

— Ετη πολλά! άνέκραζον, ή θεσπεσία (Μις) κι' ως δείγμα προτιμήσεως κι' εις έν- (δείξιν τιμής, λάβε μελομακαρόνα προς χάριν των (όποιων) όμοι θά έορτάσωμεν έν μέσω σιροπιών. Κι' ή Ζεϋ, τον δισκον έλαβεν ή Μις ά- (ναφανδόν) κι' άφου μοι τον κατήνεγκεν και δη (κεφαλήδον) —όποια φεϋ! άνοιδεα Άτθίδος ήλιο- (φθόνου!) —άνακωρεϋσα έκραξεν —σκεφθήτε! (Κι' (άπό...χρόνου!))

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

τερούς έκείνους βράχους. Όταν φτάσαμε, βρήκαμε ένα ίσο μέρος, έσπασαμε, και κυττάσαμε τα κύματα. —Επαίξα με την άλυσίδα, ένώ ό Πάω, έχοντας το ένα του χέρι γύρω στον ώμο μου, μουδειχνε με το άλλο το βάθος του όριζοντα, που, παρα την κακοκαιρία, ήταν φωτεινός σαν γυαλίνο κρύσταλλο. Μου άρεσε να κυττώ το προφίλ του Πάω. Μισόλειπε τα μάτια και τον κύτταζε γεμάτη έκστασι.

Σε μία στιγμή, άκούστηκε σαν να έσπασε κάτι στο λαιμό μου. Δεν πρόφτασα να βάλω το χέρι μου κι' ή όμορφη άλυσίδα μου τα ρουμπινί είχε πέσει στη θάλασσα.

Ο Πάω σηκώθηκε βιαστικά και πηταξε το πουκάμισό του, το πεταλόνι του, τα παπούτσια του.

— Όχι, του φώναξα. Πάω, δεν πρέπει να το κάνει αυτό. Η θάλασσα είναι ταραγμένη και κεί κάτω είναι όλο μυτερά βραχάκια...

Αλλά με καθησυχάζα. — Μην κάνεις έτσι, μου είπε με τη χαδεντική, ζεστή φωνή του. Θά σου φέρω την άλυσίδα σε δυό λεπτά.

Μου έδωσε ένα τελευταίο φιλή, με κύτταζε βαθειά στα μάτια κι' έπεςε σ'αυτό: — Τον είδα, με την καρδιά σφιγμένη, να πολεμά μερικά κομμάτια και να πλατύνει στη βάση του βράχου, όπου όρρόνιωναν οι μυτερές πέτρες. —Υστερα, ξαφνικά, τα μάτια μου τον έχασαν. Ήταν από την ταραχή μου; Ήταν γιατί το σούρουπο είχε άπλωθι για καλά πιά; Η μήπως, αληθινά, ο Πάω είχε εξαφανιστή;...

Ένας άπερίοριστος φόδος με κυριέψι κι' έβαλα τις φωνές μ' όση δύναμη είχα, καλώντας σε μόνον τον Πάω.

Σε λίγο ήρθαν μερικοί παγοπιό πέρα. —Ετρέξα κοντά τους σαν τρέλλι και τις έδειξα που είχα πέσει ο Πάω. —Υστερα από κάμποση ώρα, έβγαλαν το κορμί του στην ακρογιαλιά. Κι' έγω έπεσα πάνω του, φωνάζοντας τον άγαπημένο μου με τα πιο γλυκά λόγια, έλπιώντας πως θ' άνοιγε τα μάτια του από τη μία στιγμή στην άλλη. Μάταια έλπιδα.

Και στο χέρι του έσφιγγε τη χρυσή αλυσίδα με το ρουμπινί. Άνοιξε τα δαχτυλά του και την πήρα. Η φτωχική μου άγάπη είχε κρατήσει την υπόσχεση μου μούδωσε. Από το μέτωπό του έτρεχε ένα μικρό ροδάκι από αίμα, σαν καυμένο από πολλά ρουμπινία...

Τον σηκώσαν και τον μετέφεραν στο χωριό. Κι' έγω έμεινα εκεί, στην αμμουδιά, κλαιόντας. Ο Πάω δεν θα ξαναγύριζε ποτέ πιά. Ήταν νεκρός και μαζί του είχα πεθάνει κι' ή νεότητά μου. Όλα είχαν τελειώσει για μένα.

Σκέφτηκα τις εύτυχισμένες μέρες που είχα περάσει μαζί του. Δεν θα έναυκαζα άλλη φορά το φλόισο της θάλασσας στις όμορφες βραδιές του καλοκαιριού. Της θάλασσας... Την κύττασα κι' έννοιωσα πως τη μισούσα απέραντα. Ήταν ένα μίσος τόσο μεγάλο, όσο κι' ό έρωτάς μου για τον Πάω.

Όστόσο, ή ζωή εξακολούθησε ύστερα και για μένα. Μονάχα που οι μέρες της είναι άδειες, γιατί δεν υπάρχει ή μόνιμη μου χαρά, ό άγαπημένος μου Πάω. Μου φαίνεται πως τον έσπασαμε όπως εκείνη τη μέρα, να μου δίνι τη χρυσή αλυσίδα με το ρουμπινί.

Κανένας άλλος δεν πήρε τη θέση του Πάω στην καρδιά μου. Κι' είμαι βέβαιη πως κανένας δεν θα μπη εκεί έκτος άπ' αύτό.

Κάθε χρόνο γυρίζω σ' εκείνη την αμμουδιά, γιατί μονάχα εκεί μου φαίνεται πως τον νιώθω τα χείλη του, πως δικά μου. Δεν έχω πιά δική μου παρά την άμμουδιά του. Και την άλυσίδα μου με το ρουμπινί, που δεν τη βγάζω πια από το λαιμό μου...

ZIZEL MARTEN

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικαντικό ρεπορτάζ

Το κλημάκιο άρχαίας τραγωδίας του Βασιλικού Θεάτρου θά μεταβή όριστικά, για σειρά παραστάσεων, στο Παρίσι και την Γιουγκοσλαβία, κατόπιν άποφάσεως του διοικητικού συμβουλίου.

Η σειρά των παραστάσεων αύτών θά πραγματοποιηθι κατά τη θερνή περίοδο του Βασιλικού θέατρο θά άνεδάση στο μεταξύ, στη δεύτερη σκηνή του, το γνωστό έργο του Στρίμπεργκ «Μις Τζούλια».

Η Ντιριντάουα και ό Μαυρέας, που θά παρουσιάσουν μουσικό θέατρο το καλοκαίρι στο «Περροκέ», έξασφάλισαν τη συνεργασία του μαέστρου κ. Λυκαρδόπουλου.

Η Ίωάννα Άλδα και ό Φώτης Πολυμέρης, έπειτα από τα έπιτυχημένα ντουέττα τους, πρόκειται να συνεχίσουν τη συνεργασία τους και στο έξωτερικό. Το έτην καινούργια ταινία «Λατέρνα, φτώχεια, φιλότιμο» (Ύπ' άρ. 2) το τραγουδι «Φούστα κλαϊωτή», που άποτελεί άπάντησι στο «Σαούφαλλο», θ' άποδώσει ή Λάουρα.

Η ίδια καλλιτέχνις, κατόπιν προσκλήσεως, θά μεταβή την άνοιξη στην Ίταλία για σειρά έμφανίσεων.

Η Κούλα Νικολαΐδου, έπειτα από πέντε ρεσιτάλ που έδωσε στο Χαροτό, βρίσκεται τώρα στο Βελγικό Κογκό.

Έξέ άλλου, ή Άννα Καλουτά, συνεχίζοντας την περιοδεία της στην Άφρική, βρίσκεται τώρα στην Άδδισ Αμπέμπ.

Στις παραστάσεις, που δίνει στα πιά μακρυνά κέντρα του άπόδημου Έλληνισμού, ή δημοφιλής βεντέτα της μουσικής σκηνής, κάνει και δυό εμφανίσεις χορευτικές, έκτος από τα νούμερα και τα τραγούδια.

Κάθε παράστασι της προλογίζει ή ήθοποιός Λασκαρίδης, που συνοδεύει την Άννα Καλουτά.

Στο μεταξύ, ή αδελφή της Μαρίκα, που έπρόκειτο να φύγη αύτη την έβδομάδα, για να την συναντήσει στην Ταγκανίκα, άνέβαλε την άναχώρησή της για την έρχομένη έβδομάδα.

Υστερα από άπουσία 4 έτών στο έξωτερικό, γύρισε στην Άθήνα ή γνωστή χορευτρία Καίτη Νταλμάς.

Η Έλληνίδα σολίστ του χορού είχε ενδιαφέρουσες εμφανίσεις στο Λονδίνο τόσο στην τηλεόρασι όσο και σε κέντρα. Στην Τεχεράνη ή Καίτη Νταλμάς παρέρριψε 11 μινες.

Το γύρισμα της Έλληνογαλλικής ταινίας του Νταστέν «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται», που συνεχίζεται στο Παρίσι, είχε δυσάρεστες περιπέτειες.

Ένώ γυριζόταν ή σκηνή του φινάλε στα σπουντιο της εταιρείας «Πατέ» με το κάψιμο των μύλων —ό σκηνοθέτης έβλησε να δώση έχειριστή μεγαλοπρέπεια στην τελευταία αυτή σκηνή του έργου— ή φωτιά έπεξετάθη σε όλόκληρες τις έγκαταστάσεις των σπουντιο έπικίνδυνα, παρέρστη δε άνάγκη να είδοποιηθι ή πυροσβεστική ύπηρεσία και να κινητοποιηθούν πολλές άντλίες, για να την σβύσουν!

Το φεστιβάλ λαϊκών ρωσικών χορών, που παρουσιάσαν τελευταία με έπιτυχία τα μπαλέτα Μοριάνωβ, θά έπαναληθι τον Ίανουάριο στο Άργος και το Ναύπλιο.

Μετά το «Ταϊγάρο», έγινε τώρα τραγουδι και ό «Καφέας». Πρόκειται για μία μελωδία, σε λαϊκό μοτίβο, που έγραψε ο μαέστρος Σουγιούλ.

Το Σωματείο Ήθοποιών θά γυρίστ για λογαριασμό του μία ενδιαφέρουσα ταινία, στην οποία όλοι οι άσσοι της σκηνής θά παρουσιάσουν μία από τις μεγαλύτερες δημιουργίες της καρδιάς τους. Η ταινία θά φέρη τον τίτλο «Θεατρική παρέλασι».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τό δώρο έχει να κάνει φέτος ό κ. Έπαμεινώνδας. Ένα στή γυναίκα του, την κ. Πελαγία, που έπι τριάντα χρόνια τώρα άπολαμβάνει τα πλούσια έλεη της γαλαντομίας του — και τι δεν της έχει χαρίσει στα τριάντα χρόνια της νόμιμης συμείωσης τους — κι' ένα στή... μικρή. Ξυνη, λοιπόν, τη φαλάκρα του ό άξίότιμος κ. Έπαμεινώνδας Κουτσουμής — άνθρωπος σοδαρός, τετραγωνικός και δικαίος — και σκέφτεται:

— Τριάντα χρόνια τώρα, ή αγαπητή μου Πελαγία ταμπολογάει. Από δαχτυλίδια και βραχιόλια και μπριγιάν μέχρι γουναρικά την έχω φορτώσει στους καλούς καιρούς. Ένώ ή καυμένη ή μικρή τι έχει δη τάχα από μένα; Τι, ποτα ακόμα! Τό σωστό και δίκαιο, λοιπόν, είναι, μία και τα οικονομικά μου έφείτος δεν είναι ιδιαίτέρως άνηθα, να πάρω κάτι για τα μάτια της αγαπητής μου Πελαγίας και ν' αφίσω τα λεφτά μου για να πάρω ένα καλό δώρο της μικρής.

Αυτή που άνοικει «μικρή» ό σοδαρός και δικαίος Έπαμεινώνδας, είναι μία υπαρκτή ένδιαφέρουσα, που του έχει προσφέρει πολλές υπηρεσίες τον τελευταίο αυτό χρόνο, που ή καλή του τύχη την έφερε στο δρόμο του. Μελαγχρονούλα, νοστιμούλα και κουτούλα, δεν φαίνεται να ή συμπληρώνει τους είκοσι όκτω Μαΐους — έναντι των πενήντα πέντε της δαίτημης κ. Πελαγίας — κι' όμως δείχνει τέτοια άφροσύνη και τόση προθυμία σ' όλα, ώστε ό κ. Έπαμεινώνδας νοιώθει άπεναντί της έλλεικρινή αισθήματα ευγνωμοσύνης. Ούτε ή σεβαστή κοιλιά του την ένοχλεί, ούτε ή προσηλούκία του, ούτε ή φοβερή εκείνη φαλάκρα που του χαλά την τόσο συμπαινετική του φάτσα.

— Πώς είσαι, Μπουμπούκα; — Φίνα, θέτε μου! — Πού θά πάμε, Μπουμπούκα; — Όπου θέλεις, θέτε μου!

Η μικρή, που φέρνει τό ποιητικώτατο δυόμα Μπουμπούκα, έχει πάντα κείφι και τον λείπει της σ'α' άστειά. Ο κ. Έπαμεινώνδας ευχαριστείται πολύ μαζί της, γιατί ή συντροφικότητά της είναι χαρούμενη, τό πρόσπο της συμπαινετική και ήρεμοι ό τρόποι της. Έχει δυό μυστικά κατάμαυρα, που όταν τον κυττάει, αίσθάνεται στην καρδιά του να κελαιδάνε άβδονα. Άνθρωπος σοδαρός και μετρημένος, ποτέ δεν θά σκεφτόταν καν να άπατήσει την έρίτη κ. Πελαγία, μία που όμως ήρθαν έτσι τα πράγματα και βρόθηκε στο δρόμο του ό πειρασμός, έλπε ότι ήταν θέλημα Θεού και λοξοπάτησε.

Ο κ. Έπαμεινώνδας κάθεται τώρα και σκέφτεται τις δυό γυναίκες και βλέπει πόσο ευνοημένη άπ' την τύχη είναι ή γυναίκα του και πόσο άδικήμνη ή μικρή.

Τριάντα χρόνια τώρα ή Πελαγία έχει τ' όνομά μου. Ένα θαυμάσιο σπιτί με όλες τις άνεσεις, καλοφαγία και καλοποσία, άπειρα δικαιώματα, άπειρες άπατήσεις και με γκριναίει κιόλας συνεχώς. Ένώ ή καυμένη ή μικρή τι έχει από μένα; Κλεφτά με βλέπει, κρυφά πίνει καμμία μπυρίτσα, κι' όταν τρώη καμμία φορά μαζί μου, στέκεται στο λαιμό της τό φαί από την άγωνία. Ζή, δηλαδή στο περιθώριο της ζωής μου, πάντα με τό φόβο της κατακραυγής της κοινωνίας. Κι' έν τούτοις, πάντα γελά ή καυμένη.

Κάνοντας την σύγκρισι αύτη ό κ. Κουτσουμής και βλέποντας πόσο συντριπτική άδικήμνη είναι ή μικρή, νοιώθει βαθειά συγκίνησι κι' άναστενάζει:

— Τό καυμένο! Και παρ' όλ' αύτά κάνει δτι μπορεί για να μ' ευχαριστήη! Τό δύστυχο το πλάσμα! Ούτε δικαιώματα έχει, ούτε άπατήσεις! Πόσο άδικος είναι ό κόσμος!

Καθώς σκέφτεται αύτά ό κ. Κουτσουμής, νοιώθει την καρδιά του να σφιγγεται από λύπη κι' ένα δάκρυ του ξεφεύγει άπ' τό άριστερό του μάτι. Ω, σίγουρα, πρέπει να φροντίση να φέρη κάποιο ίσοζύγιο σ' αύτη την άδικία. Ο,τι έχει και δεν έχει φέτος, θά τα διαθέσει για να πάρη ένα καλό δώρο στη μικρή, σαν ένδειξι ευγνωμοσύνης για τόσα καλά που του προσφέρει.

Έπαμεινώνδα, τι δώρο θά μου πάρης φέτος; διακόπτε τις ρεμβασμούς του ή καμπανιστή και άπαιτηκώτατη φωνή της κ. Πελαγίας.

Ο κ. Έπαμεινώνδας κουνά το κεφάλι λυπημένος:

— Πελαγία μου, δυστυχώς...

— Δυστυχώς, τα οικονομικά μου φέτος δεν είναι και πολύ έν τάξει, καθώς έξερεις.

— Πάμε, κλαυμά, άπάντα ή άπαιτητική γυναίκα, δεν μπορώ πιά να σ' άκούω να κλαίγεις... Άπ' τον καιρό που σε έξέρω, όλο κλαίγεις!

Ο κ. Έπαμεινώνδας αίσθάνεται την άνάγκη να διαμαρτυρηθι:

— Μη τό λές αυτό, Πελαγία! Τριάντα χρόνια τώρα, δεν φαντάζομαι να σε δυσανεξήσω ποτέ. Και γόνες σου πήρα και μπριγιάν και περιδέραια...

— Άλλά ή κ. Πελαγία τον διακόπτει: — Περνάει ξανά σ'αφελία! Σήμερα τι θά μου πάρης! Αυτό να μου πής.

Σ' αγαπώ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ.ΨΑΘΑ

Τό δώρο της «μικρής»

Τέτοιο ύφος κατηγορηματικό φέρνει στο μυαλό του τό ταπεινό και γλυκύτατο ύφος της μικρής — ά, τό καυμένο! — και πάλι το αίσθημα της ενδοιασύνης τον πλημμυρίζει.

— Έννοια σου, λείπει από μένα, και θά σε κανονίσω έγώ. Ούτε φόρου ύποτέλης να ήμουν, δε θά μου ζητούσες με τόσο θράσος τό όφειλόμενα.

Την άλλη μέρα, λοιπόν — παραμονή Πρωτοχρονιάς — σηκώνεται και τραβά στα μαγαζιά για να ψωνίση τα δώρα. Άλλά κυρίως τον άπασχολεί τό δώρο της μικρής. Τι να της πάρη; Δέκα λίρες έχει διαθέσιμες γι' αύτη τη δουλειά κι' άποφασίζει και τις δέκα να τις διαθέσει για την παραμονή. Άμα! Έπί τέλους, ή νόμιμη τον έχει έκμεταλλευτή στον ύπνιστο βαθμό και τον έχει γδύσει κυριολεκτικά τόσα χρόνια!

— Όμως — ένα μυστήριο πράγμα! — ό κ. Έπαμεινώνδας φοβάται. Ένώ για τη γυναίκα του μπαίνει σε όποιο μαγαζί θέλει, διαλέγει παζαρεύει, ψωνίζει και πληρώνει έλεύθερα,

Σαφνικά, είδε να μπαίνει στο κατάστημα ή γυναίκα του...

τώρα που δεν πρόκειται γι' αύτην, νοιώθει σαν ένοχος. Πρέπει και τό ψώνισμα του δώρου άκόμα, να γίνη κλεφτά! Τι άδικία! Γυρνά τα μαγαζιά, κυττά άπ' έξω τις βιτρίνες.

— Άν με δη κανείς; Βλέπει ωραία μπζού άλλα διατάζει: — Κι' άν με ρωτήσουν για ποιά ψωνίζω; —Υστερα από πολλούς διαταγμούς, μπαίνει τέλος σ' ένα κοσμηματοπωλείο:

— Θά ήθελα, λείπει, ένα δαχτυλίδι με μία καλή πέτρα.

Ο βλάκας ό μαγαζάτορας, όμως, τό πρώτο που τον ρωτάει, είναι: — Για την γυναίκα σας τό θέλετε; Άγανάκτησι γεμίζει την ψυχή του σ' αύτη την άόλητη έρώτησι κι' ό μαγαζάτορας που τον βλέπει άμήχανο, συμπληρώνει: — Θέλω να πώ, πρόκειται για κυρία ή για δεσποινίδα;

Ξεροκατάνει ό κ. Έπαμεινώνδας: — Για... δεσποινίδα. — Κόρη σας προφανώς; — Ναι... κόρη μου.

Ούτε ίχνος ύποψιας είχε περάσει άπ' τό μυαλό του καταστηματούρχη για τον προορισμό του δώρου, άλλα ό κ. Έπαμεινώνδας έόχασε τό συμπέρασμα, ότι ό άσιδέστατος αυτός άνδρως, κατάλαβε για ποιά πρόσωπα τό δώρο καί κοκκινισε. Για να ξεμπερδέυη, όμως, κύτταξε τα δαχτυλίδια που τό έδειξε, διάλεξε ένα άφαιρα μπριγιάν και ρώτησε: — Πόσο κάνει αύτό;

— Έντεκα λίρες!

Πρώτη φορά έπρόκειτο να κάνει δώρο της μικρής ό κ. Έπαμεινώνδας. Δεν έκρινε, λοιπόν, καθόλου σωστό να ταγκουνετή:

— Δε βουρέσαι, είπε, θά πάρω της Πελαγίας μου κανένα πράγμα σφηνότερο και θά ίσοφαρίσω. Χαλάλι της μικρής! Σε τόσα και

τόσα δώρα που έκανα στην Πελαγία μου, τί είναι αυτό για τη Μπουμπούκα; Τίποτα. Άλλωστε, φοδόναν να μείνη περισσότερο στο κατάστημα, πληρώσει κι' έπαυσε τό κουτάκι με τό δαχτυλίδι, όταν είδε να μπαίνει στο κατάστημα ή γυναίκα του.

— Έπαμεινώνδα μου, τι μου ψωνίσεις; Δαχτυλίδι μου πήρες; Μά τάξερα έγώ, ότι στο τέλος, δεν θά μπόρεσες να μου χαλάρσης την καρδιά! Τι καλός που είσαι! Τι καλός που είσαι!

Και βούτηξε, κατενθουσιασμένη, τό κουτάκι από τα χέρια του. Τό άνοιξε κι' άστράψανε τα μάτια της.

— Χρυσό μου Έπαμεινώνδα! Τι καλός που είσαι!

Ο δύστυχος Έπαμεινώνδας ξεροκατάπιε, έδρωσε, χαμογέλασε, άλλα δεν έόχασε λέει...

ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

2

8

Ημερομηνία μας

ΤΟ ΑΚΙΝΗΤΟ ΔΩΡΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ ΠΑΡΑΠΑΣ: Έφημερος μεγαλοβιομηχανός παχός και με προγούλια τριδίπλη. **ΤΑΣΟΣ ΣΥΝΑΡΗΣ:** Υπάλληλος του και ιδιαίτερος «ευνουμένος». 35 χρόνων. Δεν έχει εφεύρει την πυρίτιδα, αλλά δεν είναι και πολύ χαπιόφάγος. **ΜΠΕΜΠΑ:** Χαριτωμένη, ζωηρή κυρία 26 χρόνων. Σούγος του Τάσου και μεγάλη «συμπάθεια» του Ανασιμανδρού. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:** Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι, σ' ένα κέντρο στη Βαρμπόμνη. Έξω βρέχει ραγδαία).

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ (συνεχίζει διάλογο): Κατάλαβε ά- γάπη μου; Για το δαχτυλίδι, είπαμε πως σου το άφησε κληρονομία η θεία σου απ' την Αίγυπτο. Για το «κολλί» πως είναι ψεύτικο. Για το βραχιόλι πως το βρήκες σ' ένα ταξί. «Αλλά για ένα διαμέρισμα στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, τί θα πής; Θα πεθάνουμε κι' άλλη θεία σου στην Αμερική; Δεν είχες φροντίσει τουλάχιστον να τον πληροφορήσης πως είχες μεγάλο συγγενολό!

ΜΠΕΜΠΑ: Μην ανησυχείς. Όλοι οι άντρες είναι βλάκες! Έξαιρούνται οι παρόντες!

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: Παρακαλώ! Έγώ είμαι «κορόιδο» εν γνώσει μου!

ΜΠΕΜΠΑ: Μα τώρα τ' είν' αυτά που λές Σιμανδράκη μου; **ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ:** Μωρέ κορόιδο είμαι. Άκου που σου λέω εγώ!

ΜΠΕΜΠΑ: Δεν έχεις δίκιο. Έγώ σ' λατρεύω.

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: Ναί, άς μη σουπαιρνα τις δοξές, τ'α «κολλί» και τ'α δαχτυλίδια και βλέπαμε!

ΜΠΕΜΠΑ: «Ε, μά... αυτός είναι ο τρόπος, που μου αποδεικνύει την αγάπη σου! Άλλοιώς πως θα σε πίστευα;

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ (χαμογελάει επιεικώς): Ά, ναι, είναι κι' αυτό! Δεν το είχα σκεφτεί.

ΜΠΕΜΠΑ: Βλέπεις. Είμο μου, πως με θίγεις άρεσ- άρες; Και με στενοχωρείς χω- ρίς λόγο. Τί είναι τώρα για σένα να μου αγάρασες ένα διαμέρισμα;

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: «Ε... Ένα διαμέρισμα, «ρετιρέ» μ', έξη δωμάτια μέσ' το κέντρο, κάτι είναι. Άλλά σου όρκί- ζομαι πως δε σκέπτομαι κα- θόλου τ'α χρήματα!

ΜΠΕΜΠΑ: «Ε, τότε είμα- στε σύμφωνοι!

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: Πώς εί- μαστε σύμφωνοι; Τί θα πούμε στον άντρα σου;

ΜΠΕΜΠΑ: Ούφ, καυμένη Σί- μο, σχολαστικός που είσαι! Κάτι θα βρούμε.

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: «Α. μά δ'χι «κάτι»! Κάτι αληθοφανές και σοβαρό! Που να είμαστε βέβαιοι πως θα τ'ο φά!

ΜΠΕΜΠΑ: «Ε, να σκανδαλώ για μένα θα ή- ναι τραγωδία. Είμαι οικογε- νειάρχης, με γυναίκα, με κό- ρη της παντρειάς, και με γυιό που πάει για καθηγητής του Πανεπιστημίου.

ΜΠΕΜΠΑ: Κουταμάρες! Ό- λα τ'α «σκάνδαλα» στις άρι- στοκρατικές τάξεις γίνονται! Κι' ύστερα δεν κάνει και κα- νένα Έγκλημα! Άγαπάς μια γυναίκα! Δικαίωμα σου!

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ: Κατ'α τους νόμους της κοινωνίας,

συνουδώς; **ΜΠΕΜΠΑ:** Καλέ τί λές, άστειεύσαι; Ξεχνάς ότι το κρύβουμε;

ΦΙΦΗ (μιά κομψή παρδαλο- κυρία. Μπαίνει) Χρυσή μου χρόνια, πολλά!

(Ακολουθούν, η Νίνα, η Πίτσα, η Στάσα κι' η Ζωρ- ζέτ, όλες πικάντικες και γοη- τευτικές κυρία ελεφράων-ε- λαφρών βαρών με πολύ πορι- τανισμό και σεμνοτυφία. Ά- σπασμοί, ευχές, φασαρία).

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ (μπαί- νει). Χρόνια πολλά. «Ο,τι έ- πιθυμείτε. (Προσφέρονται «μπο- μπίνα» και «λικέρ»).

ΦΙΦΗ: Έφίτος, λοιπόν, ό χρόνος θα μας πη πολύ κα- λά, πρώτα ό Θεός!

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ: «Η Φίφη κέρδισε το λαχείο των Συντακτών!

ΜΠΕΜΠΑ: Μπά; **Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΦΙΦΗΣ:** Βέβαια! Διαμέρισμα στην όδον Μαυροματιών. Πέντε δωμάτια υπερώου!

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑ- ΣΑΣ: Είδες Στάσα, τί σύμ- πτωσις; (Στους άλλους). Κι' η Στάσα κέρδισε! Ένα κομ- ψό «απαρτί» στο Κολωνα- κι, τέσσερα δωμάτια με όλα τ'α «κομφορ»!

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΖΩΡ- ΖΕΤ: «Ε, μά είναι καταπλη- κτικό! Σκεφθήτε! Κέρδισαν ή κυρία Φίφη και ή κυρία Στά- σα! Τί θα πητε, λοιπόν, όταν θα σ'α αναγγείλω ότι κέρδισε και ή Ζωρζέτ ένα πολύ όμορ- φο «ρετιρέ» στην πλατεία των Άγώνων!

ΤΑΣΟΣ: «Ότι είσαι ήλι- θιος!... Μήπως κερδίσατε και σεις κυρία Νίνα, ένα διαμέρι- σμα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ: «Α. όχι! Έν' αυτοκίνητο μό- νον και κάτι μεροτή.

ΤΑΣΟΣ: Άτυχη στάθη- κε! Σεις κυρία Πόπη;

ΠΟΠΗ: Τίποτε! **ΤΑΣΟΣ:** Είσατε πολύ τυ- χερή!

ΠΟΠΗ: Γιατί; **ΤΑΣΟΣ:** Θα τ'ο ήθε αύ- ριο που θα διαβάσουμε όλοι τους «τυχερούς» στην έφημε- ρίδα.

ΟΛΕΣ (μαζί): Μα δε θα τ'ο δηλώσουμε! Θα τ'ο κρύψουμε!

ΤΑΣΟΣ: Δεν γίνεται, δυ- στοχώς, αυτό! Η Ένωσις θέ- τει όρον απαράδωτον τή δη- μοσίευσιν των ονομάτων!... Μπέμπα! Πήγαινε να μου φέ- ρης τ'ο λαχείο σου μήπως.. έχεις κάνει λάθος!

ΜΠΕΜΠΑ: Μά... εγώ δεν κέρδισα.

ΤΑΣΟΣ: Δεν πειράζει, ό- μολγώσέ το! Έδώ είμαστε, μεταξύ μας! Από ποιόν κρύ- βεται; Από τόν κ. Ανασιμαν- δρο;

ΑΝΑΣΙΜΑΝΔΡΟΣ (στ' αύ- τή της Μπέμπας): Πώς έγινε αυτή ή σύπτωσις;

ΜΠΕΜΠΑ: Έγώ τ'ο είπα και με μισήθηκαν. (Δυσανά). Δεν καταλαβαίνω, πάντως.. τί τ'ο παράξενο βρίσκεις. Τάσο, και εγώ έτσι έξαλλος!

ΤΑΣΟΣ: Μα... δεν είπα τίποτα εγώ! Ίσα - ίσα που ζήτησα τ'ο λαχείο, γιατί θέλω να πάρω τ'ο σπίτι στ' όνομά μου. Αυτό δε είναι απόδειξη... της εμπιστοσύνης που μου- χει ή γυναίκα μου, μήπως έχεις αντίρρηση, Μπέμπα;

ΜΠΕΜΠΑ: Δηλαδή... **ΤΑΣΟΣ:** Δηλαδή μάζεψε άμέσως τ'α ρούχα σου και πή- γαινε στη μάννα σου! Να κερ- δίσης εκεί ελευθέρως όλα τ'α «συντησιακά», τ'α «έθνικά λαχεία» και τ'α «λαχεία των Συντακτών! Κυρίες και κύ- ριοι... χρόνια πολλά! Έγώ πάω στη Λέσχη!

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

ΕΥΙΛΟΝ

ΑΥΛΙΑ

Πρωτοχρονιά ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Η φυγή των Άθηναίων από τ'ο σπίτι αυτές τις ημέρες

Μαζύ με τόν καινούργιο χρόνο, μπορούμε να χαιρετήσουμε και φέ- τος τ'α νέα πρωτοχρονιάτικα έθιμα των Άθηναίων, που τ'α τελευταία με- ταπολεμικά χρόνια κατακτούν όλο και περισσότερο έδαφος. Ποιά είναι τ'α έθιμα αυτά; Χριστουγεννιάτικο και πρωτοχρονιάτικο τραπέζι μα- κρὰ από τ'ο σπίτι, σε καμπύσιες έ- ζοχες, κοντά σε θάλασσες, πάνω σε πάλλευκες χιονισμένες βουνοκορφές.

Φυγή από τ'ο σπίτι και τήν πόλιν. Πρωτοχρονιά στ'ο έλατο, στ'ο βουνό, στ'ο θάλασσα. Είναι τ'α νέα συνθη- ματα που ένθουσιάζουν αυτές τις μέ- ρες χιλιάδες Άθηνάιους και Άγθίδες. Έφθαι και νέες, κι' ακόμη άνδρες και γυναίκες με μαύρα, με γκριζα, με λευκά μαλλιά, ξεκινάνε για να κόψουν τήν πρωτοχρονιάτικη πηχτα στ'ο ύπαιθρο. Έξω από τήν κλεισού- ρα τ'ο σπιτιού ή τής χαμηλοτάβα- νης πολυκατοικίας, μακριά από τις ξεθεωτικές ολονυχτίες των «ρεβε- γιών», τήν πρόληψη τ'ο «ποδαρικού», τις τυπικές πρωτοχρονιάτικες επί- σκεψεις με τούς υποχρεωτικούς κου- ραμπιέδες, τ'α μελομακάρονα και τ'ο λικεράκι.

Η έπιστροφή αυτή—ας τήν όνο- μάσουμε έτσι—πρός τή Φύσι στις πρωτοχρονιάτικες μέρες, είχε αρχί- σει και πριν από τόν πόλεμο. Συνε- τέλεσαν πολύ στην νέα συνθήκη, οι πρώτες διαδικές έκδρομης από τούς φυσιολατρικούς συλλόγους, που σή- μερα είναι αναριθμητές.

Τ'ο ξεκίνημα μίας δολόκληρης συν- τροφίας, που τ'α αποφασιστικά μέλη τής αναγκάζονταν και μη θέλοντας να τ'α ακολουθήσουν οι διατακτικοί, όσοι δεν τ'αχουν σε καλό να φύγουν «ετίοιες μέρες απ' τ'ο σπίτι», και οι δελεαστικές προσφορές των έκδρομι- κών σωματείων με ώργανωμένες έ- ξορμήσεις και με λίγα έξοδα, ξεση- κώσαν τις πρώτες ομάδες των Ά- θηναίων με έπικεφαλής τή νεολαία.

Σιγά-σιγά τ'ο ρεύμα τής φυγής των πρωτοχρονιάτικων ημερών, πήρε μεγαλύτερη έκταση.

Και βλέπουμε σήμερα με όποιον- όποτε καιρικές συνθήκες, πρώην «σπιτιόγατους» Άθηνάιους να είναι πρώτοι και καλύτεροι, έτοιμοι για έξορμησι. Με τ'ο σακκίδιο στόν ώμο, πάνε να πατήσουν χιονισμένα βου- νά, να γεμίσουν τ'α πνευμόνια τους με όξυγόνο, με τήν ευκαιρία τής άρ- γίας. Ν'ακούσουν καμπαναρία μα- κρυνών χωριών, να κάνουν χαρούμε- να γιορτές στις έξοχες και να έα- ναγουρίσουν άποτοξημένο, φρέσκο και ροδομάγουλο για τήν καθημε- ρινή δουλειά.

Όλοι οι φυσιολατρικοί όμιλοι τής Άθήνας, φροντίζουν τ'αυτές τις μέ- ρες, να παρουσιάσουν ένδιαφέροντα έκδρομικά προγράμματα. Όπως έ- χουμε υπ' όψη μας, και φέτος ή συμ- μετοχή των μελών τους αυξάνει.

Άρκεί να πούμε ότι φέτος, μόνο με τόν «Ορειβατικό Σύνδεσμο» που είναι μάλλον άθλητικό σωματείο και οι έξορμήσεις του γίνονται σε ά- πρόσιτες βουνοκορφές, 150 Άθηνάιοι έκαναν Χριστούγεννα στις κορφές τής Ζίρειας, τού Πανρασού, τού Βερμίου και σε άλλες περιοχές τής Δυτικής Μακεδονίας.

Έχουμε έπειτα, τούς άλλους, κα- θαρά έκδρομικούς, συλλόγους. Ός θαρά έκδρομικό φέρνουμε τόν «Φυσι- οπαθείον» που πέρσι από τ'α λατρικό όμιλο» που πέρσι από τ'α 250 μέλη του, μόνο τ'ο βουνό Καλ- λίδρομο φιλοξένησε 30 τήν Πρωτο- χρονιά.

Είναι ακόμη ό «Όμιλος Φίλων Ύπαιθρου», ή «Ύπαιθρος Ζωή», ό

«Όμιλος Φίλων Άκτής» και άλλα με δύναμι από 200 ως 500 μέλη. Κι' ακόμη ή Περιηγητική Λέσχη, που 400 πέρσι και 500 περίπου φέτος από τ'α 4.800 μέλη τής τής περιοχής Ά- θηνών — και τ'α 2.000 μη μέλη που παίρνουν μέρος στις έκδρομες τής— ξεκινούν για ύπαιθρια Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά. Πελοπόννησος, Ήπειρος, Θεσσαλία, Μακεδονία, Κέρκυρα, Σπέτσες, Εύβοια, είναι οι πολυήμερες έξορμήσεις τού σωμα- τείου τις ημέρες αυτές.

Τ'α πολυαίθρια πάλιν Τουριστικά γραφεία παίρνουν ένα άλλο μέρος των Άθηναίων έξω από τ'ο σπίτι. Γενικά, τήν έξοδο των κατοίκων τής πρωτεύουσας διευκολύνουν πολύ σή- μερα τ'α τόσα συγκοινωνιακά μέσα π'αυτά κάθε κατεύθυνσι. Έτσι, και μό- νη τής μιά συντροφιά ή μιά οικογέ- νεια, μπορεί άνετα, χωρίς να κατα- φύγη σε σωματείο ή σε τουριστικό γραφείο, να πάη όπουδήποτε. Άς σκεφτούμε ότι πριν από λίγα χρό- νια για ν' άνεθ ή κανείς στην Πάρνη- θα, έπρεπε να λογαριάσει ώργανωμέ- νη έξορμησι δυό ημερών! Σήμερα με τ'α «Πούλμαν», πάει στα έλατά τής κι έρχεται σε λίγη ώρα.

Κάτι άλλο, που γενικεύει ακόμη περισσότερο τήν «έξοδο» των ημερών τούτων, είναι τ'ο ιδιαιτικό αυτοκίνητο. Τ'α 22.000 ιδιαιτικά αυτοκίνητα τής Άθήνας δεν μένουν, βέβαια, στο γκαράζ. Ούτε ξεκινάνε μόνοι τους οι ιδιοκτήτες τους. Φέτος, μάλιστα, μπορούμε να πούμε, ότι με τις γυν- στές άπαγορεύσεις τής βενζίνας, τ'α ιδιαιτικά αυτοκίνητα φεύγουν ά- ναγκαστικά για πολυήμερες έκδρο- μές. Έπειδή δε έχουν έξοδο μέρα πα- ρά μέρα, κάνουν τουλάχιστον τριή- μερη τήν έξορμησί τους, για να μπο- ρούν να έπιστρέψουν τήν τρίτη ήμέ- ρα, που θάχουν «έλευθερά κυκλοφο- ρία».

Όπως βλέπουμε λοιπόν, χιλιάδες είναι πιά οι Άθηνάιοι, που «σπάνε» τώρα τήν παράδοσι, τής σπιτιικής γιορτής των ημερών αυτών.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι τ'ο καινούργιο έθιμο, φέρνει κι' ένα άλ- λο καλό. Σταματάει ή λιγοστεύει τ'ο άνελέπτο κόψιμο τού κλαδιού τού έ- λατου, που δίνει μια ψευτική παρου- σία τής Φύσεως μέσα στην κλειστή ατμόσφαιρα τού σπιτιού και στήν μέσα στ'ο έλληνικό σπίτι τ'ο ευρω- παϊκό έθιμο τού χριστουγεννιάτικου δέντρου.

Φέτος μάλιστα, όπως έόρουμε, τ'ο Κράτος έλαβε κι' άλλο μέτρο για τήν προστασία τού υπότιπου έλατου από τήν πρωτοχρονιάτικη λεηλασία. Χιλιάδες έλατα από τήν Αυστρία θα ικανοποιήσουν τούς έδω όπαδούς τού δέντρου. Τώρα, αν αναγκασμα- στε έτσι να βγάλουμε στ'ο έξωτερικό πολύτιμο συναλλάγμα, αυτό είναι... άλλη ιστορία.

Άς μη ξεχνάμε όμως και τήν πα- λιά γενεά. «Τέτοιες μέρες, έξω από τ'ο σπίτι!...», θα άπορήση με τήν άπόλυτη προσήλωσι τής στ'α πατρο- παράδοτα Δικαιολογημένα, βέβαια! Γιατί θέλει ή νοσταλγία πίσω από τ'α τζάμια τού σπιτιού και κοντά στ'ο θερμάστρα τ'ο οικογενειακό έορ- τάσιμο τραπέζι, με τήν καλοψημένη γαλοπούλα, τ'ο χριστόψωμο, τήν ά- παραίτητη ρετσίνα ή τ'ο κοκκινέλι για τήν ανταλλαγή των ευχών και τ'ο κόψιμο τής πηχτας.

Οι καινούργιες όμως συνθήκες, δεν περιφρονούν τ'α πατροπαράδοτα. Τ'ο παλιό σκηνικό τους αλλάζει και συνδυάζει τ'α λατρεία τής Θρη- σκειας και τ'α Παραδόσεις με τήν λατρεία τής Φύσεως.

Έτσι, Άθηνάιοι και Άθηνάιοι, αντί να στήσουν τ'ο κοινό έλατο μέσα στ'ο σπίτι τους, πηγαίνουν να βρουν τόν γέρο έλατο στ'ο βουνά και να γιορτάσουν μαζί του.

Επίμαχοι δίχλοι

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Ευτυχείς συνταξιούχοι και τρισμακάρες ακόμα, τούς μεγίστους μας φωσφίρες ευλογήστε μ' ένα (στόμα, γιατί πρόσεξαν πώς φτάνει έτος αίσιον και νέον και σ'ας είπαν εν τώ άμα: «Δώρον λαβετε γενναίον»!

Έκατό δραχμάς, περίπου, σ'ας ένέκριναν, φρονώ, μετά σκέψεως ώριμου κι' άποφάσεως συντόνου, για να πάρτε, άνέτως, ένα κότι βωδιό, ή κατ' άτομον μία ρέγγα και να πητε: «Και τού... (χρόνου)!

ΜΠΕΡΙΚΕΤΙΑ

Λόγω τής Πρωτοχρονιάς μας και των άλλων εορτών, ακριβήνανε τ'α τέλη των γραμμάτων και καρτών και άωστή περιουσία άπαιτείται άνυπερβέτως για να γράψης στους γνωστούς σου: «Ευτυχές τ'ο (νέον έτος)!

Επί πλέον, φτάνει ό κόσμος στόν βαθμό και στ'ο (σημειον, τ'ο συμπέρασμα να βγάλω αύθωρε και παραορήμα, ότι μόνον για τήν «πόση», ήτοι τ'ο ταχυδρομείον, οι γιορτές μας ξεμερώνουν και «ό χρόνος είναι... (χρήμε)!

ΑΥΤΟ ΕΛΕΙΠΕ...

Υπομνήματα σκορπάνε ώριμένοι άντρες άρτι και φυρί-φυρί τ'ο πάρε για κουλούρα μας τετάρτη... Κι' άλλο γάμο υποστηρίζουν και δεσμό συζυγικό και δεν βλέπουν, έδώ πέρα, πού... τριτώνει τ'ο κακό!

Πρέπει ό... τέταρτος ό γάμος νάναι, λέει, ό τελευ- (ταίος, πρᾶγμα πού τ' άκούει ό άντρας και τόν πνάνει... (τεταρταίος, γιατί θύμα πέφτει πάντα... πεθεράς γλωσσοκοπνάας κι' είναι, ήδη, οι τρεις οι γάμοι, «τρεις και τ'ο λουρί (τᾶς... μανάφ)!

ΛΟΓΩ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΟΣ

Στις πολλές έπιτροπές που κατέκλυσαν τή χύρα και φυτώρων πάντα, πές, έξη-έφτά κι' όκτω τήν ώρα, έπηνέμουν ώριμένοι λειτουργοί μας κρατικοί να προσθέσουν, — σ'ον τώ χρόνω — και τήν Άστρο- (νομική)!

Πάντως ή έπιτροπή έτούτη αν συγκροτηθή, εν τέλει, όλους τούς βωμικούς όφειλει τακτικά τής νάχη μέλη, γιατί «άλαιοβερσί» έχουν όλοι διαρκές με τις ύψιστες τιμές μας και τᾶς... αστρονομικές!

ΘΕΜΑ... ΦΛΕΓΟΝ

Ζωντοχάρα κότσοναπτή και πολύ καρδαμωμένη, μ' έλεκτρήν οϊδοπροδρόμην ήταν υποπαντρεμένη, κι έπειδή ζήτοσα' έκείνους τούς δεσμούς να διακοφθ βιτριόλι ήλρε έκείνη και τού χάλασε τήν... όψη!

Τού ύγρου πυρός έκείνου θύμα έπεσε, ως είκός, μεταξύ όλων των άλλων και... οϊδοπροδρόμους και μπορεί να ήλ κανένας μετά λυψη κι' οϊκτιρμού, πώς τ'ο βιτριόλι, πλέον, έχει γίνει τού... συρμού!

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Παράνομα στοιχήματα στ'ο Δέλτα παιρνοδίωνν κι' οι οχετικές άμοιβοί τ'α μέτρα τους έντεινουν για να εξαφανίσουν, εν ποση συντομία, τούς άουστόλως ρεπόντας προς τήν παρανομία!

«Θά παταχούν άμείλικτα», τονίζουν και φωνάζουν, αυτοί που τούς κουροφίλους παράνομα τινάζουν, και θά υποστηρίζονται προθύμως τε κι' εύσχημως, αυτοί που ξεφιλιάζουν τούς παίκτες... έπισημώς!

ΕΠΙΔΟΣΙΣ

«Κοινόβιον» έπικείται, να γίνη άθλητισμού, ως και χρηματοδοτήσις μεγάλου όργανισμού, για να μη μένουν, κυρίως, τ'α «σπορ» στ'ο περιθώριον και για να γίνη ό τόπος μάς πρωταθλητών φυτρώριον!

Τήν σύστασι του άκοπη, ώστόσο, τόν ευρίσκω, άφού και τώρα είμαστε άούγκριτοι σ'ον... δίσκο κι' έφθον, λόγω φόρων μας κι' έκτακτων εφορών πρωταθληται γινόμεστε άπάντων τών... βαρών!

Έκτός αυτών οι πλείστοι μας, εν όψει ένταλμάτων μετ' έμποδίων πρέχουμε καθώς και μετ' άλματων κι' αν οι φορε-εισπρακτορες μας φαίνονται τραχείς, γινόμεστε, πιά, «τάμπιοι» στους δρόμους... άντο. (χᾶς.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σ. Μ.

εὐαγγελιστρία πού θεραπεύει

Οι υπερφυσικές ιδιότητες της 'Αλεξάνδρας Μαγουλά

ΜΕΓΑΛΟ θόρυβο έχει προκαλέσει, τελευταία, η ζωή και το έργο μιας θροσεβούς 'Αθηναίας, που ασκητεύει από εδώ και 14 χρόνια.

Πρόκειται για την 'Αλεξάνδρα Μαγουλά, που θεωρείται από τους ειδικούς, ως «ἐντολοδόχος πίστεως» και που γιατρούει ανίστες παθήσεις με τη δύναμη της προσευχής.

Τό έργο της εὐλαβούς ασκήτριας είναι αφιερωμένο, ἐξ ὁλοκλήρου, σέ «ὑπακοή καί ἐκτέλεσι θεϊκῶν ἐντολῶν», ὅπως λέει, τίς ὁποῖες δέχεται δι' ὁραματισμῶν. Καί τίς γράφει!...

Οἱ «γραφεῖς» τῆς 'Αλεξάνδρας Μαγουλά, ἂν καί π' ὀκείται περὶ γυναίκα ἐντελῶς ἀγράμματος, εἶναι ἐκπληκτικὲς σέ γλώσσα καί νόημα.

Μὴ φαντασθῆτε δὲ πὼς πρόκειται γιὰ μιὰ «γραφή» μόνο, πού ἐννοεῖ κάποτε ἡ ἀσκήτρια. Καί πὼς αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ὅπως εἴμαστε σὲ θέσι νὰ γνωρίζουμε, ἡ 'Αλεξάνδρα Μαγουλά «γράφει» καθημερινῶς σχεδὸν καί ἔχει ἤδη συμπληρώσει 25 ὁλοκληροὺς τόμους!...

Δυνάμει ἀντλεῖ ἡ 'Αλεξάνδρα Μαγουλά — ὅπως λέει ἡ ἴδια — ἀπὸ τὴν Θεῖαν Μετάληψιν τὴν ὁποῖαν παίρνει κάθε ἡμέρα, καί τὴ δίδωσ νὰ τῶν σχεδὸν τίποτα! Κατὰ τὸ δόγμα αὐτὸ τῶν 14 χρόνων, πού ἔχει ἀφοσιώσει τὴ ζωὴ της στὸ Θεό, δὲν ἔχει δοκιμάσει καμμία ζωικὴ τροφή. Ἀκόμη οὐτε καὶ λάδι, ἔχει βάλει ποτὲ στὸ στόμα τῆς! Νηστεύει μὲ νερόδραστα χόρτα καί προσεύχεται.

Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι, γιὰ μένα, πηγὴ ζωῆς!... μὰς λέει ἀπλά, καί κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Πρὸ ἐτῶν εἶχε λάβει ἐντολή — κατὰ τὴν διμολογία της — νὰ μὴ βάζῃ τίποτ' ἄλλο στὸ στόμα της, ἐπὶ ἑνὶ χρόνῳ, παρὰ μόνο τὴ Θεῖα Μετάληψιν. Καί ἐξέτελεσε τὴν ἐντολή αὐτὴ κατὰ γράμμα.

Ἡ 'Αγία Κοινωνία καί τὸ ἀντίδοτο ἀπέτελεσαν τὴ μοναδική τροφή τῆς ἀσκήτριας ἐπὶ 365 συνεχεῖς ἡμέρες!

Ὅλα αὐτὰ δὲ ἔχουν — ὅπως λέγεται — ἐλεγχθῇ ἀπὸ ἐπιστήμονες, πού παρακολουθοῦν, ἐπὶ χρόνια τώρα, τὴ ζωὴ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναίκα.

Ἡ βαθεῖα, λοιπόν, πίστι καί ἡ νηστεία ἔχουν προκίσει τὴν ἀσκήτρια καὶ τὸ χάρισμα τῆς ἰσχύος. Αὐτὸ βεβαιώνουν οἱ ἐπιστήμονες πού τὴν παρακολουθοῦν.

Προκίνημα σωστὸ εἶναι ὁ δρόμος πού κατοικεῖ καί ἑκατοντάδες δυστυχισμένων, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνίατα νοσήματα, περιμένουν ὑπομονετικὰ τὴ βοήθειά της.

Μὰ, δὲ πῆτε, γίνονται σήμερα πιά θαύματα στὸν κόσμο;

Φαίνεται πὼς, ὅποιος πιστεύει βαθεῖα, μπορεῖ νὰ σωθῇ. Ἀλλοίως, δὲν ἐξηγούταν τὰ «θαύματα», πού γίνονται μὲ τὴ δύναμη τῆς πίστεως. Γιατί ἡ 'Αλεξάνδρα Μαγουλά οὐτε φάρμακα μεταχειρίζεται, οὐτε... ἔσχα!

Προσεύχεται κατανακτικὰ καὶ ἀγγίζει τὸν ἄρρωστο, γιὰ νὰ τοῦ μεταδώσῃ «εὐλογία». Καί τίς περισσότερες φορές τὸ πετυχαίνει, ὅταν καί ὁ ἄρρωστος τὴν βοηθήσῃ μὲ τὴν πίστι του.

Στὸ σπῆτι τῆς ἀσκήτριας εἶδαμε νὰ γίνονται πράγματα ἀληθινὰ ἀπίστευτα. Τώρα, ἂν αὐτὰ λέγονται «θαύματα» ἢ κάπως ἄλλοιως, δὲ γνωρίζουμε.

Θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καί θὰ σὰς ἀφίσωμ νὰ τὰ χαρακτηρίσετε. Μία εἰκοσάχρονη περὶπου κοπελλίτσα, κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά της ἑνὸ μωρὸ 4 μηνῶν.

Τὸ παιδάκι μοιάζει περισσότερο μὲ γεροντάκι κ' ἔχει μιὰ ἐκδηλὴ ἀρρυθμία στὴν ἀνοσπνοή.

Γεννήθηκε μὲ καρδιοπάθεια καί ἡ ἐπιστήμη τὸ εἶχε καταδικάσει.

Τί μπορῶ νὰ κάνω; ρώτησε ἀπελπισμένη ἡ νεαρή μητέρα, τοὺς διαπρεπέστερους καρδιολόγους.

Νὰ κάνετε... ἕνα ἄλλο παιδί!... ἦταν ἡ ἀπάντησι.

Πικραμένη κ' ἀπελπισμένη, γιὰ τὴν ἀρρώστειά πού ἀπειλοῦσε κάθε στιγμή τὴν τρυφερὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ της, ἡ μητέρα αὐτὴ εἶπε τὴν ὑπακοή τῆς ἀσκήτριας. Τὸ πῆρε, λοιπόν, στὴν ἀγκαλιά της καί πῆγε μὲ πίστι στὴ θεοσεβὴ γυναίκα.

Μόνον ἐσεῖς θὰ μοῦ τὸ γιατροῦσετε! τῆς λέει. Μόνο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸ σώσῃ! Οἱ γιατροὶ τὸ ἔχουν καταδικάσει!...

Ἡ 'Αλεξάνδρα Μαγουλά προσεύχεται γιὰ τὸ ἀγγελουδί αὐτό, πού ὁ χάρος ἀγωνίζεται καὶ κλείσει τὰ μάτια της καὶ μοιραϊρίζε μιὰ προσευχή.

Ἐσφινά, τὴν ἀκούμε νὰ λέη: — Τὸ παιδί δὲ γεννήθηκε ἄρρωστο... Καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, γυρίζει καί κυττάζει τὴν κατὰχλωμ νεαρή μαγουλά, πού ἀγωνιά, καί τὴ ρωτᾷ:

— Ἐσὺ, παιδί μου, δὲν ἤθελες τὸ μωρό, γιατί ἦταν κοριτσάκι καί εἶπες: «Καλύτερα νὰ μὴν ἔφερνα στὸν κόσμο παιδί, ἀφοῦ εἶναι θηλυκό». Γιατί, παιδί μου, τὸ ἔκανες αὐτὸ καί βασιζέσαι σήμερα τὸ ἄθω αὐτὸ πλάσματάκι, καί ὅλοι ἐσεῖς μαζί του;

Εἶδαμε τὴν κοπέλλα νὰ τὰ χάνη καί, ἔσφινά, νὰ ἀφίγη τὸ βρέφος, νὰ πέθῃ στὰ γόνατα καί μὲ δυνατοὺς λυγμούς, νὰ ὁμολογῇ τὴν ἐνοχή της.

Ναί, τὰ εἶπα αὐτὰ! Συχωρεσέ με, Θεέ μου, τὴν ἀνοήτη! Κι' ἐκλαίγει, πεσμένη στὰ πόδια τῆς ἀσκήτριας, σὰν νὰ ζητούσε ἔλεος.

Σώπα, μὴν κλαῖς!... τῆς εἶπε ἡ 'Αλεξάνδρα Μαγουλά. Τὸ παιδί σου θὰ γίνῃ καλὰ. Εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ζήσῃ...

Τὸ ἔσανεῖδουμε τὸ μωρό, ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες. Ἦταν μιὰ χαρά, ζωηρότατο καί χαμογελοῦσε σ' ὅποιον τοῦ μιλοῦσε.

Τὸ σπουδαιότερο δὲ ἀπ' ὅλα εἶναι πὼς ἀρχισε νὰ τρώῃ μὲ ὁρεῖ καὶ μέσα σ' αὐτὲς τίς 4 ἡμέρες, εἶχε κερδίσει κιόλας βάρος.

Ὁ γιατρός, πού ἀγνοοῦσε καὶ ἀγνοεῖ ἴσως ἀκόμη τί συνέβη στὸ μεταξὺ, ἀπέδωσε τὴν βελτίωσι τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς, σὰν τελευταία φάρμακα, πού τοῦ ἔδωσε. Ἀλλ' οἱ γονεῖς, δὲν εἶχαν χρησιμοποιοῦσι τὰ φάρμακα αὐτὰ καί ἡ συνταγὴ βραβεύεται ἀκόμη στὴν τσέπη τοῦ πατέρα!... Εἶναι δὲ πρόθυμοι νὰ ἐπιβεβαιώσουν αὐτὸ τὸ γεγονός.

Ὅπως λέει ἡ ἴδια, ἕνα ἀγαθοποιὸν βεῖον πνεῦμα ἐπηρεάζει.

Ἡ ἀσκήτρια κατεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της, δρῶν τὴν περιμένουν πολλοὶ ἄρρωστοι. Στὸ βάθος, πῶς ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν 'Αλεξάνδρα Μαγουλά στέκεται ἡ ἐρατεινὴ πρὸς ἑ-

τοὺς ἀπὸ ὄγκου τοῦ ἐγκεφάλου κ. Σπύρου.

Τὸ ζεῦγος τῶν ξένων δέχεται τὴ «βοήθεια» τῆς ἀσκήτριας, πού θεραπεύει ἀπὸ ἀγκύλῳ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὴ μιγάδα κυρία.

τὴν 'Αλεξάνδρα Μαγουλά καὶ τὴν ὀπλίζει μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμι, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἔχει υποβάλει σὲ πολλὰ δοκιμασίες.

Κατὰ τὸ 1954, ἡ Τερέζα Σ., πού ἔπασχε ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια (στένωσις μιτροειδικοῦ) ὅπου βεβαιώθηκε ὡς γιὰ τὸν πού τῆς ἔκανε τὴν θεραπεία, ἐπρόκειτο νὰ ἔγχε αἷσθ... Κι' ὅμως ἐγινε ἐντελῶς καλὰ, ὅπως βεβαιῶν οἱ γιατροί, γὰρ στὴ βοήθεια τῆς ἀσκήτριας.

Τραγικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ περίπτωση μιᾶς «δαμνισμένης» ἀπὸ τὴ Σκύρο, τῆς Μαρίας Β. Ἡ γυναίκα αὕτη ἦταν ψυχοπαθὴς καὶ ἤθελε νὰ σφάξῃ τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ δύο παιδιά της. Πολλὰς φορές εἶχε ἀπειρασθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ τρελλὸ σχέδιό της, ἀλλὰ τύχαινε πάντα κάποιο ἐμπόδιο.

Ποῦ θὰ εἶχε, τοῖς ἔλεγε, τὴν ἄλλη φορὰ θὰ σὰς κάω κομπότσια!...

Ἐτρουμοι, λοιπόν, ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ἀπειλή, τὴν παρακολοῦσαν νύχτα-μέρα.

Ἡ ζωὴ τῶν δικῶν της εἶχε γίνῃ κόλασι.

Ὡσπου, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν φέρουν στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ τὴν κλείσουν στὸ ψυχιατεῖο.

Μέσα στὸ βατόρι, ὅμως, ἀκούσαν νὰ γίνε-ται λόγος γιὰ τὴν 'Αλεξάνδρα Μαγουλά.

Ἀντὶ γιὰ τὸ ψυχιατεῖο, λοιπόν, ὠδήγησαν τὴν ἄρρωστη στὸ σπῆτι τῆς εὐσεβοῦς γυναί-κας. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ ἀποτελεσμα-τὸς τῆς προσευχῆς καὶ τῆς πίστεως ἦταν εὐεργε-τικό.

Ἡ Μαρία Β... γύρισε θεραπευμένη στὸ νη-σί της καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ συγ-κινητικὰ γράμματα στὴν 'Αλεξάνδρα, γεμάτα εὐχαριστίες.

Ἀλλὰ νὰ κ' ἕνα ἄλλο περιστατικό: Ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἕνα ζεῦγος μαύρων. Ὁ σύζυγος εἶναι ὑπάλληλος ἐξῆς πρεσβείας καὶ ἡ μιγάς γυναίκα τοῦ εἶναι ἄρρωστη, ἐπὶ 30 χρόνια ἀπὸ σοβαρὰ ἀγκύλῳ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος.

Ὅλο τὸ μπράτσο τῆς ξένης γυναίκας ἦταν διπλωμένο στὰ δύο καί ἡ παλάμη ἀνέβαινε ψηλά, σχεδὸν στὸν ὦμο.

Ἐμαθῶν, λοιπόν, τίς ὑπερφυσικὲς ιδιότητες τῆς ἀσκήτριας καί, γεμάτοι πίστι καὶ εὐλάβεια, ἐτρέξαν νὰ ζητήσουν τὴ βοήθειά της.

Καὶ ἡ προσευχὴ τῆς 'Αλεξάνδρας δὲν ἀργησε νὰ κάνῃ τὸ «θαύ-μα» της. Ἡ ἄρρωστη τῆς ξένης κυρίας ἀρχισε πάλι νὰ λειτουργῇ καί, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὁλόκληρες δεκαετίες, ἡ μιγάς ἔ-βλεπε ἐκπληκτικὰ νὰ κατεβαίνει τὸ μπράτσο της, ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰ πίεσι τοῦ χεριοῦ τῆς ἀσκήτριας, καὶ νὰ παίρνῃ τὴ φυσιολογικὴ του θέσι.

Οἱ δύο ξένοι τότε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, γονάτισαν καὶ παρα-κάλεσαν τὴν 'Αλεξάνδρα νὰ τοὺς δείξῃ πὼς νὰ κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ἐμεῖς, ὡς αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ προσευχώμαστε στὸ μέλλον, λέει ὁ σύζυγος, κλαίγοντας μὲ ἀναφυλλήτῃ.

Κατὰ τὸ 1956 καὶ ἐντὸς ἐξαμήνου, πῆγε ἡ ἀσκήτρια «κατ' ἐν-τολήν» — ὅπως λέει — τρεῖς φορές στὴν Ἀμερικὴ. Φιλοξενηθὲν δὲ σὲ γνωστὰς ἐλληνικὰς οἰκογένειες, ὅπως τοῦ κ. Γουλανδρῆ τοῦ κ. Βαλσῶρα καὶ τοῦ κ. Αὐγερινῶ, πού εἶναι ὁ σύζυγος τῆς γνω-στῆς Ἑλληνίδας καλλιτέχνιδος Στέλλας Γκρέκα.

Τὶ ἔκανε στὴν Ἀμερικὴ; Ὑπάκουσε σ' «ἐντολὲς» πού ἔλαβε μὲ ὁραματισμὸ καὶ «γραφή».

Ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ἔγραψε πολλὰ γιὰ τὴν ἀσκήτρια — δ-

Τὸ ζεῦγος τῶν ξένων δέχεται τὴ «βοήθεια» τῆς ἀσκήτριας, πού θεραπεύει ἀπὸ ἀγκύλῳ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὴ μιγάδα κυρία.

Κόσμος πολὺς συνωστίζεται καθημερινὰ μπροστὰ στὸ σπῆτι τῆς 'Αλεξάνδρας Μαγουλά καὶ περιμένει μὲ πίστι τὴ «βοήθειά» της.

Τὸ ζεῦγος τῶν ξένων δέχεται τὴ «βοήθεια» τῆς ἀσκήτριας, πού θεραπεύει ἀπὸ ἀγκύλῳ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὴ μιγάδα κυρία.

πὼς λέγεται — καὶ οἱ ἐλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς ἀσχο-λῆθηκαν εἰδικὰ μὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἡ «ἐντολή» τῆς 'Αλεξάνδρας ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἐντὸς 8 ἡ-μερῶν καὶ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀπὸ τῆς ἀναχώρησός της μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ οὔτε νερό! Καὶ αὐτὸ ἀκρι-βῶς ἐγινε. Δημιουργήσε μάλιστα ἀνησυχίες στὶς συνοδοὺς τοῦ ἀε-ροπλάνου, πού ἐταξίδευε ἡ ἀσκήτρια, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφή της παρυσίασθηκε καὶ ἡ ἐξὲς δυσκολία:

Οἱ γιατροὶ τῆς ἀεροπορικῆς ἐταιρείας ἤθελαν νὰ ὑποχρεώσουν τὴν 'Αλεξάνδρα νὰ φάῃ κάτι. Ἀλλοίως δὲν τῆς ἐπέτρεπαν τὴν εἴ-σοδο στὸ ἀεροσκάφος.

Ἀδύνατον! διαμαρτυροῦντο ἐκεῖνι.

Κι' ἐπικαλέσθηκε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὅπως μὰς εἶπε. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς της, ὁ γιατρός δέχθηκε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ταξιδεύῃ, χωρὶς νὰ φάῃ τίποτα, ὅπως ὅταν πῆγαινε, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅμως νὰ ἐξετάσουν τὴν κατάστασι τοῦ ὁργανισμοῦ της, γιὰ ν' ἀποφασίσουν ἂν θὰ τὴν ἀφῆναν νὰ ταξιδεύῃ νηστική.

Πρὶν ἐδῶ νὰ σημειωθῇ πὼς οἱ κανονικοὶ σφυγμοὶ τῆς ἀσκη-τριας δὲν ὑπερβαίνουν ποτὲ τοὺς 35. Ὄταν δὲ βροῖσκειται σὲ «με-τάστασι», ἐπὶ 5—6 ὥρες, οἱ σφυγμοὶ φθάνουν στοὺς 18 κ' ἔχει πίεσι μὴ 5 ἐν! Ἀνησυχῆσε, λοιπόν, μήπως οἱ γιατροὶ τὴν ἀναγ-κάσουν νὰ παραβῇ τὴν «ἐντολή» πού εἶχε. Ἀλλὰ καλύτερα ν' ἀφί-σουμε νὰ μὰς μελήσῃ ἡ ἴδια γι' αὐτὴ τὴν περιπέτειά της!

— Βοήθησέ με, Θεέ μου!... ψιθύρισε καὶ ἀφῆκε τὴν ἐξέτασι τῶν Ἀμερικανῶν γιατρῶν. Μόλις ὅμως μοῦ ἔπιασαν τὸ χέρι, γιὰ νὰ μετρήσουν τὸν σφυγμὸ μου, ἀπελπίσθηκα!... Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐ-κείνη «ἀκούσα» μιὰ φωνή: «Ἐχεῖς τὸ Θεὸ μαζί σου. Μὴ φοβάσαι τίποτα!». Πῆρα κουράγιο ἀμέσως καὶ οἱ γιατροὶ ἐμείναν ἱκανο-ποιημένοι ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς υγείας μου.

— Καὶ ὁ σφυγμός μου; ρώτησα μιὰ Ἑλληνίδα κυρία, πού μοῦ μετέφραζε τὴν ἐξῆς γλώσσα.

— Περίφημα!... ἔχετε 86 σφυγμοὺς!...

Στὸ σημεῖο αὐτό, τὴν ρωτήσαμε μὲ τὴ σιεῖά μας: — Καί ποτὲ φάγατε;

— Δὲν ἔφαγα. Ἦπια μόνο ἕνα ποτήρι νερό, μόλις φτάσαμε ἐδῶ, στὸ ἀεροδρόμιο.

Ἐπὶ τῇ ἐξῆς, μὲ τὴν 'Αλεξάνδρα Μαγουλά, ἀσχολεῖται Τέλος, ὅπως μάθαμε, ἡ ἑκκλησία κ' εἶται θὰ ἔγινε, ἐν καιρῷ, τελευταία καὶ ἡ ἐπίσημος ἐκκλησιαστικὴ ἀπὸ μιᾶς ἑταίρας.

Παράξενα δυστυχήματα

Ἐνὰς Γάλλος ἀνὰπρος εἶχε ἀποκοιμηθῇ μπροστὰ στὸ τζάκι του. Πῆρε, λοιπόν, φωτιά τὸ εὐλινὸ πόδι του καὶ τοῦ προκάλεσε βα-ρύτατα ἐγκαύματα.

Κάποιος ἄλλος εἶχε στὴν τσέπη του μιὰ μπότλια μ' ἕνα ἰσχυρὸ δέυ. Ἐνὰ παιδί πέταξε μιὰ πέτρα καί, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, τὸν χτύ-πησε στὴν τσέπη. Ἡ μπότλια ἔσπασε, χύθηκε τὸ δέυ καὶ τοῦ προξένησε τέτοια ἐγκαύματα, ὥστε πέθανε ἑπταετία ἀπὸ μιᾶς ὥας.

Στὴ Τεσσαλικά, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εἶνε παραστάσεις κάποιος θαυματοποιός. Ἐνὰ ὄπ' τὰ «τοῦκ», πού παρουσίαζε, ἦταν τὸ ἐ-ξῆς: Περιοῦσε ἕνα σκοινὶ γύρω ἀπ' τὸ λαμὶ τοῦ, κ' ὕστερα τρε-βούσαν δυνατὰ τίς δύο ἄκρες τοῦ δώδεκα γεροῦ ἄνδρες. Ἐνὰς εἰ-δικὸς κόμπος ἐμπόδιζε τὸ σκοινὶ νὰ σπῇ πολὺ στὸ λαμὶ τοῦ «μάγου». Μία βραδυὰ ὅμως, κατὰ τὴν ἐξῆς, ἀπῆγε καλὰ, τὸ σκοινὶ σπῆθηκε μὲ τὸ ἀπότομο τραβήγμα κ' ὁ θαυματοποιὸς στραγγα-λίσθηκε. Ὑπὸ τὰ μὲν ὀφθαλμοὺς τῶν περίτρομων θεατῶν!

Ο Ξεφθήμερος

ΜΕ Τ' ΑΘΑΝΑΤΑ ΜΑΤΙΑ

μητέρα της, και φίδι φαρμακερό, ή άγωνία δάγκωσε την καρδιά της. Δέ θέλησε όμως να τη ρωτήσει τί έχει. "Ηλπίζε κι' ή δύστυχη Φαιναρέτη πώς ό θεός θα τή ξεδιάλυνε όλα.

Έτσι θλιμμένες μαζί και χαρούμενες πέρασαν οι έπτά ημέρες, που τους χώριζαν από την επίσημη ημέρα.

Στό διάστημα αυτό ή Δάφνη είχε παρακαλέσει κάμποσες φορές τη μητέρα της ή τη θάγια της να τη συνοδεύσουν σε περίπατο. Μόλις όμως έκανε λίγα βήματα, ενώ στην αρχή κίτταζε γύρω της άησυχη, άξαφνα σαν νάκανε κάθε χαρατί της ζωής. Κι' ενώ περίμεναν πώς θα την άκουγαν να μιλά ή ένθουσιασμό για τή τοπία, την άκουγαν ν' αναστενάζει και να ψιθυρίζει:

— Κουράστηκα. Θέλω να γυρίσωμε στο σπίτι...

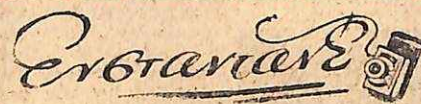
Και κλεινόταν ώρες στο στενόχωρο δωμάτιο.

Η Πυθία

Ίερή σιωπή απλώθηκε στα πλήθη εκείνο τό πρωινό. Ένώ πριν λίγες στιγμές δρούζε ό τόπος σαν να είχαν ξεχυθή στις πλαγιές των Δελφών άμέτρητα μελίσσια, άξαφνα, όλοι ακίνητησαν κι' οι φωνές σάπασαν. Ένας άνεπαίσθητος ψιθύρος μονάχα έτρεξε απ' άκρη σ' άκρη στις μάζες του λαού:

— Η Πυθία.

Μπροστά από τό Δημόνικο και την οικογένειά του πέρασε ή Πυθία. Ήταν μία γυναίκα πενήντα-πενήνταπέντε χρόνων. Στά νιάτα της θα υπήρχε πολύ όμορφη. Και τώρα, στη μέση αυτή ηλικίας, διατηρούσε κάποιο παράδειο βέλγιο. Ήταν ψηλή, μεγαλοπρεπής μελαχροινή, με επιδερμίδα σαρράτη, με βάσιμα σίγου· ο και υπέρηφανο. Έκείνο όμως που άνιχνε έντύπωση σ' όλη της την εμφάνισή ήταν τή μάτια της. Δυό μάτια καστονάμυρα, μεγάλα, φωτεινά, σαν άστρα. Φορούσε ένα μακρύ λευκό χιτώνα, ένα χρυσό δάδημα στο κεφάλι και κρατούσε στο χέρι ένα κλωνάρι δάφνης.

Η... τιμή του παιχνιδιού

Δυό χαρτοπαίκτες του σχολειού και τού παλουκίου είχαν να λύσουν μεταξύ τους μία σοβαρή διαφορά. Ούτε λίγο ούτε πολύ ό ένας είχε ξεμυλιάσει τη γυναίκα του άλλου. Κανονικά τού «έγκλημα» αυτό έπρεπε να πληρωθή με αίμα! Ήπειδή όμως και οι δυό ήταν παλαιοί και στενοί φίλοι, δέχτηκαν να λύσουν τη διαφορά τους με μία πατριόδα πόκερ. Οποιος κέρδιζε, δηλαδή, θα κρατούσε τη γυναίκα.

Κάθισαν, λοιπόν, σοβαροί στο τραπέζι, έβγαλαν μία τράπουλα και άρχισαν να παίζουν... Μά σιγά-σιγά μεσαν να παίζουν, πού ήταν άφιρροπο, οι τού παιγνιδιού έχασαν την άρχική δυό χαρτοπαίκτες έχασαν την άρχική όρμή τους και δέν έπαιζαν πια με πάθος.

Ο ένας τότε που πρόσεξε την κοινή πλῆξη, πρότεινε στον άλλον: — Καθώς βλέπω, παίζοντας τη γυναίκα, τού παιγνιδιού δέν έχει ενδιαφέρον. Δέν βασίζουμε και καμιά δραχμή τού «παίγ» για να τού ζωντανεύουμε λιγάκι...

Κι' άρχισαν να παίζουν... σ' άλλη θεία!

Ο ΦΑΚΟΣ

Δίπλα της τη συνώδεε ένα ιερέας, σεβάσμιος με μακρεία λευκή γενειάδα. Ήταν ό «προφήτης», αυτός που τη βοηθούσε ν' άνέβη στον ιερό τρίποδα, αυτός που λάβαινε τις γράπτες ερωτήσεις των πιστών κι' έγραφε τις απαντήσεις.

Τό πλήθος κίτταζε με δέος την παράξενή αυτή γυναίκα, που φαινόταν νάχη κιόλας καταληφθή από τόν ιερό οίστρο. Μαζί με τους άλλους ανθρώπους την κίτταζε κι' ή Δάφνη, κι' αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά με φόβο. Μία προσευχή πάλι ανέβαινε στα χείλη της:

— Απλόνα, λυπήσου με! Τό μυστικό μου, μη τού φανερώσεις!...

Χαμήλωσε τή μάτια της καθώς ζύγωνε ή Πυθία, λές και φοβόταν μή διαβάσει στη μορφή της όλη της την τραγωδία.

Άξαφνα όμως σαν μαγνητισμένη, σηκώθηκε ή μάτια της. Αντίκρισε τις δυό μάτια, την κίτταζαν. Δυό μάτια γαλανά, γλυκά, παρακλητικά...

Ήταν ό Νικάνδρος ό ξανθός και γαλανός σκλάβος. Είχε χαθή κι' αυτός ανάμεσα στο πλήθος. Άντι να κίτταζε όμως την Πυθία, κίτταζε με μάτια γεμάτα ίκεσία τη νεαρή του άφέντρα. Τόν κίτταζε ή Δάφνη, κι' ένα γλυκό, ποιμένο χαμόγελο άθιζε στα χείλη της. Τό χαμόγελο αυτό έκανε τό αίμα ν' ανέβη στα μάγουλα τού παλληκαριού. Τό ωραίο, κανονικό του πρόσωπο με τη γλυκιά έκφραση, με τό θλιμένο χαμόγελο φωτίστηκε, άστραψε.

Τήν άλλη στιγμή όμως, τό χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της κοπέλλας. Δίπλα στο Νικάνδρο στάθηκε κάποιος άλλος νέος, Ψηλός, γερός, ίδιος ό θεός 'Άρης, με υπερέφανη κορμοστασιά, με χείλη σφιχτά, άγέλαστα, μ' όλο τό σφρίγος μιάς είκοσάχρονης νιότης, στεκόταν αντίκρου στη Δάφνη ό άγνωστος νεαρός σωτήρας τους. Τά παράξενα μάτια του, που άστραφταν σαν άστρα, στηλώθηκαν πάνω της. Χωρίς χαμόγελο, χωρίς τρυφερότητα. Μονάχα ίσως στο βάθος τους κάποιο έρωτηματικό.

Σαν τρομαγμένο πουλί ή μάτια της κοπέλλας φτερούγισε για μία στιγμή ανάμεσα στους δυό νέους. Ένα τρελλό φτερούγισμα που βάσταξε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Έκείνη ακριβώς τη στιγμή περνούσε ή Πυθία μπροστά τους. Τά μάτια της ζωήρεσαν. Κίτταξαν βαθειά, σοβαρά την κοπέλλα, έπειτα στράφηκαν στους δυό νέους. Κάτι σαν τρόμος ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Για μία στιγμή. Μονάχα για μία στιγμή. Έπειτα τό σοβαρό αυτό πρόσωπο ξαναπῆρε την άπόκοψη έκφρασή του. Και με βήμα σταθερό ή Πυθία προχώρησε στον άνηφορικό δρόμο προς τό ναό. Ή Δάφνη στεκόταν στη θέση της σαν ριζωμένη στη γῆ. Είχε χαμηλώσει τή μάτια της, δέν τολμούσε να σηκώσει τό βλέφάρά της. Έτρεμε μὴν αντίκρισή τό δέγμα της Πυθίας.

— Διάβασε τό μυστικό μου! Διάβασε τό μυστικό μου...

Με τρελλό φόβο έλεγε μέσα της αυτά τή λόγια. Ή λογική της τή άπέκρουε.

— Πώς είναι δυνατόν; Μήπως κάθισε στον τρίποδα; Μήπως μάρσησε τη δάφνη; Έτσι μπορεί να προφητεύσει; Και μήπως σέ ξέρει; Πρώτη φορά σέ βλέπει. Πώς είναι δυνατόν να μάντεψε τίποτε για σένα ή παράξενή αυτή γυναίκα; Ή λογική της της φώναζε αυτά τή λόγια. Ή καρδιά της όμως σπαρταρούσε και της έλεγε:

— Δέν υπάρχει μυστικό για την Πυθία, για τή Σίβυλα. Δέν υπάρχει μυστικό. Δέν είναι πλάσμενη αυτή σαν όλους τους άλλους ανθρώπους.

Κι' ό τρελλός φόβος έκανε την καρδιά της να σπαρταράει όλο και πιο πολύ.

Ο Μεγακλής

Όταν εξαφανίστηκε ή Πυθία στη στοάφή τού δόξου, ξαφνικά, σαν να ξεπυλούσε μία συγκαταμένη θύελλα, μία κραυγή υπήλθε απ' όλα τή πλήθη.

— Ο Μεγακλής! Ο Μεγακλής! Ξαφνιασμένη στραφθηκε ή Δάφνη να δῆ ποίος ήταν αυτός που τόν έπνευμωσε ό λαός. Κι' άξαφνα κατάλαβε.

Τό πλήθος συνωστιζόταν έξαλλο γύρω από ένα νέο. Κι' ό νέος αυτός δέν ήταν άλλος από τόν άγνωστο, τό μυστηριώδη σωτήρα τους.

Ψηλός, υπερέφανος αυτός διέσχισε τή πλήθη. Τό ύψος του ήταν ακατάδεκτο, άγέλαστο, ή ματιά του κίτταζε λαμπερή, μακρά, λές και δέν υπήρχαν γι' αυτόν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που τόν θεοποιούσαν.

Νέοι τού γνεφταν φιλικά, με θαυμασμό, κοπέλλες κουνούσαν τή πέπλα τους έξαλλες από ένθουσιασμό στο διάβα του. Αυτός προσπαθούσε να περάσει από τό πλήθος, ένωχλημένος μάλλον παρά εύχαριστημένος γι' αυτές τις έκδηλώσεις.

Κάποια στιγμή βρέθηκε μπροστά στη Δάφνη. Όταν τόν άντελήφθη ό Δημόνικος, θεώρησε καλό να σταθή να τόν χαιρετήσει. Δίπλα στην κόρη του, άπλωσε τό χέρι του, σ' ένα φιλικό χαιρετισμό.

— Έμαθα λοιπόν τ' όνομά σου, αξιοθαύμαστε νέε μου! τού είπε γελώντας.

Αυτός χαιρέτησε μόλις σηκώνοντας έλαφρά τό χέρι του, κι' έκανε νά προσπεράσει.

Ο πλούσιος Αθηναίος όμως έννοούσε με κάποιον τρόπο να έκφραση την εύγνωμοσύνη του στο σωτήρα του.

— Τώρα πού ξέρω τ' όνομά σου, θα καταδεχθής νάμῃς τό μεσημέρι να σέ φιλονηήσουμε. Δέν έχουμε εδώ, φυσικά, τίς άνέσεις μας. Θα μού δώσης όμως μεγάλη χαρά...

— Εύχαριστώ! τόν έκοψε κάπως άπότομα ό νέος. Δέν εύκαιρά. Πρέπει να προπονηθώ.

Και χωρίς άλλη λέξη, κλίνοντας τό κεφάλι του σ' ένα χαιρετισμό μάλλον ακατάδεκτο, ξεφυγε από τή πλήθη κι' άπομακρύνθηκε. Είχε προφθάσει όμως να ρίξη μία λαμπερή, σοβαρή ματιά στη Δάφνη.

— Ποίος είναι αυτός; ρώτησε ό Δημόνικος, έναν άντρα που στεκόταν δίπλα του, και που φαινόταν ντόπιος.

— Εκείνος τόν κίτταζε με μάτια μεγάλα.

— Πώς; Δέν γνωρίζεις τό Μεγακλή;

— Πρώτη φορά έρχομαι στους Δελφούς.

— Πρώτη φορά έρχεσαι; Τότε είσαι δικαιολογημένος. Θάπρεπε όμως όπωσδήποτε νάχης άκούση τή φήμη τού πιο ένδοξου άματοδρόμου. Δέν έτυχε ν' άκούσης για τόν ήνίοχο Μεγακλή;

— Όχι, μα τους θεούς!

— Από πού είσαι;

— Από τήν Άθήνα.

— Ά... Στην Άθήνα θαυμάζετε πιο πολύ τό πνεύμα από τό σώμα, είπε ό άλλος, με κάποια ειρωνεία. Μάθε λοιπόν, ότι ό Μεγακλής είναι ό νεαρός ήνίοχος που κέρδισε πέρυσι τήν πρώτη θέση στις άματοδρομίες.

— Γι' αυτό τόν θεοποιείτε έτσι;

— Πώς; έκανε πηδώντας ό κάτοικος των Δελφών. Δέν νομίζεις ότι τού άξίζει κάθε τιμή;

— Φυσικά. Από πού κατάγεται; Από πό;

— Αυτό είναι δύσκολο να στο πώ...

— Γιατί; Δέν ξέρεις από πού κατάγεται;

— Κανείς δέν τό ξέρει. Τά παιδικά του χρόνια τή πέρασε εδώ, κι' όλοι πίστευαν πως είναι γιός τού Κουρίτη, τού βοσκού της Κυδίππης της γυναίκας του. Ά... και τῆς Κυδίππης της γυναίκας του. Ά... άξαφνα όμως ό νεαρός Μεγακλής όταν έγινε δεκατριών χρόνων εξαφανίστηκε από τόν τόπο μας. Κι' ό Κουρίτης κι' ή γυναίκα του κλαίγοντας από τήν άπελπισία κα τού κλαίγοντας από τήν άπελπισία τους μάς είπαν ότι ό νεαρός πληροφόρητους μάς δέν ήταν παιδί τους και γι' αυτό κε πώς δέν ήταν παιδί τους και γι' αυτό εξαφανίστηκε.

— Νομίζαμε, πως δέν θα τόν ξαναβλέπαμε. Πέρυσι όμως ξαφνικά, στις άματοδρομίες, παρουσιάστηκε. Τόν άναγνωρίσαμε, και αισθανθήκαμε πολύ μεγάλη χαρά επειδή ήλθε αυτός νικητής.

— Κι' από πέρυσι έμεινε εδώ;

— Όχι. Χάθηκε πάλι. Δέ ξέραμε έν

Στό έρχόμενο τεύχος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

συνεχίζει τις πολύχρωμες καλλιτεχνικές εκδόσεις του με

Σελίδες

100

επρόκειτο να τόν ξαναδούμε. Σήμερα όμως παρουσιάστηκε ξαφνικά...

— Πού ζῇ;

— Ποίος τόν ξέρει; Δέν άνοίγει τό στόμα του να μιλήσει.

— Κρύβει κανένα μυστικό; ρώτησε ή Φαιναρέτη.

— Άσφαλώς. Κάποιο μεγάλο μυστικό.

— Δέν συναναστρέφεται με τους συνομηλίκους του;

— Με κανένα. Έρχεται σαν διάττων άσπρη, λάμπει μία στιγμή και χάνεται.

— Ο άντρας γέλασε ξαφνικά, εύχαριστήμένος.

— Φαντάσου να μην έχετε άκούσει για τό Μεγακλή!

Κι' έφυγε κουνώντας τό κεφάλι του.

Ο Δημόνικος προχώρησε προς τήν κατοικία του. Οι δούλοι είχαν μαζευτή πίσω τους σχηματίζοντας μία τιμητική συνοδεία. Όποιος τούς έβλεπε να περνάνε έτσι, καταλάβαινε πως επρόκειτο για κάποιον πλούσιο Άθηναίο, όπως τόν έδειχνε ή ένδυμασία του. Άνάμεσα στους δούλους κι' ό Νικάνδρος.

— Τί μυστήρια κρύβει ό κόσμος, είπε φιλοσοφικά ό Δημόνικος. Φαντάσου τί υπεργηφάνεια έπρεπε να αισθάνωνται οι γονείς αυτού τού ένδοξου νεαρού, τού Μεγακλή. Κι' όμως καθώς κατάλαβα, δέν ύπόσχουν γονείς.

Ή Δάφνη δέ μιλούσε όλη αυτή τήν ώρα.

— Τώρα πού ξέρω τ' όνομά σου, είπε ό Δημόνικος στο Μεγακλή, θα καταδεχθής νάμῃς τό μεσημέρι να σέ φιλοξενήσουμε...

ρα. Άξαφνα αισθανθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Ένα ποιμένο σφίξιμο, μία άπεράστη συμπόνοια για τό δυνατό και υπεργηφάνο αυτό παλληκαρι, λές κι' ήξερε πως είναι δυστυχισμένο. Τόσο πολύ αισθανθηκε τή λυπη, πού τή μάτια της δούλωσαν.

— Τί έπαθες; τή ρώτησε ή μητέρα της ξαφνιασμένη. Κλαίς;... τί έχεις;

Χαμογέλασε εκείνη μέσα από τή δάκρυα.

— Όχι, δέν κλαίω... κουράστηκα. Θέλω να κοιμηθώ...

— Άχ, στέναξε ή μητέρα. Τί θα γίνη με σένα, κορούλα μου; Πότε θα σέ δώ να είσαι κι' έσύ γερό και δυνατή σαν τ' άλλα τή κορίτσια; Κίττα τις χωριατοπούλες.

Ροδομάγουλες, γελαστές οι κοπέλλες των Δελφών έτρεχαν, ξαναμμένες. Κάποια από αυτές φώναζε:

— Από δώ πήγε! Πάμε να τόν έπνευμώσουμε πάλι...

— Ούτε βλέμμα δέ μάς ρίχνει! είπε με παράπονο μία άλλη.

— Και τί μ' αυτό; φώναζε ή πρώτη ζωρή. Θέλει να σέ κίτταζε ό ήλιος; Έσύ τόν κίττας. Αυτός φτάνει πού σέ ζεσταίνει...

Κι' εξαφανίστηκαν τρέχοντας με γέλια.

Ποιά ήταν ή Πυθία

Τό βράδυ εκείνο ήσαν δυό-τρεις ντόπιοι, πού έτυχε να γνωρίζουν τόν Δημόνικο, και τούς διηγήθηκαν διάφορα από τους Δελφούς. Ξαπλωμένη ή Δάφνη, κατόκτη, άδύνατη, άκουγε αδιάφορα τίς συζητήσεις τους. Έκείνο όμως που τή κίνησε τήν προσοχή ήταν αυτά που λέγαν για τήν Πυθία.

— Πώς τίς έκλέγετε τίς Πυθίες; ρώτησε ό πατέρας της. Είναι από άριστοκρατική οικογένεια;

— Όχι, τού άποκρίθηκαν. Ίσα-ίσα, τίς διαλέγουμε να είναι άπλές κι' άγέλαστες χωρικές.

— Γιατί;

— Για να πείθεται ό κόσμος πως ή σοφία τους δέν τους υπαγορεύει τή σοφία λόγια, αλλά πως ίσα-ίσα, τίς σοφές προφητείες τίς υπαγορεύει ό ίδιος ό θεός. Γι' αυτό πρέπει να είναι άπλές άγροματες γυναίκες...

— Είχα τήν έντύπωση, είπε ή Φαιναρέτη, πως ή Πυθία θα ήταν νέα και ωραία...

— Άλλοτε διάλεγαν πενήνταροφες νέες παρθένες. Άλλά από τόν καιρό που κάποιος άγάπησε και άπήγαγε τήν όμορφη Πυθία, πῆραμε άπόφασι να διαλέγουμε γυναίκες που πέρασαν τή πενήντα τους χρόνια.

— Παντρεμένες γυναίκες;... άπόρρησε ο Δημόνικος.

— Ά, όχι! άποκρίθηκε ζωηρά ο άλλος. Αυτό άποκλείεται. Γυναίκες μεγάλες στα χρόνια άλλα που πέρασαν όλη τους τη ζωή άγνές. Παρθένες, άπαραιτήτως! Πώς είναι δυνατόν να άναθέσουμε αυτό τό ιερό λειτούργημα σε γυναίκα όχι άγνή;

— Όποτε παρθένες πενήντα ετών;

— Ναι, είτε σοβαρά ο άλλος. Οι κοπέλλες που αϊσθάνονται ότι μιλάει τους τιμή ο Θεός, τό θεωρούν μεγάλη τους τιμή να γίνουν μία μέρα Πυθίες. Γι' αυτό περνάνε τό νιάτα τους άγνές μακριά από τά έγκόσμία. Κι' όταν συμπληρώσουν τά χρόνια τους, λαχταρούν να φθάση ή στιγμή να γίνουν Πυθίες.

— Δυστυχισμένες! ψιθύρισε ή Φαινάρετη. Στερούνται όλη τη χαρά της ζωής.

— Κι' όμως είναι εύτυχισμένες...

— Θα την δούμε όταν ζητήσουμε τό χρησμό;

— Ά, όχι! φώναξε ζωηρά ο άλλος. 'Η Πυθία δεν φαίνεται! Μονάχα ή φωνή της άκούγεται.

— Πού στέκει;

— Θα δíte. Πίσω από τό ναό. Είναι τό άντρο εκεί, τό άδυτο. 'Εκεί είναι τό χάσμα της γής απ' όπου βγαίνουν οι άναθυμιάσεις, που ρίχνουν σ' έκσταση την Πυθία, και την κάνουν να προφητεύει.

— 'Εκεί μέσα κλείνεται;

— Ναι. Κλείνεται μέσα στο άντρο, άφοι πη νερό από την Κασσιόδα πηγή...

— Την Κασσιόδα;

— Ναι, είναι τό νερό που τρέχει ύπόγεια κάτω από τό ναό. 'Η Πυθία που την είδατε τώρα, έβρινε νηστική τρείς ήμέρες. Πλύθηκε στην Κασταλία, κι' είναι έτοιμη να έξασκήση τό λειτούργήμα της. Τη συνοδεύει, ο Ιερέας ο προφήτης όπως τον λέμε. Αυτός λοιπόν θα την βοηθήση ν' ανέβη στον τρίποδα, που είναι στημένος άπάνω από τό χάσμα, και στεφανωμένος με δάφνη, όπως κι' ή Πυθία. 'Η γυναίκα αυτή λοιπόν πούμενες τρείς ήμέρες νηστική, πίνει νερό από την Κασσιόδα, και μασσάει φύλλα δάφνης. Κουνάει έπειτα τον τρίποδα πριν ανέβη, για να καλέση τό θεό. 'Ετσι είναι έτοιμη...

— Κι' ο θεός της φανερώνει τίς θελήσεις του; ρώτησε κάπως δύσπιστος ο Δημόνικος.

— Πάντα! άποκρίθηκε με πεποίθηση ο Δελφός. Δεν ύπάρχει περίπτωση που να έκανε λάθος.

— Κράτα την πόρτα, Μαρία, και μην άφήσης να μπη κανένας μέσα... γιατί θα πω τά ρέστα μου!... (Του 'Αρχέλαου)

— Λένε πως οι χρήμοι είναι σκοτεινοί, είπε άνήσυχη ή Φαινάρετη.

— Ναι... άποκρίθηκε τραχηλά ο άντρας. Δηλαδή, σκοτεινοί για τά μικρά μυαλά των ανθρώπων. Δεν καταλαβαίνουμε έμείς πολλές φορές την έννοιά τους. Όταν όμως γίνη τό περιστατικό, τότε ξαναδιαδύουμε τό χρησμό και τον καταλαβαίνουμε περίφημα.

— Άχι, άναστήσε ή Φαινάρετη... Πότε θα ξημερώσει;

— Νάχετε πίστι! είπε ο άντρας και σηκώθηκε να φύγη. Σ' όσους έχουν πίστι ο 'Απόλλων φανερώνει καλύτερα την αλήθεια.

— Και πως τη λένε την Πυθία;

— 'Αριστόκλεια. Είναι κόρη του αγρότη Λαίου. 'Από μικρή, όπως λένε οι γεροντότεροι, έδειχνε σύνεσι και φρονιμάδα. Ποτέ δεν άκούστηκε ότι γέλασε ή έπαιξε με άγόρια, όπως κάνουν τ' άλλα κορίτσια.

Όταν ήταν παιδούλα, της άρεσε να πηγαίνει μόνη της στις πλαγιές. Όλοι τη σέβονταν, έπειδή ήξεραν πως εκεί που πήγαινε άκούγε τη φωνή του 'Απόλλωνα. 'Από μικρή την προωρίζαν για Πυθία.

— Και τώρα πως ζή, όταν δεν είναι ο καιρός να μπη στο 'Ιερό;

— Ζη στο σπίτι της, στην άκρη των Δελφών μόνη, με μία υπρέτρια. Οι γονείς της έχουν πεθάνει. Κι' αυτή μένει ολόμνη, τρέφεται λιτά, και κάθε μήνα νηστεύει κι' έτοιμάζεται για τη μαντεία.

— Δεν σας λέω εγώ πως είναι δυστυχισμένη; είπε ή Φαινάρετη.

— Όπως τό πόρος, είπε ο άντρας της. 'Η εύτυχία δεν είναι κάτι τό σταθερό. 'Ο ένας την βρίσκει εδώ, ο άλλος εκεί. 'Η 'Αριστόκλεια την ήρε στην έπικουριανία της με τό Θεό.

— Ο Δημόνικος άξαφνα γύρισε στην κόρη του χωρατεύοντας.

— Τι λες Δάφνη; Μήπως αυτός είναι ο προορισμός σου κι' έσένα και δεν τόχουμε αντίληψη; Μήπως προτιμάς να άφιερωθής σε κανένα θεό, αντί να παντρευτής και ν' άποκτήσης οικογένεια;

— Σώπα! ξεφώνισε ή Φαινάρετη. Όύτε για άστέο δεν θέλω να της λες τέτοια λόγια!

— Γιατί; άπόρρησε ο πατέρας. Γιατί; 'Αφού είναι άρρωστη και δεν έξομε τί έχει, πρέπει να έξετάσουμε όλες τις πιθανότητες. Τη ρωτάω λοιπόν να μου πη, με ειλικρίνεια. Μήπως αϊσθάνεται ή κόρη μας, μέσα της τη βεία φλόγα; Μήπως θέλει ν' άφιερωθί στο θεό;

— Έσκυψε ή Δάφνη τό κεφάλι της, και σαν κύμα τό αίμα της έδωσε άλλο τό πρόσωπό της. Δάκρυα πλημμύρισαν τά μάτια της.

— Νά ή άπάντησή της, είπε γελαστή ή Φαινάρετη.

Σηκώθηκε κι' άγκάλιασε τρυφερά την κόρη της.

— Έννοια σου! της ψιθύρισε. 'Ο πατέρας σου άστεινέται. Τό ξέρεις πως εκείνο που ποθούμε όλοι είναι να σε δούμε παντρεμένη και να δούμε και παιδιά των παιδιών σου. Άχι, πότε θάρθη αυτή ή ώρα; Πόσοι νέοι της 'Αθήνας περιμένουν! Κι' ο Τέρπανδρος κι' ο Λυσίας κι' ο Κλεόβουλος! Δεν έχεις παρά να της έσύ ποιόν προτιμάς. Άλλά πρώτα πρέπει να μιλήση ή 'Απόλλωνας και να μάς φανερώσει την αίτία της άρρώστιας σου. Κι' όταν βρεθί ή αίτία, θα βρεθί κι' ή γιάτρειά...

— Σώπα, υπέρε! στέναξε ή κοπέλλα, συγκρατώντας με κόπο τ' άναθυμιάτά της.

Στό ναό του 'Απόλλωνα

— 'Υπεράλαμπρη ένημέρωσε ή έπόμενη αύγή. Ένα δροσερό δερμάκι χάιδε, τίς δάφνες και τίς έκανε ν' άναδίνουν πιο μευστική την ευωδιά τους.

Σοβαρά τά πλήθη άρχισαν να δεδούν προς τό ναό. Είχαν τραχηλά οι κληροί, ήξεραν ποιοί ήταν οι τυχεροί που θα έπαιρναν την προφητεία εκείνη την ήμέρα. Έμενε μονάχα να γίνη ή δοκιμασία, για να πη ο θεός αν ή ήμέρα ήταν καλή για προφητεία.

Πρώι-πρώι οι Ιερείς έκαναν τη δοκιμασία. Κατάβρεσαν τά σάβγια με κρύο νερό. Τά δυστυχισμένα ζώα άναπτήσαν, τρομαγμένα. Αυτός ήταν αίσιας οίωνος. Άν αντίθετως δεν έδειχναν αντίδραση σ' αυτό τό λουτρό, οι οίονοι ήταν άσχημοι, κι' ή Πυθία δε θ' άνέβαινε στον τρίποδα.

Όλοι οι οίονοι όμως ήσαν αίσιοι. Κι' έτσι ο Δημόνικος που είχε σειρά, πήρε τό δρόμο, μαζί με την οικογένειά του, για τό ναό. Είχε προσφέρει τά πλούσια δώρα του κι' αυτό του είχε έξασφαλίσει μία καλή θέση.

Πήραν τον άνηφορικό δρόμο, τοιγυρισμένοι από τά μάρμαρα, τους ναούς, τους θησαυρούς, τ' άγάλματα. Κάθε πόλι είχε και τό 'θησαυρόν' της. Ένα μικρό μαρμαρίνο οίκημα. Ένα μικρό άριστούργημα άρχιτεκτονικής συνήθως, όπου φύλαγε τά άναθήματά της. Ένας ντόπιος τους έξηγόσε καθώς άνέβαιναν.

— Κυτάτε: 'Εδώ είναι ο θησαυρός των 'Αθηναίων. Κι' εδώ των Σιωνίων. Είναι από τους ωραιότερους, που ύπάρχουν στον ιερό αυτό χώρο. Κι' αυτά τ' άγάλματα... Μην βιάζεστε. Νάχετε καιρό να θαυμάσετε...

Περπατούσε ή Δάφνη, συνεπαρμένη από την ομορφιά γύρω της. Κάθε γωνιά κι' ένα καλλιτέχνημα. Μία μαγική πόλι, όπου εκεί που περιμένεις να ιδής έναν άνθρωπο, αντίκρύχει ένα θεό.

— 'Ηταν συννησιμένη κι' από τη γενετήριά της, την 'Αθήνα, ή Δάφνη σ' αυτή τη μαγεία. Κι' όμως, εδώ στον ένο τόπο, όλα της φαίνονταν πιο γοητευτικά.

— Όλος της 'Ελλάδος ο πλούτος θαρρείς και μαζεύτηκε εδώ! είπε με θαυμασμό ο Δημόνικος, που σαν έμπορος, ήταν σέ θέσι να εκτίμηση την αξία των άφιερωμάτων.

Βωμοί, ναοί, τεμένη, άναθήματα. Όλα περίτεχνα σκαλισμένα, όλα φορτωμένα με άγάλματα. Ένας άρχαίος Κούρος χαμογελούσε αίνιγματικά σε μία γωνιά, ενώ άπάνω σε μία στήλη, ο 'Αντίνοος, δημοφής σαν θεός στην τέλεια του γύμνια, κύτταζε βαρρείς φιλάρεσκα για ν' άποσπάση τό θαυμασμό. Ένα μαρμαρένιο παιδάκι κύτταζε τσαχπίνικα από μία στέγη. Ένας 'Απόλλωνας κιθαρωδός έδώ, ένας 'Απόλλωνας που σκοτώνει τό δράκοντα εκεί, ένας 'Απόλλωνας με τά άρμα του σε άλλη γωνιά. 'Απειροί 'Απόλλωνες, όλοι παράξενα δημοφείς, όλοι άπίθανα θεϊκοί. Στίς μετώπες και στίς ζωφόρους, σκαλισμένη όλη ή ιστορία της 'Ελλάδος, κι' όλη ή μυθολογία. Μία Σφίγγα, άφιέρωμα των Νοσίων. Και μία παράξενη σύνθεσι: Τρείς χορεύτριες. Ένα ψηλόκορμο φύτό, που αντί για λουλούδια στην κορή του είχε τρείς κοπέλλες, τίς τρείς χορεύτριες.

Κι' ένα όγκώδες, στρογγυλό μάρμαρο, σκαλισμένο κι' αυτό με χίλιες-δύο παραστάσεις.

— 'Ο όμφαλός της γής! τους έξήγησε

ο συνοδός τους. Τό ξέρετε, ότι οι Δελφοί βρίσκονται άκριβώς στο κέντρο του κόσμου. Δεν είναι έτσι; 'Ο Ζεύς άφησε κάποτε δύο πέτρους να κάνουν τό γύρο της γής από δύο διαφορετικές διευθύνσεις και συναντήθηκαν εδώ, στους Δελφούς!...

Θαύμαζαν και ρωτούσαν κι' ένοιωθαν, πριν φτάσουν άκριβα στο ναό του 'Απόλλωνα, την παρουσία κάποιου μεγάλου θεού κοντά τους.

Επί τέλους, βρέθηκαν άντίκρου στον πελώριο μαρμαρένιο ναό.

— Σηκώστε τά μάτια και διαβάστε! τους είπε ο οδηγός τους.

— Σήκωσαν όλοι τά μάτια και διάβασαν με γράμματα σκαλισμένα στο μάρμαρο δύο λέξεις:

«Γνώθι στυτόν»

— Διαβάστε τίς καλά! τους είπε ο οδηγός.

— 'Ηταν ένας άρχοντας των Δελφών κι' είχε άντλόθει, καθώς κι' άλλοι πολλοί, να έξαγγήση τους διαλεχτούς προσκυνητάς.

— Άν βάζετε στην καρδιά σας αυτή τη σοφία, τότε μονάχα πρέπει να προχωρήσετε μέσα στο ναό. Άλλοιώς, δε θα κερδίσετε τίποτα. Έπεδή, αν δεν ξέρετε τον έσυτό σας, αν δεν τον γνωρίζετε καλά, τί θα ρωτήσετε;

Τά υαγύλια της Δάφνης κοκκίνισαν.

— 'Απόλλωνα, ψιθύρισε. Έγώ ως τώρα γνώριζα τον έσυτό μου και φοδούμουν ν' άκούσω τη φωνή του. Τώρα όμως, τώρα νομίζω πως δεν τον γνωρίζω πολύ καλά τον έσυτό μου...

Προχώρησαν λίγα βήματα στο έσωτερικό του ναού. 'Εκεί μία άλλη έπιγραφή: «Μηδέν άγαν».

— Βλέπετε; είπε ο έξαγγός. Κι' αυτό είναι καταστάλαγμα της σοφίας των αίωνων. Τίποτε δεν πρέπει να τό κάνετε. ή να τό έπιθυμήτε ύπερβολικά. Τό μέτρο είναι πάντα τό άριστον. 'Οτι έπιθυμούμε ύπερβολικά, πολλές φορές, μάς ξεφεύγει.

— 'Ηταν σαν να έλεγε για την κοπέλλα αυτά τά λόγια. Κι' ή καρδιά της Δάφνης βούλιαξε για μία στιγμή μέσα της.

— 'Ο έξαγγός όμως προχώρησε και τους έδειξε κι' άλλα γράμματα, σκαλισμένα στο μάρμαρο. Μία λέξι, μία μικρή λέξι:

«Εί»

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Διμόνικος.

— Προσέξτε το καλά. Μην εισέλθετε στο ναό αν δεν τό πιστεύετε. Σημαίνει «Είσι». Δηλαδή, ύπάρχει έσύ. Θεέ. Φοίβε 'Απόλλωνα!...

Τό πιστεύουμε πως ύπάσχει, είπε ο Δημόνικος και προχώρησε με κατανύξι στο ιερό.

— Έπειτα, ενώ οι γυναίκες έμπαιναν μαζι, με τό άλλο πλήθος μέσα στο ναό, ο έξαγγός τους έπάσσε τό Δημόνικο στον «οίκο», εκεί όπου περιμέναν για τό χρησμό.

Περιμένοντας τη φωνή του θεού

— 'Ιερή σιγή βασιλείε στο δωμάτιο αυτό. Μαρμαρένια καθίσματα γύρω ήταν γεμάτα άνδρες σοβαρούς που με τους παπούς τους στο χέρι περιμέναν να έλθη ή σειρά τους για να δώσουν στον Προφήτη την ιερή έρώτησι. Ακόμα δεν είχε άρχισι ή Πυθία να δίνει τους χρησμούς.

— Ανέθηκε στον τρίποδα: ρώτησε ο Δημόνικος ψιθυριστά.

— Όχι. Τώρα θα περάση από δώ και θα κατεβή στο άδυτο...

Πραγματικά, έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ή Πυθία 'Αριστόκλεια. 'Ηταν χλωμή, άδύνατη και φαίνονταν πολύ ψηλή. Τά μάτια της παράξενα άστραφτερά, ήταν σπηλαιώδη, μπροστά της στο κενό, λες κι' έβλεπε κι' όλος κάποιος όραμα. Δίπλα της ο σεβάσμιος Ιερέας βαδίζει άσπρά, με μεγαλοπρέπεια.

Όλοι σηκώθηκαν στο πέραςμά της. Αυτή φάνηκε να μη βλέπει κανένα, τίποτα. Μετά λίγα λεπτά της ώρας, άκούστηκε κάποιος θόρυβος.

— 'Η Πυθία σείει τον τρίποδα! ψιθύρισε κάποιος.

— 'Ο Δημόνικος ένοιωσε ένα άνατριχίλασμα σ' όλο του τό κορμί. Κι' όλοι φάνηκαν να καταλαμβάνονται από ιερό δέος.

— 'Ηταν ή κρίσιμη στιγμή. 'Η στιγμή που ο 'Απόλλων καταδέχεται και κατεβαίνει άδ' άμέσως στους ανθρώπους για να τους φωτίση, αυτός, ο θεός του φωτός, στίς πράξεις τους.

Παρακολουθήστε από τό σημερινό Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 68-69) τη νέα συναρπαστική ιστορική σειρά του έκλεκτού συνεργάτου μας

ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Πρόκειται για τίς δραματικές περιπέτειες της ζωής όνομαστών γυναικών που έδρασαν κατά τη Βυζαντινή εποχή, τό Μεσαίωνα, τη θρακοκρατία και κυρίως τον καιρό των Στουροφρορίων. Στους παράξενους έκείνους άγώνες, που άρχισαν με χριστιανικά ιδανικά για να καταλήξουν σε ίδιότητες σκοπούς, έλασαν μέρος και άνεδείχθησαν μάχηστα, τολμηρές, ηρωικές, άπεληπιόμενες πυρροδέσποινες και κοπέλλες του λαού, που είχαν τον ήρωισμό ν' άκολουθούσαν τους συζύγους, τους άδελφούς και τους άγαπημένους τους, στο σκληρό άγώνα που είχαν αναλάβει. ΕΛΕΟΝΟΡΑ ΤΗΣ ΑΚΟΥΙΝΙΑΣ — ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΟΗΓΚΙΑΣ — ΣΙΒΥΛΛΑ ΝΤΕ ΛΟΥΖΙΝΙΑΝ — Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΜΕΛΙΣΑΝΔΗ — Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΜΑΡΙΑ — ΕΛΕΝΗ ΝΤΕΛΑΡΟΣ — ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΝΑΡΟΥ — ΓΙΣΜΟΝΔΗ ΝΤΟΝΑΤΟ — ΕΙΡΗΝΗ Η ΜΟΜΦΕΡΑΤΙΚΗ — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κλπ.

Γυναίκες που δοκίμασαν τρομακτικά μαρτύρια μέσα σε κατακόμβες και σκοτεινές φυλακές. Γυναίκες που ξεσηκώσαν πολέμους κι' έστειραν τον όλεθρο. Γυναίκες που άγάπησαν, που ταπεινώθηκαν και που δοξάστηκαν!...

Πέντε - έξη άλλοι άνδρες έδωσαν τίς έρωτήσεις τους κι' οι άπαντήσεις ήσαν γοργά, μ' εύκολία. Όλοι φαίνονταν εύχαριστημένοι.

Έπειτα σηκώθηκε ένας κοντός, άδύνατος νέος με πρόσωπο γεμάτο πονηρία κι' έδωσε κι' αυτές την έρώτησή του. Όσπου να έπιστρέψη ο Προφήτης, τά μάτια του σπείθιαν γεμάτα τσαχπινιά.

— 'Ο Προφήτης δεν άργησε να έμφανιστή. Τό πρόσωπό του έδειχνε άγανακτισή. Πλησίασε τό νέο και με φωνή βροντερή, του είπε, μπροστά στους άλλους:

— Φύγε από δώ, άσεβή! Δε φοβάσαι τό θεό; 'Η νομίζεις πως ή έρώτησή σου κοιμμένη έξωται κάτω απ' εύγενικά λόγια δεν έγινε αντίληπτή; Ρωτάς για μία κακή και άσεβή πράξι. Θέλεις να κλέψης τη γυναίκα του φίλου σου, κι' έρχεσαι εδώ, τολμάς να έρθης εδώ, με τό προσώπειο της άγνείας για να ρωτήσης τη συμβουλή του θεού; Φύγε και να περιμένης την τιμωρία του 'Απόλλωνα!...

— 'Ο νέος άλλαξε χίλια χρώματα. 'Ηταν βέβαιος πως ή Πυθία θάπαινε σοβαρά την έρώτησή του και θα του έδινε κάποια καήσιμη άπάντησι. 'Η Πυθία όμως είχε υαντίσει την αλήθεια πίσω από τά ψεύτικα λόγια κι' ή άπάντησι της ήταν άνοητική: 'Ετσι ο νέος άναγκάστηκε να σκύψη τό κεφάλι και να φύγη υτροπιασμένος.

Πέρασαν έπειτα μερικές άλλες έρωτήσεις κι' επί τέλους ήρθε ή σειρά του Δημόνικου. Τό χέρι του έτρενε καθώς έδωσε τον πάπυρό του στον Προφήτη. 'Η καρδιά του γινιτούσε να σπάση ώσπου να έμφανιστή πάλι ο Ιερέας και να του φέση την άπάντησι. Άλλά ή ώρα περνούσε κι' ο Ιερέας δεν έφανιζόταν.

Κι' άξαφνα μέσα από τό άδυτο άκούστηκε μία σπαρτακτική κραυγή.

— 'Η Πυθία κινείται

Δεν είχε τίποτα τό ανθρώπινο αυτή ή φωνή. 'Ηταν σαν μουγκρητό λαβωμένου ζώου. Μία κραυγή γεμάτη φρίκη, πούκανε όλους τους άνδρες να πεταχτούν από τίς θέσεις τους και να κυτταχτούν με φρίκη.

— Τι έπαθε ή Πυθία; ρώτησε κάποιος.

— 'Ηταν τόσο τρομερή ή έρώτησι που υπέβαλες, 'Αθηναίε!

— Όχι, άποκρίθηκε ο Δημόνικος. 'Ηταν πολύ άπλη.

— Μήπως ήταν άσεβής;

— Για όνομα των θεών, όχι! διαμαρτυρήθηκε ο Δημόνικος. Ρωτούσα άπλούστατα, για την εύτυχία και για την υγεία της κόρης μου.

— Μην άνησυχήτε, είπε κάποιος άλλος.

— 'Απόψε είναι πια για μάς... ή νύχτα ή τελευταία!... (Του 'Αρχέλαου)

Ετσι συμβαίνει πολλές φορές. 'Η Πυθία «ἐνθουσία», δηλαδή την πιάνει ιερός ἐνθουσιασμός. Και τότε είναι να τρέμει κανείς, ἐπειδή πραγματικά ἀντιλαμβάνεται την παρουσία του θεού.

— Όποτε, ρώτησε ο Δημόνικος παραγμένος, αυτό σημαίνει ότι τώρα βρίσκεται πιδ κοντά της ο θεός;

— Ασφαλώς! Ποιός ξέρει για ποιο λόγο ή ἐρώτησί σου ἔφερε πιδ κοντά τὸ θεό... Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἄδυτο ἐξακολουθοῦσαν οἱ σπαρακτικές κραυγές. 'Ήταν σὰν νὰ ἀγωνιοῦσε ἡ γυναίκα αὐτή, σὰν νὰ ἰκέτευε, σὰν νὰ διεμαρτύρετο σὰν νὰ τῆς ἐρχόταν πολὺ δύσκολο νὰ δώσῃ τὸ χρῆσμά.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰ ὥρα ἀκούστηκαν λόγια. Πνιγμένα λόγια, πού με πολλὰ δυσκόλια τ' ἀκούγαν ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνουν.

Ο Δημόνικος ἔτρεμε σύγκορμος. Ἐνα φοβερὸ προαίσθημα τὸν βασάνιζε.

— Ἡ ἀπάντησι θὰ εἶναι φρικτὴ. Ὡ θείε Ἀπόλλωνα! Μονάχα μὴ μοῦ πῆς ὅτι ἡ μονακοῦ μὲ, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου, εἶναι καταδικασμένη. Τέτοιο χρῆσμά δὲν θέλω ν' ἀκούσω!...

Καὶ στὴν ἀπελπισία τοῦ ἀπάνω, ἔκανε τάματα:

— Ἀν εἶναι εὐνοϊκὸς ὁ χρῆσμός, σοῦ τά-ζω μὴ ἐκατόμβη στὸ βωμό σου, μόλις φτάσουμε στὴν Ἀθήνα. Ναι, μὴ ὀλόκληρη ἐκατόμβη, τὴ στιγμή πού θὰ δῶ τὴν υἱεῖα καὶ τὴν εὐτυχία νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πρόσωπό τῆς ἀγαπημένης μου Δάφνης.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἐμφανίστηκε ὁ Προφῆτης. Κύτταξε τὸ Δημόνικο καὶ τοῦδωσε τὸν πάπυρο. Τὸ πρόσωπό τοῦ ἱερὰ φαινόταν παραγμένο κ' ἡ ματιά του, καθὼς ση-λώθηκε γιὰ μὴ στιγμή στὸν ἄντρα ἦταν παράξενη.

Ἐπειτα μετὰ τὴ συνθησμένη τοῦ ἡμεῖα πήρε τὴν ἐρώτησι κάποιου ἄλλου.

Ο χρῆσμός

Μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ ξετύλιξε ὁ Δημόνικος τὸν πάπυρο, πού εἶχε ὠραία κανονικά γράμματα, σὲ στίχους.

Ἡ ἐρώτησι πού εἶχε ὑποβάλει ἦταν ἀπλή καὶ σαφής:

«Ποία εἶναι ἡ σθένεια τῆς κόρης μου; Τί θὰ τῆς δώσῃ υἱεῖα καὶ εὐτυχία;»

Κι' ἡ ἀπάντησι πού διάβασε ὁ πατέρας ἦταν ἡ ἐξής:

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ Προτοχρονιάτικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 107) τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστευτικὸ μυθιστόρημά τοῦ δημοφιλῆς Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ἐνας μυστηριώδης καὶ σατανικὸς ἐγκληματίας, συνεχίζοντας μὴ παλὰ μεσαιωνικὴ «βεγγέτα» ἀπλώνει τὰ δίκτυα του σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Τὰ θύματα τὸν ἐκείσμων τὸν πληρώνουν ἢ πεθαίνουν μετὰ τὸν πῶ ἀκλήρ καὶ τραγικὸ τρόπο. Οἱ ἀστενομίες τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀγωνίζονται μάταια νὰ συλλάβουν αὐτὸν τὸν δολοφόνου φάντασμα, πού τοὺς ξεφεύγει διαρκῶς μέν' ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς. Καὶ ὅμως, ἕνας ἀτρόμητος ἐρασιτέχνης ντέκτεκτ, γιὰ νὰ ἐκδιπθῇ τὸ θάνατο ἑνὸς ἀδελφικοῦ τοῦ φίλου, ἀνακαλύπτει τὰ πρῶτα ἰχνη τοῦ ἀσύλληπτου δολοφόνου. Τὰ ξανθοκόκκινα μαλλιά μὴς γόρσας γίνονται ὁ μῖτος πού τὸν ὀδηγεῖ σ' ἕνα σκοτεινὸ λαβύρινθο αἵματος, φρίκης καὶ θανάτου...

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστουργηματικὸ ἀστευτικὸ μυθιστόρημα μετὰ ἀγωνιώδη πλοκή καὶ ἀλλεπάλληλες συναρπαστικὲς περιπέτειες πού συγκλονίζουν κυριολεκτικὰ τὸν ἀναγνώστη.

«Τὴ μὴ πληγὴν μ' ἄλλη πληγὴ, ὦ Ἀπόλλων, θὰ τὴν κλείσῃς! Μὰ ἡ δάφνη ἀνάδεις, φλέγεται καὶ (λύνεται ἡ σιγὴ), τὴν εὐτυχία μὴς δύστηνης, γιατί (ἤλθε νὰ γκρεμισθῇ) Παρθένα φύγε, θάνατος τὸ φῶς, (ζωὴ ἡ φυγὴ)».

Ὁ Δημόνικος κύτταξε γύρω του σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τοῦ-λεγαν τίποτε. Θάθελε νὰ συμβουλευτὴ κάποιον, νὰ ρωτήσῃ. Μὰ τὸ ἤξερε. Οἱ χρῆσμοι δίνονταν ἐτσι γραπτοί. Ὁ Προφῆτης δὲν ἐξηγοῦσε τίποτα, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παραποιήσῃ τὰ λόγια τοῦ θεοῦ. Δουλεῖα τοῦ θεοπρόπου, ἐκείνου δηλαδή πού δωτοῦσε, ἦταν νὰ τὰ ἐξηγῇ.

Σκυμμένος στενωχωρημένος, ἄφησε τὸ

ναὸ δ' Ἀθηναῖος. Ἡ γυναίκα του τὸν κύ-ταξε ἐρωτηματικὰ. Ἡ Δάφνη οὔτε τολμοῦ-σε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς. Ἐτρεμε τὰ λόγια τῆς Πυθίας.

Ὅταν βῆκαν ἀπὸ τὸ ναὸ, ὁ Δημόνικος τοὺς διάβασε τὸ χρῆσμά. Ἡ Φαιναρέτη τὸν διάβασε πολλὰς φορές. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔδειχνε στενωχωρία.

— Δὲν μὰς φώτισε καὶ πολλὴ ὁ θεός.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Ἐπέμεινε ὁ Δημό-νικος. Κάποιον νόημα θάχουν αὐτὰ τὰ λό-για. Ἀς τὰ δεῖξουμε σὲ κάποιον πού μπο-ρεῖ νὰ καταλάβῃ.

Ὁ ξενάγος τοὺς ζύγωσε καὶ φάνηκε πρό-θυμος νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ.

— Βέβαια, παραδέχθηκε, ὁ χρῆσμός εἶ-ναι σκοτεινός.

— Ἐτσι συμβαίνει συνήθως, εἶπε μετὰ πι-κοῖα ὁ Δημόνικος. Γι' αὐτὸ τὸν λένε τὸν Ἀπόλλωνα Λοῖα... Ἐπειδὴ ἀποφεύγει νὰ δώσῃ σαφὲς ἀπαντήσεις.

— Κι' ὅμως ἡ ἀπάντησι πού σὰς ἔδω-σε, μοῦ φαίνεται σαφὴς, εἶπε ὁ ἄνδρας.

Πῆρε ἔπειτα κατὰ μέρος τὸν πάπυρο.

— Διάβασε! τοῦ εἶπε. «Ἡ μὴ πληγὴ θὰ κλείσῃ μὴ ἄλλη πληγὴ». Τί τὸ σαφέ-στερο; Ἡ κόρη σου εἶναι ἐρωτευμένη. Μ' ἄλλον ἄντρα θὰ ἐσχάσῃ τὸν πρῶτο...

Τὰ μῆτρα τοῦ πατέρα πετάχτηκαν ἀπὸ τὴς κόγχης τοὺς.

— Ἡ κόρη μου ἐρωτευμένη! Ἀδύνατον, φίλε! Ἀδύνατον! Εἶναι μικρὴ, δεκαεπτὰ ἔ-των. Ἀκόμη παίζει τίς κούκλες μετὰ τίς φίλες τῆς. Δὲν εἶχε δὴ ἄντρα!

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃς. Δὲν ἔ-τυχε νὰ δῇ ἄντρα σὲ καμμία γιορτὴ ἢ σὲ καμμία πομπή;

— Καὶ θὰ τὸν ἐρωτεύτηκε ἔτσι, ἀπὸ μα-κρὰ; Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται.

— Κι' ὅμως ὁ χρῆσμός τὸ λέει καθαρά. Ποιὰ ἄλλη πληγὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ στὰ στήθη μὴς παρθένας;

— Καὶ θὰ γιαιτρέψῃ μ' ἄλλη πληγὴ! Δη-λαδὴ, θ' ἀγαπήσῃ ἄλλον.

— Μὰ, ναί, αὐτὸ εἶναι βέβαιο.

— Ἀχ, ἀναστένανε ὁ Δημόνικος. Κακὸ χρῆσμά μὰς ἔδωσε ἡ Πυθία.

— Ὡς ἐδῶ δὲν εἶναι κακός, φίλε. Ἰσα-ἴστα... Τί φυσικότερο νὰ ἐρωτεύτῃ μὴ κο-πέλλα; Πού διανυκτερεύει ὁ ἔρως, ὅπως λέει ὁ ποιητής; Στὶς τρυφερὲς παρειὰς τῆς παρθένου. Ὡς ἐδῶ εἶναι ὠραῖος ὁ χρῆσμός καὶ σοῦ λέει πῶς ἡ κόρη σου θὰ γιαιτρέψῃ.

— Πάρα κάτω ὅμως τί λέει;

— Πάρα κάτω δὲν μ' ἀρέσει... Τί σημαί-νει αὐτὸ ὅτι «ἡ δάφνη φλέγεται»;

— Βλέπει; Εἶναι σκοτεινός...

— Στάσου νὰ σκεφτοῦμε. Δάφνη λέει τὴν κόρη σου. Μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι ἡ κόρη σου φλέγεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

— Καὶ λύνεται ἡ σιγὴ!

— Γιὰ κάποιον μυστικὸ μιλᾷς. Ὅπως δὲ-ποτε γιὰ κάποιον μυστικὸ. Ὁ ἔρως ἀπο-τῶναι καὶ κάποιον μυστικὸ φανερώναται.

— Μὰ ποῖο μυστικὸ; ἔκανε ἀνίσχυρος ὁ πατέρας.

— Ἰσως μυστικὸ τῆς κόρης σου.

— Δὲν εἶχε μυστικὰ...

— Γιὰ στάσου... Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ μι-λᾷ γιὰ μυστικὸ τῆς κόρης σου. Διάβασε τὸν πάρα κάτω στίχο:

«Τὴν εὐτυχία μὴς δύστηνης γιατί ἤλθε νὰ γκρεμισθῇ»

— Αὐτὸ πάλι τί σημαίνει;

— Δὲν μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ τὸ μα-τέψῃ κανεὶς. Ἡ ἀγάπη τῆς κόρης σου θὰ γκρεμίσῃ τὴν εὐτυχία μὴς ἄλλης γυναίκας.

Ὁ Δημόνικος σήκωσε μὲ ὑπερφάνεια τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὸ ἀποκλείεται νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ποτὲ ἡ Δάφνη δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ γυρί-τὸν ἄντρα ἢ τὸν ἀγαπημένο ἄλλης γυναι-κας...

— Πολλὰς φορές κάνουμε τὸ κακὸ ἄθε-λά μας.

— Ὅχι. Ἡ Δάφνη εἶναι εὐσεβὴς καὶ ὁ-περφηφάνη! Δὲν θὰ κάνῃ ποτὲ τῆς τὸ κακὸ, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνῃ.

— Μὰ ἴσως νὰ μὴ πρόκειται λοιπὸν γιὰ ἄλλη ἐρωτευμένη. Ποιός ξέρει ὅμως... Γιατί ὁ ἐρωτὴς τῆς θὰ φέρῃ δυστυχία σὲ μὴ δύστυχησμένη!...

— Παράξενα λόγια. Λέει «τὴν εὐτυχία μὴς δύστηνης». Πῶς συμβιβάζεται αὐτό; Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχισμένη μὴ δύ-στηνη;

— Γίνεται πολλὰς φορές, φίλε μου. Ὑ-

πάρχουν πολλοὶ δυστυχισμένοι ποὺχουν μα-νάχα μὴ εὐτυχία. Κι' ἂν γκρεμισθῇ αὐτὴ ἡ εὐτυχία...

— Δὲ θὰ τὸ θελήσουν οἱ θεοὶ νὰ κάνῃ ἡ καλὴ μου ἡ Δάφνη τέτοιο κακὸ.

— Ἀς προσέξουμε τί λέει πάρα κάτω: «Παρθένα, φύγε, θάνατος τὸ φῶς, ζωὴ ἡ φυγὴ».

— Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τρομάζουν! εἶπε ὁ Δημόνικος.

— Κι' ἐμεῖνα αὐτὰ τὰ λόγια δὲν μ' ἀρέ-σουν, παραδέχθηκε ὁ ἄλλος.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα... Γιὰ νὰ δοῦμε σιγά-σιγά... «Παρθένα, φύγε»...

— Αὐτὸ εἶναι σαφές: Νὰ φύγῃ ἡ Δά-φνη...

— Μποροῦμε νὰ τὸ πῄρουμε ὅμως κι' ἀλλοιῶτα; «Παρθένα φύγε». Δηλαδή νὰ φύγῃ παρθένα, ὅπως ἦρε...

— Μὰ πῶς ἀλλοίως θὰ φύγῃ;

— Δὲν τὰ κανονίζουμε αὐτὰ ἐμεῖς! Φι-λοσόφησε ὁ ἄντρας ἀπὸ τοὺς Δελφούς. Αὐ-τὰ τὰ κανονίζει ἡ μοῖρα...

— Ὅπως δὲποτε ὅμως προστάζει νὰ φύγουμε.

— Νὰ φύγουμε ἀπὸ πού; Ἀπὸ δῶ; Δὲν εἶναι τόσο βέβαιο...

— Λέει πῶς τὸ φῶς εἶναι θάνατος. Ποῖο φῶς...

— Ἡ ἀλήθεια πού θὰ φανερωθῇ...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! στέναξε ὁ πατέρας.

— Μὴ ζητᾷς νὰ ἐκδιπᾷς τὴν ἔννοια. Θὰ τὴν καταλάβῃς, ὅταν θάρῃς ἡ ὥρα.

— Μὰ σὺ μεταξὺ, τί θὰ κάνῃς;

— Τίποτα. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ προσπαθῇ-σῃς νὰ σοῦ ἐκμυστηρεῖ ἡ Δάφνη τὸ μυσ-τικὸ τῆς.

— Ἐπιμένεις πῶς ὑπάρχει μυστικὸ;

— Κάποιο μυστικὸ ὑπάρχει. Τὸ καλύ-τερο θὰ ἦταν νὰ ὑπῆρχε στὴν καρδιά τῆς κόρης σου. Ὅθι τὸ μάθαίνες ὁπωσδήποτε...

— Ἐχεῖς δικη, ἀναστένανε ὁ πατέρας.

— Ἀπὸ κεῖ θ' ἀκούσω...

— Κι' ἴσως τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ φύ-γῃς ἀπὸ δῶ, εἶπε ὁ Δελφός.

— Νὰ φύγῃς; φώναξε ὁ Δημόνικος. Ὅχι δᾶ. Γιατί νὰ φύγῃ ἀπὸ δῶ;...

— Κατὰ τέτοιο λέει ὁ χρῆσμός.

— Μὰ τὸ κακὸ δὲν βρίσκεται ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἀθηναῖος. Τὸ κακὸ βρίσκεται στὴν ἡθὴν. Δὲν μπορῶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρί-δα μου. Ἐδῶ ὅμως θὰ μένουμε νὰ παρα-κολοθεήσουμε τοὺς ἀγῶνες. Εἶμαι βέβαιη, πῶς τὰ πανηγύρια αὐτὰ θὰ τὴν ὠφελήσουν.

— Μήπως ὅμως ἐδῶ ἀνοίξῃ ἡ ἄλλη πληγὴ;

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

— Ὅταν τὴς καταλαβαίνουμε... εἶπε μετὰ πείσμα ὁ Δημόνικος. Ἐγὼ ὅμως δὲν κατα-λαβαίνω τίποτα. Ἐφερα πλούσια δῶρα, ἔ-κανα τίς κανονικὲς θυσίες. Γιατί δὲ μοῦ φανέρωσε ὁ θεός καθαρά τὴν θέλησί του;...

— Κι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρου-με ἐμεῖς ὁ ἄπλοϊ θνητοί. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω. Προσπάθησε νὰ μάθῃς πρῶτα τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ἴδιο σου τὸ παιδί. Κι' ἔ-πειτα τὸ μέλλον θὰ σὲ φωτίσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃς...

— Πού θὰ γιαιτρέψῃ τὴν πρώτη... Ἰ-σως... Ἀλλὰ γιατί νὰ τ' ἀποφύγῃς αὐτό, ἂν εἶναι τὸ θέλημα τῶν θεῶν;

— Κάνε ὅπως ξέρεις, εἶπε ὁ ἄντρας. Πάντως, πρόσεχε... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πα-ραβαλῇς τὴν ἐντολὴν τῶν χορηγῶν...

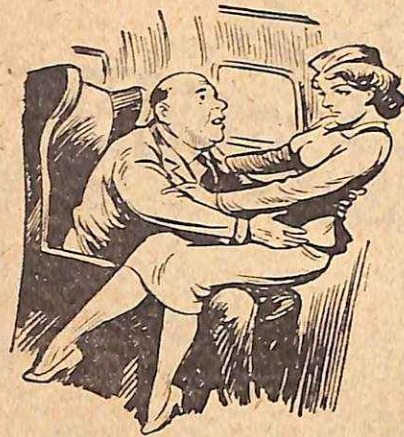
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

8ον

Ἀπάνω στὸ μυστήριο δυὸ ψά-ρια μεγαλοῦς καὶ ἀσμένια, θυ-μιάτιζαν τὰ νερά... Μὰ, ξαφνικά, ἕνα σωρὸ καθούρια, παραβίδες, φάρια, κι' ἄλλα θαλασσινὰ ζῶα, πιά-σανε τὸ μακρὸν φουστὰν ἕνα γύρω καὶ τὴν τραβούσανε πρὸς τὸ βυθὸ καὶ προσπαθοῦ-σανε νὰ τὴν βουλιάξουν... Καὶ τότε, λείει, προσπαθοῦσε νὰ φωνάξῃ στὸ Μάνο νὰ χτυ-πήσῃ τὰ βραχίονά, νὰ τὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ τὴν γλυτώσῃ. Ἐκείνος, κάποια φορὰ, τὴν ἀκούσε; καὶ σήκωσε τὸ ψαροντούφεκο καὶ σιμάδεψε μὴ μεγάλη καθουρομάννα, πού τραβούσε δυνατώτερα ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, τὸ φῶμα τῆς... Μὰ τότε τὸ ἀτσάλεινιο βέ-λος τοῦ ντυστικιοῦ γλύστρου στραβά...

<

Με άρπαξε από τη μέση και με κάθησε
διά της βίας στα γόνατά του...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ τῶν ἱπταμένων συνοδῶν

Γίνονται συχνά στόχος ἐρωτικῶν
ἐπιθέσεων ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες

Τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἱπταμένης συνοδοῦ, ὄνειρο καὶ φιλοδοξία χιλιάδων κοριτσιῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔχει ἀποδειχθεῖ ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνο. Ἐπικίνδυνο, ὀφείλομε νὰ εὐφημήσουμε, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἀποψη πὺς μὴ ἱπταμένη συνοδός, ταξιδεύοντας συνεχῶς στοὺς αἰθέρες, ἔχει σοβαρὲς πιθανότητες νὰ χάσῃ μὴ μέρτα τὴν ζωὴ της ἀπὸ δυστύχημα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη, ἐπίσης, πὺς δὲν περνᾷ σχεδὸν φορὰ, πού νὰ μὴ δεχθεῖ τὴν βίαιη καὶ ὀδυνητὴ ἐπίθεσι ἑνὸς φλογεροῦ ἐπιβάτη!

Τὰ σχετικά ἐπεισόδια ἀφθονοῦν, ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ γινώσκουμε τὴν δημοσιότητα μὲ τὴν «δικὴν» τῶν φίλων ἐπὶ πᾶν ἀπὸ τὸν «ἀτλαντικό» ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ἀμερικανικὸς τύπος—πὺς ἐγίνε ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες στὴ Νέα Ὑόρκη.

Χανόντας τὴν ὁπομὴν τοὺς καὶ ἀρνούμενες νὰ δεχτοῦν τὴν παρακλήσιν τῶν διευθυντῶν τῆς ἀεροπορικῆς εταιρίας, πὺς κατέβαλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν πείσουν νὰ ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, τρεῖς ὠριανότες ἱπταμένες συνοδοὶ ὑπέβαλαν μὴνυσι ἐναντίον τῶν ἐπιβατῶν πὺς τοὺς «ρίχτηκαν».

Κατὰ τὴν κατάθεσι στὸ δικαστήριό μᾶς ἀπὸ τὴς τρεῖς, τῆς «Ἐβελιν Μισούρατ», ἡλικίας 21 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, οἱ ἐνοχοὶ τῆς ἐπιθέσεως ἦσαν δύο Ἀμερικανοὶ, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Ἰνδός—καὶ συνένοχοι ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀρσενικοὺ γένους ἐπιβάτες, πὺς παρακολούθησαν διασκεδάζοντας τὸ θέαμα, ἐκτός ἀπὸ ἕναν Γερμανὸ ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν ἱπποτισμὸ νὰ σπεύσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

«Φυσικά, ὅμως—προσέθεσε ἡ «Ἐβελιν—ἕνας μὲ τέσσερις δὲν μποροῦσε νὰ καταδιώκῃ σ' ὅλο τὸ σκάφος καὶ μὲ χίλια βάσανα καταφέραμε στὸ τέλος νὰ τοὺς ξεφύγουμε καὶ νὰ κλειδωθούμε στὴν μικρὴ κουζίνα τοῦ ἀεροπλάνου, ὅπου μείναμε ὡς πὺς προσγειωθήκαμε».

Τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέδωσε ἀκόμη τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν «φίλων ἐπὶ πᾶν ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό», ἀλλὰ τὸ ζήτημα συζητεῖται μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, πὺς περιμένει κυρίως ὄχι ποῖα πονὴ θὰ ἐπιβάλουν οἱ δικαστὲς στοὺς τέσσερις «ατακτικούς» ἐπιβάτες, μὲ ποῖα μέτρα θὰ λάθουν οἱ ἀεροπορικὲς ἐταιρίαι γιὰ νὰ κατοχυρώσουν στὸ μέλλον τὴν ἀσφάλειά τῆς ἀρετῆς τῶν ἱπταμένων συνοδῶν!

Τὸ πρῶτο μέτρο, πὺς προτείνεται—ἀφ' ὅπου μὴ ἀεροπορικὴ ἐταιρία ἀπο-ἀπαγορεύει τὴν καταναλώσει αἰνῶν—πνευματικῶν ποτῶν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, τὴς ἐρευνᾷ, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ τὴν πεικνῶν στὸν ἀεροπλάνο ὅταν ἀρξίσουν ἐναντίον τῶν ἱπταμένων συνοδῶν, πὺς «ὀρκη», ὁ κύριος ἐπιβήτης δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀλκολὸν!

Μία ἐλάχιστη ποσότητα οἰνοπνεύματος—ἀποκάλυψαν οἱ γιατροὶ—πὺς καταναλώσει καὶ σὲ μὲν ὅπως, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μεταβάλῃ ἕναν φίλιν.

χο νοικοκύρη σὲ ἀκάθεκτο Καζανόβα! Γιὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος στὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμό αὐξάνει διαρκῶς ὅσο ἀνεβαίνουμε σὲ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, καὶ διπλασιάζεται σὲ ὕψος 5.000 μέτρων.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται, ἄλλωστε, ὄχι μόνο στὰ ἀεροπλάνα, ἀλλὰ καὶ στὴν κορφή ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ. Ἀν πῆτε ἕνα ποτηράκι στὴν κορφή τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, θὰ νοιώσετε τὸν ἐαυτὸ σας μισομεθυμένο καὶ ἐτοιμὸ γιὰ κάθε τὸλμημα, πὺς μὲ διαφορετικὲς συνθήκες—δηλαδή, μὲ διαφορετικὸ ὕψος—δὲν θὰ σὰς περνοῖσε οὔτε ἡ σκέψι νὰ τὸ ἐπιχειρήσετε!

Ἄν τώρα, στὸν παράγοντα τοῦ ἀλκοὸς προσθεσῶμε καὶ τὸ ὅτι οἱ ἱπταμένες συνοδοὶ, εἶναι ὅλες σχεδὸν ἐξαιρετικά ὁμορφες, δὲ φαίνεται καθόλου περίεργα πὺς οἱ ἐρωτικὲς πυρκαγιὲς ἀνάβουν τόσο εὐκόλῃ σ' ἕνα ἀεροπλάνο! Τὴν θεωρία πὺς τὸ οἰνοπνεῦμα σὲ συνδυασμὸ πρὸς τὸ ὕψος προκαλεῖ τὴς ἐρωτικὲς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἱπταμένων συνοδῶν, ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονός ὅτι τὰ ζωηρότερα ἐπεισόδια ἐγίναν κατὰ τὴν διάρκειά πτήσεων σὲ ὕψος μεγαλύτερο τῶν 4.000 μέτρων.

«Μόλις φτάσαμε στὰ 4.000 μέτρα—ἀνέφερε μὴ ἱπταμένη συνοδὸς τῆς γερμανικῆς Λουφθάνσα—ὅταν ἐπιστρέψαμε ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ταξιδιοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης—Φραγκφούρτης—ἕνας ἐξηνταπεντάρης ἐπιβάτης, Γερμανοαμερικανὸς βιομηχανὸς λαζάρους, πὺς φαίνονταν ἡσυχώτατος ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισε νὰ μὲ γλυκοκυττάξῃ. Σαφινά, πρὶν προλάβω νὰ ἀμυνθῶ, σηκώθηκε, μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση, μὲ κάθησε διά τῆς βίας στὰ γόνατά του καὶ μὲ φίλησε μὲ πάθος νεαροῦ 20 ἐτῶν! Παλεύοντας ἀπεγνωσμένα—ἐκείνη ἦταν ἡ μόνη φορὰ στὴν ζωὴ μου, πὺς μετάνιωσα γιὰ τὴν ἐνταῖμα—ἐκείνη ἦταν ἡ μόνη φορὰ πὺς εἶχα μᾶθῃ «ζου-ζιτσοῦ!»—κατὰφερα νὰ ξεφύγω. Τότε αὐτὸς ἄρχισε νὰ μὲ παρακαλᾷ νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ του καὶ νὰ μοὶ ὑποσχετᾷ πὺς θὰ μὲ παντρευθῇ μόλις θὰ προσγειωνώμαστε!».

Τυχρότερον ἀπὸ τὴν πρώτη, μὴ ἄλλη Γερμανίδα ἱπταμένη συνοδός, ἡ «Ἰνγκε Μπ.» διασώθηκε «ἀλώεστη» δηλαδή, χωρὶς νὰ δεχθεῖ οὔτε ἕνα φιλή—ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι ἑνὸς Ἰσπανοῦ ἐπιβάτη, ὅπως εἶπε ὁ ἑαυτὴς—ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ἀμερικανικὸς τύπος—πὺς ἐγίνε ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες στὴ Νέα Ὑόρκη.

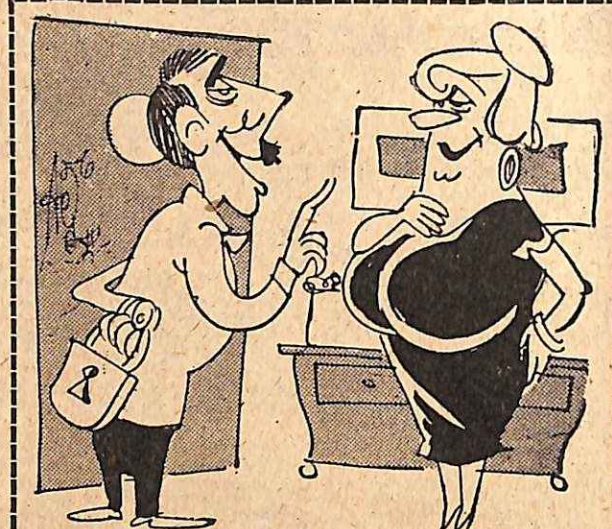
Χανόντας τὴν ὁπομὴν τοὺς καὶ ἀρνούμενες νὰ δεχτοῦν τὴν παρακλήσιν τῶν διευθυντῶν τῆς ἀεροπορικῆς εταιρίας, πὺς κατέβαλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν πείσουν νὰ ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, τρεῖς ὠριανότες ἱπταμένες συνοδοὶ ὑπέβαλαν μὴνυσι ἐναντίον τῶν ἐπιβατῶν πὺς τοὺς «ρίχτηκαν».

Κατὰ τὴν κατάθεσι στὸ δικαστήριό μᾶς ἀπὸ τὴς τρεῖς, τῆς «Ἐβελιν Μισούρατ», ἡλικίας 21 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια, οἱ ἐνοχοὶ τῆς ἐπιθέσεως ἦσαν δύο Ἀμερικανοὶ, ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Ἰνδός—καὶ συνένοχοι ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀρσενικοὺ γένους ἐπιβάτες, πὺς παρακολούθησαν διασκεδάζοντας τὸ θέαμα, ἐκτός ἀπὸ ἕναν Γερμανὸ ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν ἱπποτισμὸ νὰ σπεύσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

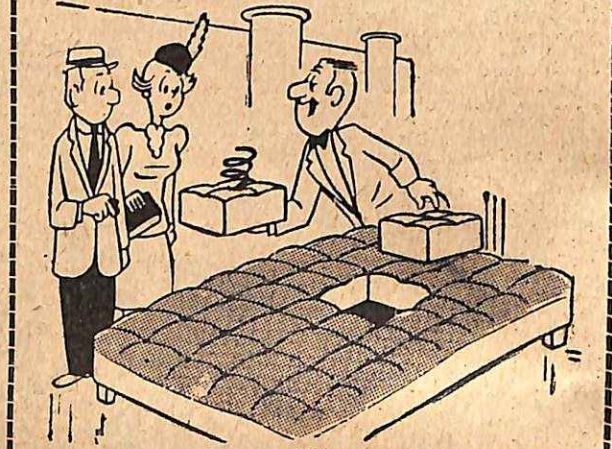
«Φυσικά, ὅμως—προσέθεσε ἡ «Ἐβελιν—ἕνας μὲ τέσσερις δὲν μποροῦσε νὰ καταδιώκῃ σ' ὅλο τὸ σκάφος καὶ μὲ χίλια βάσανα καταφέραμε στὸ τέλος νὰ τοὺς ξεφύγουμε καὶ νὰ κλειδωθούμε στὴν μικρὴ κουζίνα τοῦ ἀεροπλάνου, ὅπου μείναμε ὡς πὺς προσγειωθήκαμε».

Τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέδωσε ἀκόμη τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῶν «φίλων ἐπὶ πᾶν ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό», ἀλλὰ τὸ ζήτημα συζητεῖται μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη, πὺς περιμένει κυρίως ὄχι ποῖα πονὴ θὰ ἐπιβάλουν οἱ δικαστὲς στοὺς τέσσερις «ατακτικούς» ἐπιβάτες, μὲ ποῖα μέτρα θὰ λάθουν οἱ ἀεροπορικὲς ἐταιρίαι γιὰ νὰ κατοχυρώσουν στὸ μέλλον τὴν ἀσφάλειά τῆς ἀρετῆς τῶν ἱπταμένων συνοδῶν!

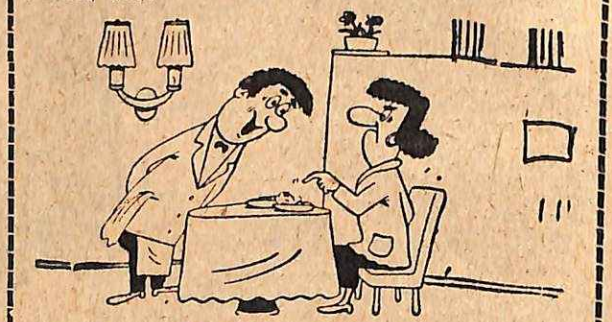
Τὸ πρῶτο μέτρο, πὺς προτείνεται—ἀφ' ὅπου μὴ ἀεροπορικὴ ἐταιρία ἀπο-ἀπαγορεύει τὴν καταναλώσει αἰνῶν—πνευματικῶν ποτῶν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, τὴς ἐρευνᾷ, ὅπως διαπιστώθηκε ἀπὸ τὴν πεικνῶν στὸν ἀεροπλάνο ὅταν ἀρξίσουν ἐναντίον τῶν ἱπταμένων συνοδῶν, πὺς «ὀρκη», ὁ κύριος ἐπιβήτης δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀλκολὸν!

— Ἄν τὸ βοῆς, πεθερούλα μου! Τὶ δῶρο θὰ σοὺ κάνω ἐφέτος;... Εἶναι γιὰ τὸ στοματάκι σου. Ἄλλὰ καγιὸν δὲν εἶναι! Τὶ εἶναι; (τοῦ Ἀρχέλαου)

— Αὐτὸ τὸ δίνουμε ἔξτρα γιὰ τοὺς φιλοξενουμένους σας, πὺς δὲν χωνεύετε.

— Στὴ σαλάτα βρήκα ἕνα σαλιγκαράκι, γκαρσόν!

— Τότε, αὐρὶν ἄνθρωπε ὥραιο καιρὸ, μαντάμ!

— Γιὰ κῦτταξέ σὲ παρακαλῶ, μήπως ἔχουμε τὸ μπλε μοντέλλο σ' αὐτὸ τὸ πόδι!

ΠΡΟΤΟΤΥΠ

Ἀλλὰ πὺς φινουράρουν στὶς
εὐρωπαϊκὲς μόνο βιτρίνες!

ΤΙΣ ἡμέρας αὐτὰς, ξαναρχεῖται πᾶν τὰ τὸ ἴδιο βασιαντικὸ ἐρώτημα: «Τὶ νὰ τοῦ χαρίσω; Τὶ νὰ τῆς χαρίσω;» Καὶ, γιὰ τοὺς περισσότερους, ἡ δυσκολία δὲν ἔγκειται μόνο στὸ ὅτι δὲν ξέρουν τί θὰ τοῦ — ἢ θὰ τῆς — ἀρεσθῇ, μὰ πρῆκει καὶ νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὴν περιθώριά τῆς τοῦ πρῶτου, πὺς εἶναι τὴς περισσότερες φορὲς πολὺ περιωρισμένη.

Τὸ ὥραιο, τὸ πρωτότυπο καὶ τὸ φτηνὸ συγχρόνως δῶρο εἶναι ἕνα ἀληθινὸ εὐρημα, πὺς καταφέρει νὰ ἱκανοποιῇ, μαζί μὲ τὸν ἀποδέκτη, καὶ... τὸν δωρητὴ! Πράγμα, πὺς τὸ ἔχουν ἀντιληφθεῖ ἐφέτος τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ καταστήματα καὶ γι' αὐτὸ ἔχουν συγκεντρώσει τὴς προσπάθειάς τους στὸ νὰ προσφέρουν στὴν πελατεία τοῦς μὴ ποικιλία ἀπὸ ἀπλά καὶ σὲ ποσότητα μὲς δῶρα, πὺς τὴν ἐλλείπει πολυτέλειαν τὴν ἀντικαθίστα σ' αὐτὰ ἡ πρωτοτυπία καὶ τὸ καλὸ γούστο.

Ἐνα δῶρο, γιὰ ὅλα σκεδὸν τὰ ἀνδρικά πορτοφόλια ἀπὸ τὰ παχύτερα ὡς τὰ σκετικὰ ἱσχνά, εἶναι τὰ χαριτωμένα «φωρεντινὰ καλαθάκια», πὺς φινουράρουν ἐφέτος στὶς βιτρίνες πολλῶν εὐρωπαϊκῶν μαγαζιῶν.

Προοριζόμενος εἶναι νὰ τὰ γεμίσετε μὲ μικροπράγματα χρήσιμα σὲ μὴ γυναικα, πὺς τὴν προσιτῇ, ὅμως, καὶ τὸ εἶδος τοὺς εἰσάγει ἐλεύθερος νὰ τὰ καθορίσει μόνος ἀνάλογα μὲ τὴς οἰκονομικὲς δυνατότητές σας.

Φυσικά, ἂν προσθέσετε, ἀνόμεσα σ' ἄλλὰ μικροπράγματα ἕνα μπουκαλάκι μ' ἐκλεκτὸ ἄρωμα καὶ μὴ χρυσὸ πουντρίερα, τὸ δῶρο σας πᾶν νὰ ἀνέκη στὴν κατηγορίαν «ἐπὶ πᾶν»! Ἀλλὰ κανεὶς δὲ σὰς ἐπιθυμῇ νὰ εἰσάγει λιγότερος στὴν ἐκλογὴ σας.

Ἄν τὸ «φωρεντινὸ καλαθάκι» πῆ-φτουν πολὺ βαρεῖα γιὰ τὴν τοῦ πρῶτου, ὅμως κι' ἂν τὰ γεμίσετε, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ σας ἕνα σκαλάκι καὶ ἕνα γατάκι ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, πὺς φαίνονται ἔτοιμα γιὰ νὰ χυμῇσουν τὸ ἕνα στὸ ἄλλο — πολὺ κατάλληλα γιὰ στολισμὰ τοῦ κομμοδίνου.

Ἀντίθετα δ' ὅτι ἴσως νομίζετε, τὸ σύμβολο αὐτὸ τῆς... ἀλληγορῆσεως δὲν θὰ φέρῃ γρουσουζιά, ἀλλὰ γοῖσι στὶς σκέψεις σας! Γιὰ τὴν ὑπόθεσι — ἔτσι τὸ θέλει ἡ λογικὴ τῶν προλήψεων — πὺς τὸ σκαλάκι καὶ τὸ γατάκι δὲ ἀλληγορῶνται γιὰ νὰ ἀφήνουν ἐφᾶς τοὺς δύο νὰ ἀπολαμβάνετε τὴν παραδεισια γαλήνη τοῦ ἐρωτᾶ σας!

ὁπνὸ, ἐπίσης, καὶ πρακτικὸ δῶρο εἶναι δῶο ράφια γιὰ βιβλία, στολισμένα τὸ ἕνα μὲ μὴ «γρόνους» καὶ τὸ ἄλλο μὲ μὴ σφαιρὰ, πὺς περσιότανε τὸ «οὐδ' ἂν ὀστρεῖ».

Χωρὶς στὰ δύο αὐτὰ στολίδια, δὲν διατρέχετε καὶ τὸν κίνδυνον νὰ φέρετε σὲ δυσκολία θεοὶ τὸν ἀποδέκτη ἢ τὴν ἀποδέκτρια τοῦ δῶρου σας, σὲ περίπτωσι πὺς ἡ παρακαταθήκη τοὺς σὲ βιβλία δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γεμίσι τὰ δύο ράφια.

Ἡ «γρόνους» καὶ τὸ στερῆμα συμπληρῶνουν τὸ κενὸ!

Τὰ μπρελόκια γιὰ κλειδιά εἶναι, καθὼς ξέρουμε, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπλά καὶ τὰ πιὸ χαριτωμένα δῶρα, πὺς μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἕνας μὴ πολυτάλαντος ἐρωτευμένος στὴν ἐκλεκτὴ του.

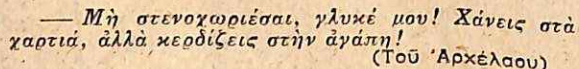
Ἐφέτος, ἐμφανίστηκε στὶς εὐρωπαϊκὲς βιτρίνες τὸ πρωτοτυπώτερον ἀνόμεσα σ' ὅλα ὡς τώρα.

Τὰ κλειδιά εἶναι μὲ πολὺ γούστο περασμένα... σ' ἕνα ἄλλο κλειδί, πολὺ μεγαλύτερο φυσικά, σὲ στύλ κλειδιοῦ μεσαιωνικῆς πόλεως!

Καὶ ἐδῶ, σὰς παρουσιάζεται ἡ δυνατότητα νὰ γεμίσετε τὴν ἐκλογὴ σας σύμφωνα μὲ τὸ πάχος τοῦ πορτοφολιοῦ σας. Γιὰ τὴν ὑπόθεσι «μεσαιωνικὰ κλειδιά» ὁλόχρυσά καὶ ἄλλα, πὺς φαίνονται χρυσά, χωρὶς νὰ εἶναι!

Οἱ ἐφευρέτες, ὅμως, τῶν ἐφετεινῶν πρω-
1) Τὰ «φωρεντινὰ καλαθάκια», πὺς ἡ τιμὴ τοὺς ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὸ πᾶς δὲ γεμίσι. 2) Τὸ σκαλάκι καὶ τὸ γατάκι φέρ-
στε. 3) Τὸ σκαλάκι καὶ τὸ γατάκι φέρ-
στε. 4) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 5) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 6) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 7) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 8) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 9) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 10) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 11) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 12) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 13) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 14) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 15) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 16) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 17) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 18) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 19) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 20) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 21) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 22) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 23) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 24) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 25) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 26) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 27) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 28) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 29) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 30) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 31) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 32) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 33) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 34) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 35) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 36) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 37) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 38) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 39) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 40) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 41) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 42) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 43) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 44) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 45) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 46) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 47) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 48) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 49) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 50) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 51) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 52) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 53) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 54) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 55) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 56) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 57) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 58) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 59) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 60) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 61) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 62) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 63) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 64) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 65) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 66) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 67) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 68) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 69) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 70) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 71) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 72) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 73) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 74) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 75) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 76) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 77) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 78) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 79) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 80) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 81) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 82) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 83) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 84) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 85) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 86) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 87) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 88) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 89) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 90) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 91) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 92) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 93) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 94) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 95) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 96) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 97) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 98) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 99) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 100) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 101) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 102) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 103) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 104) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 105) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 106) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 107) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 108) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 109) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 110) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 111) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 112) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 113) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 114) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 115) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 116) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 117) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 118) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 119) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 120) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 121) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 122) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 123) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 124) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 125) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 126) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 127) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 128) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 129) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 130) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 131) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 132) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 133) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 134) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 135) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 136) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 137) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 138) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 139) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 140) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 141) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 142) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 143) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 144) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 145) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 146) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 147) Ἐνα «μεσαιωνικὸ κλειδί»
γρόνους. 148) Ἐνα «μεσαιωνικ

* Στα 1906 είχαν εκδοθή από τη Μητρόπολι, για όλο το έτος 1390 α. εις γάμου και 83 διαζύγια.

ТА ДУО ТРАИНА

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Όταν έπειτα από δύο περίπου αιώνες, η ημερολογιακή αυτή τροποποίησης εφαρμόστηκε και στην Άγγλία, ο λαός επαναστάθηκε και στους δρόμους του Λονδίνου υπήρξαν οδοφράγματα. «Δώστε μας πίσω τις 11 ημέρες που μας κλέψατε!» ούρλιαζε το πλήθος. Παρότι ανάγκη τότε να έπειθει ο στρατός και το νέο ημερολόγιο να αλλάξει, με αποτέλεσμα να δώσουν,»

— Ξέρετε, κύριε διευθυντά, τὸ ὑπουργεῖο...
Λέω ἔξω τίποτα! Ξεφώνισε καὶ χτύπησε

— Τὸν κ. Παπαδόπουλο, τὸ γιατρὸ πα-

— Τί γελάς βρέ κοροΐδο; Ἐμεις εἴμαστε χαμένοι,
γιὰ ἐσύ;

Άρκει νά τά αποχρωματίσετε κατά τούφφες

ΕΡΕΤΕ την τελευταία επινόηση γιά τά μαλλιά; Ξεκίνησε από την Αμερική και επεκτείνεται όλοένα στην Εύρωπη. Άρζει δέ αληθινά την τόση επίτυχία που σημείωσε, γιατί δίνει μία καινούργια και πρωτότυπη όμορφιά στα μαλλιά. Η όνομασία της είναι («Αστραπή»). Πρόκειται γιά ένα αποχρωματισμό των μαλλιών, όχι όμως όλων μαζί, αλλά κατά τούφφες αποτελούμενες από 8 έως 10 τρίχες και σκορπισμένες σε διάφορα μέρη του κεφαλιού, κατά κανονικά διαστήματα. Όταν χτενιστούν ύστερα, τά μαλλιά αυτά φαίνονται διακοσμημένα με πινελιές διαφορετικού χρώματος, που τους δίνουν ένα ξεχωριστό βελήγτρο.

Ο αποχρωματισμός επιτυγχάνεται με ειδικά ύγρά, που υπάρχουν στα καταστήματα καλλυντικών. Φυσικά, θα διαλέξετε το κατάλληλο ύγρο, που θα δώση στις αποχρωματισμένες τούφφες μία απόχρωσι ταιριασμένη με τό πραγματικό χρώμα των μαλλιών σας.

Ετσι, γιά μαύρα μαλλιά, θα μεταχειρισθίτε ασπμένιο αποχρωστικό. Τό ίδιο είναι κατάλληλο και γιά σκούρα καστανά μαλλιά. Γιά τά μέτρια καστανά, θα πάρετε ένα κόκκινο έως χρυσό αποχρωστικό. Γιά τά ανοιχτοκάστανα, χρυσό έως κίτρινο. Γιά τά ξανθά, ανοιχτοκίτρινο ή σχεδόν άσπρο.

Άριστερά: Ένα γυναικείο κεφαλάκι με μέτρια καστανά μαλλιά, πριν από την («Αστραπή»). Έπάνω: Τό ίδιο, με τί σκορπισμένες αποχρωματισμένες τούφφες, που τό στολίζουν με φωτεινότερες πινελιές.

Πόσον ώρα θ' άφισετε νά επιδράση τό αποχρωστικό; Αυτό θα εξαρτηθή α) από τίς οδηγίες χρήσεως που τό συνοδεύουν και β) από την απόχρωσι που θέλετε νά πάρουν οι αποχρωματισμένες τούφφες. Φυσικά, όσο περισσότερη ώρα επιδράση, τόσο ανοιχτότερο χρώμα θα πάρουν οι τρίχες.

Αν έχετε κάποια αμφιβολία, δοκιμάστε σε μία από τίς τούφφες, σκουπίζοντας τό αποχρωστικό και χωρίζοντας ύστερα μεταξύ τους τίς τρίχες με τίς άκρες των δακτύλων σας, ώστε νά όπτε τί χρώμα έχουν πάρει. Αν δέν είναι ακόμη αυτό που θέλετε, ξαναβάσετε αποχρωστικό στην ίδια τούφφα και περιμένετε περισσότερη ώρα, γιά νά επιδράση πιό πολύ.

Όταν πιά αποκτήσουν οι τούφφες τό χρώμα που θέλετε, άφορείτε την πολλή υγρασία τους, πιέζοντάς τίς με μία πετσέτα — χωρίς νά τίς τρίψετε. Έπειτα βνάζετε τά διακόσμια. Ξεπλένετε δέ ή όχι τά μαλλιά σας, αναλόγως των οδηγιών που συνοδεύουν τό αποχρωστικό.

Τέλος, χτενίζετε τά μαλλιά σας όπως συνήθως. Και θα γοντευθίτε ασφαλώς από την έντύπωση που κάνει ή («Αστραπή»).

Πρέπει νά πούμε τώρα μερικά πράγματα και γιά τά καινούργια («Ξεπλύματα»), που χρησιμοποιούνται μετά τό λούσιμο γιά νά χρωματίσουν έλαφρά τά μαλλιά. Υπάρχουν τέτοια προϊόντα σ' όλες τίς αποχρώσεις. Είναι δέ δύο ειδών:

1) Έκείνα που φεύγουν άμέσως, με τό επόμενο λούσιμο. Και 2) έκείνα που διαρκούν περισσότερο και διατηρούνται σ' τά μαλλιά ως τό πέμπτο ή έκτο λούσιμο, ξεβωιάζοντας κάθε φορά ά. πό λίγο.

Προτιμάτε τά πρώτα, όταν πρωτοκάνετε τη δοκιμή αυτή σ' τά μαλλιά σας ή όταν αμφιβάλλετε κατά πόσο θα σας πηγαίγη μία ώριμη απόχρωσι. Γιατί ένα άπλό λούσιμο σας επιτρέπει νά διορθώσετε χωρίς πολλή δυσκολία κάθε λάθος στην έκτίμηση σας.

Πάντως, όποιο κι' άν διαλέξετε, γιά νά επιτύχετε τά καλύτερα δυνατό άποτελέσματα πρέπει νά λουσίτε πρώτα μ' ένα ύγρο σαμπουνά χωρίς σαπουνί και νά σκουπίσετε τά μαλλιά σας ώπου νά στεγνώσουν σχεδόν τελείως.

Προσοχή! Μή μεταχειρισθίτε κανένα άπ' αυτά τά «Ξεπλύματα» άν έχετε ξεβάψει τά μαλλιά σας, γιατί αλλιώς θα επιτύχετε ένα χρώμα πολύ διαφορετικό από κείνο που επιδιώκετε νά τους δώσετε.

Προτιμάτε ένα «Ξεπλύμα» σε απόχρωσι κάπως σκουρότερη από τό φυσικό τόνο των μαλλιών σας. Π. χ., άν τά μαλλιά σας είναι ανοιχτοκάστανα, τό «Ξεπλύμα» που θα μεταχειρισθίτε θα. χη τό χρώμα του χαλκού.

Μήν περιμένετε ποτέ από ένα «Ξεπλύμα» ν' ανοίξη τό χρώμα των μαλλιών σας. Αυτό επιτυγχάνεται μόνο με τά αποχρωστικά.

Έχετε ύπ' όψη σας έξ' άλλου ότι τά αποχρωστικά άφαιρούν πάντα κάτι από τη ζωτικότητα των μαλλιών. Προτιμάτε λοιπόν τά ήπια, που επιδρούν λιγώτερο σ' τή σύσταση των τριχών. Μ' αυτά δέν χρειάζεται μάλιστα νά ξεπλυθούν κατόπιν τά μαλλιά, ενώ με τά πιο δραστήρια είναι απαραίτητο νά λουσίτε ύστερα, γιατί ή ενέργειά τους είναι προοδευτική κι' εξακολουθούν επί ημέρες ν' ανοίγουν περισσότερο τό χρώμα των τριχών.

Μήν ξεχνάτε, τέλος, ότι τό αποχρωστικό καταστρέφει τη φυσική χρωστική των τριχών. Άν λοιπόν, αφού τό μεταχειρισθίτε, δέν σας άρέση τό άποτέλεσμα, δέν υπάρχουν παρά δύο λύσεις: Η θα βάψετε τό μαλλιά σας πάλι σ' τό φυσικό χρώμα τους — πράγμα που στοιχίζει όχι λίγο — ή... θα κάνετε ύπομονή και θα ψαλλίζετε κάθε τόσο τίς άκρες των τριχών, ώπου νά λείψη τό τμήμα τους που είχε αποχρωματισθί.

Χρησιμοποιήτε λοιπόν με πολλή προσοχή κάθε τύπο αποχρωστικού.

Εύχες ναι' δώρα

Εύχες και δώρα στις γιορτές, συνήθως μόνο δίνεις μετά πικρίας κάποτε και πόνο και δόνηση «Υποχρεώσεις» από δώ, συγγενείς έχει φίλιες πάρα πέρα και φτάνει κι' ή «παραμονή», πιο απαιτητική και λές νά μην ξεχάσανε ποτέ της τέτοια μέρα!

Ο παντρεμένος ή φτωχός, ή οικογενειάρχης φωνάζει πάντα συνεχώς «Βρε Κράτος, άν υπάρχει κατάργησε τίς «Εορτές κι' ήσυχό άφασέ με!» και στείλ' τίς πιά σ' τό διάτανο, θε μου συχώρεσέ με!» Σ' αυτή την κρίση πούχουμε και πνίγεται ή χώρα; Μπορεί άν είσαι λογικός... νά σκέπτεσαι γιά δώρα; Εν τούτοις πρέπει κύριε, σεινάμενος — κοινάμενος — φορών τά ρούχα τά «καλά» νά πās νά πής «Χρόνια πολλά» σέ κάποιον άδιάφορο γι' είναι προϊστάμενος. «Ετσι διέταξε ή «κavov», «Ετσι, σου λένε, πρέπει» κι' ή ιδίος, τί μυστήριο, δέ θέλει νά σε βλέπη ούτε σ' επισκεπήριο, γιατί βαρείται ή άνθρωπος — κι' είναι πολύ σωστό — νά στέλνη χίλιες κάρτες: «Θερώς εύχαριστώ». Αχέτως με την τάξη σου και με την ήλικία οι «κάρτες» είναι μία γοντρή, βαρύνουσα βλακεία! Σε κάποιον που τον είδες χθές και δέ θυμάσαι και καλά τού κοπανās «Θερώς εύχας», «Καλές γιορτές» (πολλά) — με συγχωρήτε άν θα πω και κάτι τι μακάβριο — και πλήρως άδιαφορείς άν θα προφήση αύριο! Αυτός... «Θερώς εύχαριστεί» — λόγια συνηθισμένα, μά στις «υποχρεώσεις» του, είν' άκριβής, «ρολίδι», ενώ σ' τό βάθος, κύριε, άπλως σ' έχει βρασταδωεί, εσένα, τίς «Θερώς εύχες» και όλο σου τό σού!

Δέν είναι οι Διευθυνταί πρόσωπα άξιαγάπητα, αλλά διά νά μη βρεθής «έκτος ύποχρεώσεως» μετέχεις εις τον «εξεμ» νά πάρουν ένα τάπητα κι' αφού είναι και «διευθυντής»... ένα χαλί Περσίας. Κι' ή σύζυγος; Κι' ή πεθερά, φοιχτή άβανταδωρα! Πρέπει νά είσαι «κύριος» και νά τους πάρης δώρα!

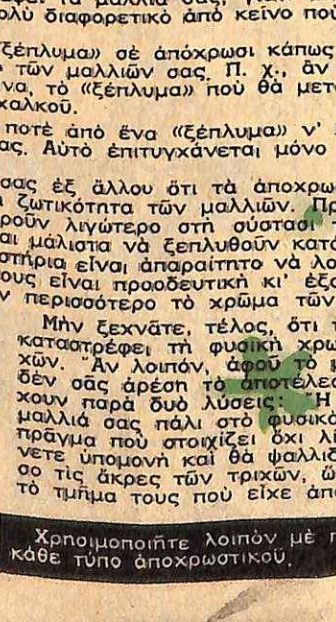
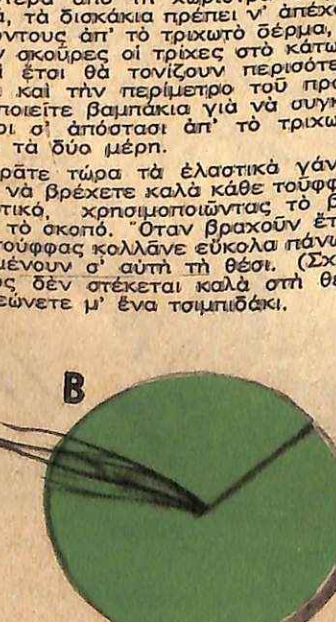
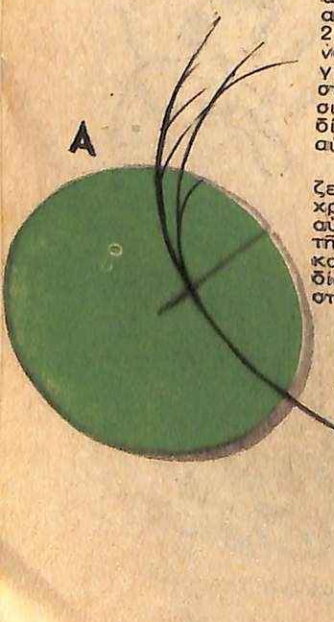
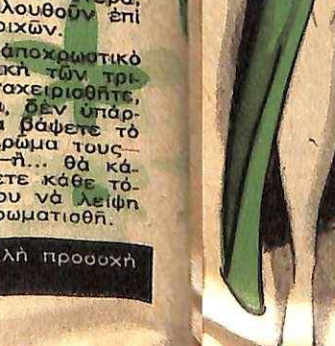
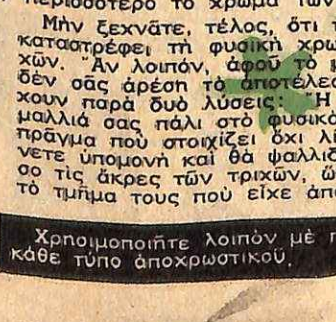
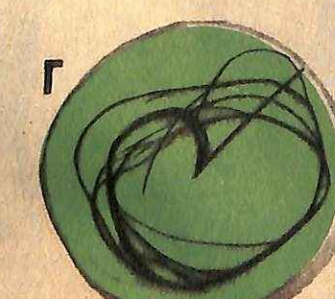
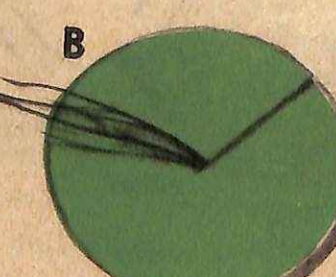
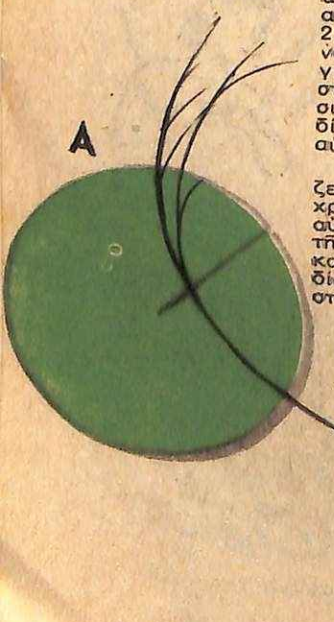
Με τρόπο και σιγά — σιγά με τό καλό, με τον ναυγά σου τό υπενθυμίζουμε κάθε στιγμή και ώρα ώπουν ξεσπά ή υπόρα και σου φωνάζουν κι' οι δυο άπάνω σ' τό θυμό σου: «Αμα δέν έχης, νά πνιγής! Νά κόψης τό λαμό σου! Τό ήθελε ή πεθερά γιά δώρο ένα «μπερντάχι» έτσι γερό, γιά τό καλό» σε κάθε μέρος απαλό, και νά της λές «Χρόνια πολλά» που ναχορρονοάχη!

Μ' άν όμως είσαι άνυπαντρός κι' άδέκαρος συνάμα τόν' έχεις άλλο δράμα. Πρέπει τό Χρόνο των Παληό νά τον κατενοδώσης με δώρο άξιοπρεπές, άς είναι και «με δόσεις». Αυτό είναι τό μόνο σου παρήγορο «άτου», νά πās εκεί που γράφουν... «Κι' άνεν έγγνητού», 'Αλλά κι' εκείνοι, δυστυχώς, σου κάνουν πασαρλές λένε «περβάστε αύριο», ζητούν «πληροφορίες» κι' αυτό ποτέ δέν άφαιρεί μήν άμφιβάλλης και πολύ, γιατί όλες οι βρωμολυσσές θα βρούν τίς εύκαιρίες κι' ή κάθε μία μ' επιθέτα πολλά θα σε στολίση. «Ετσι κι' οι «δόσεις», σίγουρα δέν είναι πάντα λύσι! Τότε; Καμμία «μηχανή» μήν προσπαθής νά στήσης! Φρόντισε τίς παραμονές, εύχαιρός ν' άρρωστήσης...

Όμως δέν αποκλείεται κι' εσύ νά λάβης δώρα άν έχης θέσι εξέχονσα ή άν την πήρες τώρα! Όσοι άναγκη σ' έχουν «προθύμως» θα σου στείλουν κι' αυτοί που θα σε χρειαστούν σε μέλλον προσεχές, μιουνέτα, τούρες και λοιπά, σπεύδουν νά παραγγείλουν και βλέπεις: «Νι Μπουρδόπουλος, εγκάρδιες εύχες!» Μ' άν άπ' τη θέσι έφηνες, δέν λαμπεί πιά τό φως σου! Δέν σε θυμάται στις γιορτές ούτε κι' ή άδελφός σου!

Εισοχράφους
Ανα Τάδε

Ευχαριστίας!

Οί αντιζηλίες ξεχνιούνται,
 όταν ο "Αν-Βασίλης μοιράζει
 δώρα στους δρόμους!...

Περνώντας καίρεις την κεντρική πύλη ἐ-
νός στούντιο αρχίζει να εκπλησσεται, βλέ-
ποντας όλο και περισσότερους "Αη-Βασι-
λίδες, συγκεντρωμένους κατά όμιλους και
φορτωμένους ένα μεγάλο σακί, γεμάτο δώ-
ρα να συζητούν φιλικώτατα και τότε - πό-
τε να σκάνε σε τρανταχτά γέλια! "Όταν
όμως τελειώσετε το γύρο, του άπειραντου
στούντιο, χωρίς στο μεταξύ να έχετε συν-
αντήσει κανέναν άσπότερα, θα άπορησετε και
θα θελήσετε να ρωτήσετε σχετικά τόν πρό-
θυμο συνοδό σας, που για λόγους ασφα-
λείας τών έγκαταστάσεων σας άκολουθεί
σαν σκιά. "Εκείνος τότε θα σας πη γελών-
τας ότι οι "Αη-Βασιλίδες που προσπε-
ράσατε ήσαν ακριβώς οι πιά γνωστοί και
πιά δημοφιλείς άσπότερα του Χόλλυγουντ.
Και θα σας έξηγησι:

Κάθε χρόνο από τις 20 Δεκεμβρίου ως την παραμονή της Πρωτοχρονιάς οι άστερες αυτοεπιτρατευόμενοι στην υπηρεσία της Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Όλοι ανεξαρτήτως φύλου και γυναικείας, αφήνουν κατά μέρος για λίγο τις αντήλθες και τις διαφορές που τους χωρίζουν και αδελφώνονται προσπαθώντας να δώσουν τη χαρά σ' αυτούς που έχουν ανάγκη. Η νημερινή με τη φανταχτερή στολή του Απ. Βασιλιά και φορτω-

TENT ΜΑΘΙΟΥΣ

Με ποση λαχτάρα ή όμορφη Τζόαν Ντρου έτοιμάζεται να άνοιξη τό κουτί που μόλις έλαβε ως δώρο!

Η Σ-ΙΟΥΑΡΤ ΓΚΡΕΪΝΤΖΕΡ

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Η Φρανσουά
νούλ θα υποδυθή μιὰ κατάσκοπο
τοῦ τελευταίου πολέμου στὸ φιλμ

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

— Τὸ καρὸς σας μᾶς γν

ἀει ὅλους, μαντάμ!

— Τὸ καρὸς σας μᾶς νικάει ὅλους, μαντάμ!

καινούργιο ζευγάρι παπούτσια, ένα Έστω και ψεύτικο κόσμημα από στράς... (Με κακία): Κι' έμένα τ' οφουσάνι πού φορώ γνωρίζε τ'ον τέταρτο κατά σειρά χιμήνα του, και τ'α παπούτσια μου άφίνουνε τ'ον τ'ης βροχής νά μπαίνει από τ'α σ'οίματα τους και νά μου παγώνη τ'α πόδια! Όσο γιά κόσμημα, πιά καλά ν'ή μιλάμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κιντάζει ανήσυχος τ'ον του): Πιά σιγά... Αυτός έδω, πιάί μας, άκούε ό,τι λές...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν δέν τ'α άκούση, δέ θά τ'α δώ; Μά βλέπει γιά μανικέν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν ξέρει πρώτα-πρώτα τί δέ τ'η μανικέν, γι'ατί ό άνθρωπος που λεί πάγο!...

ΕΚΕΙΝΗ (με πικρή ειρωνεία): Τί περιβάλλον όμως διδάσκει, αλήθεια, γιά τ'ο πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο ξαναμμένος, από τ'ο κρασί, από τ'α λόγια της): Βλέπεις, αν προτιμούσα τ'ο ρεβεγιόν της 'Αρζεντίνας' δά χρειαζόμουν γιά τ'α δύο μας τ'αμπλ ν'ή ότ τ'ο μισθό τ'ου Δεκεμβρίου και τ'ο δώρο!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έτσι προτιμήσεις τ'ην ταβέρνα τ'ου κύρ-Σαττήρη τ'ο 'Αλλοιθωρου, που έχει γιά πιάτο τ'ης ημέρας τ'α μπακαλιάρικα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άδειάζει τ'ο υπόλοιπο κρασί σ'α ποτήρια τους και παραγγέλνει άλλο ένα κατασπαράκι σ'ο γκαρσόνι): Μή γκρινιάζεις... Κάποτε θά γυρίση και γιά μας ό τροχός!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Κάποτε! Μ' αυτό τ'ο «κάποτε» ζώ τόσα χρόνια και περιμένω... Τώρα όμως βλέπω ότ δέ με παύρουνε πιά τ'α χρόνια... Δέ μπορώ νά περιμένω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί με κάθε τρόπο νά πιαστή από κάτω): Μην ξεχνάς ότ έχου- με και τ'ο Λαχείο Σιντακτόν... 'Η κληρο- σις έγινε σήμερα τ'ο άπόγεμα. Πού ξέρεις; Μπορεί νάχης κερδίσει!...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): 'Εχω χάσει ένα ζευγάρι κάλτσες, που μπορούσαν νά τίς πάρω με τ'ο σαραντίρι πού πέταξες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζει σ'α ποτήρια τους ό- π'ο τ'ο καινούργιο κατασπαράκι): Σε παρα- κλώ... Μή γκρινιάζεις άλλο, τώρα πού δέ μένουν παρά δύο λεφτά από τ'α μεσάνυ- χ'α... Προσπάθησε νά δεχάσης α'ατά πού όρίνουμε πίσω, και νά θυμηθής α'ατά πού έ'ουμε νά έλπίσουμε μπροστά... 'Η ζωή δέν είναι πάντα γεμάτη πίκρες, όμα θέ- λουμε νά ζήσουμε λίγη έκδιαστική χαρά... 'Ιδίως όμως τ'η νύχτα τ'ης πρωτοχρονιάτι- κης παραμονής, όταν όι δύο χρονοί—α'ατός πού φεύγει κι' α'ατός πού έρχεται—α'α- γουν άπάνω σ'ους δείχτες ενός ρολογιού πού δείχνει μεσάνυχτα, είναι ανάγκη ζω- τική ή χαρά... ή χαρά, πού τ'ην καθίζει απρόσκλητη παρέα, δίπλα και σ'α πιά στερημένα, τ'α πιά μελαγχολικά ζευγάρια τ'ης ζωής, ή 'Ελπίδα... Αυτή ή 'Ελπίδα— με τ'ο έπιλον κεφαλάκι!—έκαστε τώρα δι- πλά μας... 'Ας άκούσουμε μαζί τ'ης τ'ους δώδεκα χτύπους τ'ου καινούργιου χρόνου!

(Τ'ο παλιό ρολόι τ'ου τοίχου χτυπάει με- σάνυχτα. Σβύνουν τ'α φώτα μέσα σ'οι φτω- χοταβερνούλα, και, μέσα σ'ο σκοτάδι, ά- κούγονται ευώδεις ευχές—«Χρόνια πολλά», «Ευτυχισμένο τ'ο 1957»...— μαζί με τ'ο συγγκρίσματα ποτηριών... Βρίσκει εύκαι- ρή τότε κι' 'Εκείνος μέσα σ'ο σκοτάδι νά τ'ην άγκαλιάση και νά τ'ην φιλήσει): Χρόνια πολλά, άγαπημένη μου... Ευτυχι- σμένος ό καινούργιος χρόνος... (Ξαναά- δουνε τ'α φώτα).

ΕΚΕΙΝΗ (παρασυρμένη από τ'ο κύμα τ'ης βαφικής αισιοδοξίας πού φύσηξε και μέσα σ'η φτωχοταβερνούλα): Χρόνια πολλά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (βάζει καινούργιο κρασί σ'α ποτήρια τους, μαζί με καινούργια αισιο- δοξία σ'ις καρδιές τους): 'Ο καινούργιος χρόνος θά μας φέρη ευτυχία!

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθεί νά συγκρατήσει τ'α υπόλοιπα τ'ης γκρινίας της): Γιατί, άραγε, α'ατός θά κάνη ό,τι δέν κάνανε όι άλλοι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άγρια πεποίθηση): Για- τί έτσι! Γιατί είναι πιά καιρός νά σπάση τ'ο πόδι τ'ης ή γκ'ινια! Γιατί είναι καιρός νά μας χαμογελάση ή τύχη! Γιατί, έπί τέ- λους, δέξ τ'ην 'Ελπίδα τ'ου ποικίλου διπλά μας... (Χτυπάει τ'α χέρια του): Γιάνη, φέρε άλλο ένα ποτήρι! (Τ'ο γκαρσόνι φέρ- νει τ'ο ποτήρι. 'Εκείνος τ'ο γεμίζει κι' ό- σ'α τ'ο τ'ου συγγκρίσει με τ'ο δικό του): Σ'την υγεία σου, 'Ελπίδα! (Σ' 'Εκείνην): 'Εξο, συγγκρίσε κι' εσύ τ'ο ποτήρι σου μαζί τ'ης!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Νομίζω ότ με- θύσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό δέ βλέπεις... Τ'ο μεθ- σι είναι τ'ο παιδί τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Βλέπω ότ ή 'Ελ- πίδα σου μας τ'ονος οικουμενικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμφοτισμένος και τ'όρα σ'ο μεθύσι): Και είδες τ'ο άποτέλεσμα, γέλασε! (Ρουφάει κι' 'Εκείνη τ'ο ποτήρι ως κάτω. 'Εκείνος τ'ην άγκαλιάζει, τ'η φιλάει και τ'η ψιθυρίζει): Χρόνια πολ- λά! Όλα θά πάνε καλά τ'ο 1957! Με τ'η βοήθεια τ'ου Θεού, και τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Νομίζω ότ με- θύσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό δέ βλέπεις... Τ'ο μεθ- σι είναι τ'ο παιδί τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Βλέπω ότ ή 'Ελ- πίδα σου μας τ'ονος οικουμενικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμφοτισμένος και τ'όρα σ'ο μεθύσι): Και είδες τ'ο άποτέλεσμα, γέλασε! (Ρουφάει κι' 'Εκείνη τ'ο ποτήρι ως κάτω. 'Εκείνος τ'ην άγκαλιάζει, τ'η φιλάει και τ'η ψιθυρίζει): Χρόνια πολ- λά! Όλα θά πάνε καλά τ'ο 1957! Με τ'η βοήθεια τ'ου Θεού, και τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Νομίζω ότ με- θύσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό δέ βλέπεις... Τ'ο μεθ- σι είναι τ'ο παιδί τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Βλέπω ότ ή 'Ελ- πίδα σου μας τ'ονος οικουμενικός!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμφοτισμένος και τ'όρα σ'ο μεθύσι): Και είδες τ'ο άποτέλεσμα, γέλασε! (Ρουφάει κι' 'Εκείνη τ'ο ποτήρι ως κάτω. 'Εκείνος τ'ην άγκαλιάζει, τ'η φιλάει και τ'η ψιθυρίζει): Χρόνια πολ- λά! Όλα θά πάνε καλά τ'ο 1957! Με τ'η βοήθεια τ'ου Θεού, και τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Νομίζω ότ με- θύσεις.

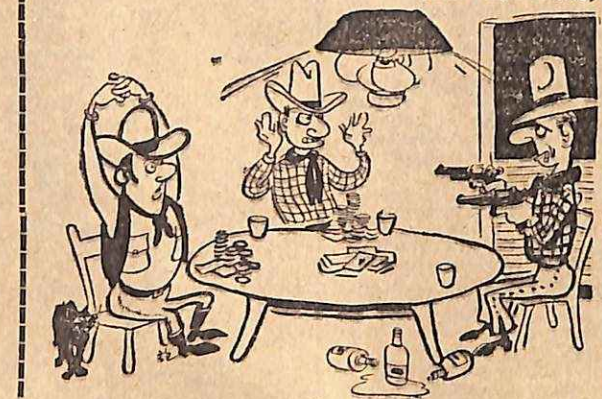
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό δέ βλέπεις... Τ'ο μεθ- σι είναι τ'ο παιδί τ'ης 'Ελπίδας!

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Βλέπω ότ ή 'Ελ- πίδα σου μας τ'ονος οικουμενικός!...

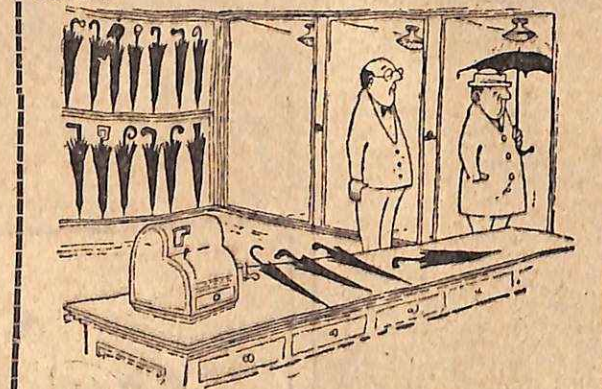
ΕΚΕΙΝΟΣ (έμφοτισμένος και τ'όρα σ'ο μεθύσι): Και είδες τ'ο άποτέλεσμα, γέλασε! (Ρουφάει κι' 'Εκείνη τ'ο ποτήρι ως κάτω. 'Εκείνος τ'ην άγκαλιάζει, τ'η φιλάει και τ'η ψιθυρίζει): Χρόνια πολ- λά! Όλα θά πάνε καλά τ'ο 1957! Με τ'η βοήθεια τ'ου Θεού, και τ'ης 'Ελπίδας!

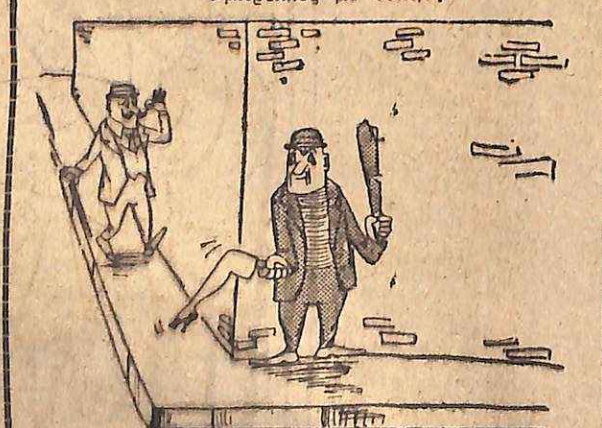
Μόνο έτσι υπάρχει έλπίδα γά μήν τ'ο σκάση ό ένας από τ'ους δύο μας με τ'ην εισπραξι!... (Τ'ου 'Αρχέλαου)

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ — Καλά δέ Κάρολε, δέν είναι ανάγκη νά μα- λώσουμε. 'Εκέρδιξες.

Όμπρέλλες με δοκιμή

Χωρίς λόγια

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΥ

Με τ'ο καρδύτσουφλω σ'α χαρέμια

'Η καθιέρωση τ'ου δαμαλισμού σαν έ- πιστημονική μεθόδου γιά τ'ην προφύλα- ξη από τ'ην εύλογιά άποδίδεται σ'ο Βρι- τανό γιάτρο Τζένερς. 'Ωστόσο ένας έ- στωικός μάς πληροφορεί ότ, μισό αί- ωνα ένωρίτερα, υπολάσσεται μ' έπι- τυχία όι πρώτοι άνθρωποι σ'την 'Αγγλία, 'Ακόμα δέ παλαιότερα ήταν γνωστή α- τ'η μεθόδος σ'την Τουρκία.

Τ'ην έπαχ ή έκείνη— σ'ις άρχες τ'ου 18ου αιώνα— ή λαίδη Μαίρη Μόνταγ- κον ήταν από τίς περιφημότερες κα- λόνες τ'ου Λονδίνου. 'Ιδίως καυχότανε γιά τίς μακριές και μεταξωτές βλε- φαρίδες της. Ξαφνικά όμως έπεσε άρ- ρωστή από εύλογιά. 'Όταν μ'ήκε, λοι- πόν, σ'την ανάρρωσι απ' α'ατή τ'ην άρ- ρωστή, δέν τ'ολμώσε κανείς νά τ'ης δώση ένα καθρέφτη, γι'ατί τ'ο άρρω- στο πρόσωπό της είχε παραμορφωθεί.

'Ηταν μεγάλο τ'ο χτύπημα γιά τ'η φιλάρεσκη α'ατή γυναίκα. 'Ηρθε δέ νά προστεθί σ' ένα άλλο, προηγούμενο: τ'ην άποτυχία τ'ου γάμου της.

Ο άντρας της, ό λόρδος 'Εντουαρντ Μόνταγκκιου, ήταν ό μεγαλύτερος τ'ον- κούνης τ'ης έπαχης της. 'Οι σύγχρονοι τ'ον έλεγαν γι' α'ατόν ότ έξυβσε σαν ζη- τιάνος γιά νά μετρήση νά πεθάνη έκ- ατομυριοχώς.

Τ'ο έρωτικό ρομάντσο τους ήταν άρ- κετ'α παράξενο. 'Επ' 9 χρόνια περιό- ζονταν σ'ε μιά ασήθηματική άλληλογρα- φία. Τέλος, ό λόρδος άπήγαγε τ'ην έ- κλεκτή τ'ης καρδιάς του.

Ο Μόνταγκκιου διορίσθηκε πρέσβης τ'ης 'Αγγλίας σ'την Τουρκία. 'Η γυναί- κα τ'ον τόν άκολουθήσε. 'Επηρεάσθηκε δέ τόσο ισχυρά από τ'α άνατολίτικα έ- θιμα, ώστε άρχισε νά νύνεται σαν χα- νούμισσα, με σαλεύρι, παρ' όλες τίς διαμαρτυρίες τ'ου άντρας της. Πήγανε έπίσης ταχτικά σ'ο χαμάμ, όπου λου- ζότανε μαζί με τίς άλλες γυναίκες.

'Αδιαφορούσε γιά τίς άντιρρήσεις τ'ου λόρδου 'Εντουαρντ. Για ένα πράγμα μόνο άγωνιούσε: μήπως ό υιός της, έ- να άγοράκι 3 χρονών, πάθ'η κι' α'ατός εύλογιά! 'Ενοίωσε ένα παθολογικό φώ- βο γι' α'ατή τ'ην άρρώστια.

Παρατήρησε λοιπόν ότ τ'α σημάδια τ'ης εύλογίας, τόσο συχνά τότε σ'την 'Αγγλία, ήταν άνυπαρκτά σ'την Τουρ- κία. 'Εξέτασε τότε κι' έμαθε τ'ο λόγο: Κάθε φθινόπωρο, έμφανίζονταν σ'α χα- ρέμια κάτ'ι γρηές, έχοντας μαζί τ'ους τ'οσφία από καρδύδια πού περιείχαν ό- λικό ποσό σπειρία εύλογίας. Μ' α'ατό, λοιπόν, μπόλιαζαν τίς γυναίκες τ'ου χα- ρεμιού, άνογοντας μιά φλέβα τους και εισάγοντας μέσα λίγο απ' τ'ο όλικό.

'Υστερα έδεναν τ'ην πληγή και τ'η σκέ- παζαν με τ'ο αδεύαντο τ'οσφί.

Αυτό γινόταν από πολλά χρόνια. Πο- τέ δέν είχε συμβή νά μολυνθί άσχημα μιά τέτοια πληγή. Και όι Τουρκάδες δέν παύαν ποτέ εύλογία!

'Η λαίδη Μαίρη παρακολούθησε όλη α'ατή τ'η διαδικασία σ' ένα χαρέμι. Τ'ης έκαμε δέ τόσο έντύπωση, ώστε άποφά- σισε νά μολιάσ'η και τ'ο υιό της.

'Όταν άπόσπασε έγινε γνωστό σ'ο Λον- δινό πώς είχε διακινδυνέψει μ' α'ατό τ'ον τρόπο τ'η ζωή τ'ου παιδιού της, έση- κώθηκε θυέλλα διαμαρτυριών έναντίον της.

Στό μεταξύ, ό άντρας της άνακλή- θηκε σ'την 'Αγγλία, γι'ατί είχε άποτύ- χει, φαίνεται, σ'η διπλωματική άπο- στολή του. 'Η λαίδη Μαίρη πήρε τότε μαζί της, μέσα σ'ις άποσκευές της, με- ρικά από τ'α περίφημα καρδύτσουφλα.

Στό Λονδίνο, βρήκε τ'ην κοινή γνώ- μη καταναγκασμένη μαζί της, γιά τ'η «αβέρωση μεταχειρίσει τ'ου παιδιού της. Στό δρόμο τ'η γουαρίζαν, όι πάστερες τ'ην κατακεραυνώναν σ'α κηρύγματα τ'ους κι' όι γιάτροι είχαν σκανδαλισθί.

Μά ήταν έξυπνη γυναίκα και δέν πα- ρέδωσε εύκολα τ'α όπλα. 'Επεισε τ'ο καινούργιο τότε βασιλιά Γεώργιο Β' νά τ'ης επιτρέψ'η νά μολιάσ'η ξη κα- ταδίκους, θανατοποινίτες. 'Η έπιτυχία ήταν τόσο, ώστε ή πριγκίπισσα τ'ης Ού- αλλίας ζήτησε νά μολιάσ'ουσι όι δύο κόρες της, όι πριγκίπισσες 'Αμαλία και Καρολίνα.

'Επειτα απ' α'ατό, ή κοινή γνώμη άλ- λαξε γρήγορα διαθέσεις άπέναντι τ'ης λαίδης. 'Ωστόσο, ή μεθόδος έμεινε έμ- πειρική και άτελής, ώσπου τ'ην παρέλα- θε ό γιάτρος Τζένερς, μισόν αιώνα άργότερα, και τ'ης έδωσε τ'ην έπιστημ- ονική μορφή της.

Πρωτότυπο περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό 'Εμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μετά τ'ο θάνατο και τ'ου τελευταίου ά- π'ο τ'ους λευκούς ελέφαντες τ'ου Σιάμ, ό στρατηγός Λάκον-Τάυ, πού ήταν έπιφορ- τισμένος με τ'ην επίβλεψη τ'ων ιερών α- των ζώων, άποπειράται ν' αυτοκτονήσει παίονοντας μιά ισχυρή δόσι όπιού, γι'ατί φθάρει πώς ό α'ατόν θα ζεσπάση ή όργη τ'ου βασιλιά και τ'ου λαού. Τόν σώζει, ό- μως, ένας λευκός γιάτρος, πού ή κόρη τ'ου Λέν-Λάι φωνάζει σ'ο προσκέφαλό του. 'Ο Λάκον-Τάυ έκμυστρεύεται σ'ο γιάτρο ότ όι διαδοχικοί θάνατοι τ'ων λευκών ε- λεφάντων δέν τ'ο φαινόνται φυσικοί και έκφράζει όπόνους έναντίον τ'ου «πουρά» τ'ου βασιλείου Μιέν-Μιγκ, σ'όν όποιον εί- χε άρνηθί τ'ην κόρη του. Στό μεταξύ, ό Μιέν-Μιγκ άφηγείται σ'ο μοναχό Γκανέσα ότ τ'ο έμφανίστηκε σ'όν ύπνο τ'ο θε- ος Σομόνα Κοντόμ και τ'ο έίπε ότ, αν δέν βρίσκονταν τ'ο μαστίγιο τ'ου πού είχε όταν ζούσε σ'ανάμεσα σ'ους ανθρώπους, τ'ο Σιάμ δέν θα ξαναπαύοντο λευκοί ελέ- φαντες. Σύμφωνα με τ'ην υπόδειξη τ'ου Μιέν-Μιγκ, ό Γκανέσα έμφανίζει σ'ο βα- σιλιά α'ατό τ'ο όνειρο σαν δικό του και συνιστά νά χρησιμοποιηθί γι' α'ατό τ'ο σκο- π'ο ό Λάκον-Τάυ. Πραγματικά, μετά τ'ην κυσί ότ τ'ο λευκό ελέφαντα, ό βασιλιάς καλεί τ'ο στρατόν και τ'ο λέει ότ, αν θέλ'η νά τ'ον συγχώρησι γιά τ'ο θάνατο τ'ων ιερών ζώων, πρέπει νά βρ'η τ'ο χαμέ- νο μαστίγιο τ'ου θεού Διαφορετικά, τ'ον άπειλεί ότ κι' ό ίδιος θά χάσ'η τ'ο κεφάλι του κι' ή κόρη τ'ου θά γίν'η σκλάβη. 'Ο Λάκον-Τάυ, φεύγοντας από τ'α άνακτορα, συναντάται με τ'ο λευκό γιάτρο, σ'όν ό- ποιόν κάνει γνωστή τ'ην άποστολή πού τ'ον άνέθεσε ό βασιλιάς.

2ον 'Ο γιάτρος άκούσε α'ατή τ'ην ά- φήγησι χωρίς νά τ'ον διακόψ'η ού- τε μιά φορά. 'Αλλ' ή ιστορία τ'ου μαστιγίου τ'ου Σομόνα Κοντόμ τ'ον φαινόταν τόσο άπίθανη, πού έκανε τ'η σκέψη πώς έπρόκειτο γιά μιά καινούργια έπιπόνη τ'ων έχθρών τ'ου στρατηγού, πού ήθελεν μ' α'ατό τ'ον τρόπο νά τ'ον καταστρέ- ψουν όριστικά.

Τί σκεφτόσαστε γι' α'ατή τ'ην άπο- στολή; ρώτησε όταν ό Λάκον-Τάυ τέλειω- σε τ'ην άφήγησί του.

— Σκεφτομαι ότ ό βασιλιάς θέλει νά μου δώσ'η τ'ην εύκαιρία νά ξανακερδίσω τ'ην εύνοιά του, άπάντησε ό στρατηγός.

— 'Η νά σ'ας καταστρέψ'η.

— Δέν τ'ο πιστεύω.

— Αυτό τ'ο περίφημο μαστίγιο υπά- ρχει πραγματικά;

— 'Από πολλούς αιώνες γίνεται λόγος γι' α'ατό. 'Αλλά κανείς δέν προσπάθησε πο- τέ νά τ'ο βρ'η. 'Οι μοναχοί βεβαιώνουν πώς, αν ό βασιλιάς τ'ο είχε σ'την κατοχή του, όι λευκοί ελέφαντες δέν θα έλειπαν ποτέ από τ'ην α'αή του... Τόν καιρ' πού πολεμούσα σ'α σύνορα τ'ης Καμποτζής έναντίον τ'ων Στιένγκων και έναντίον τ'ων Καμποτζιάνων άκουσα πολλές φορές νά γίνεται λόγος γιά άπέραντες πολιτείες, με ύπέροχα παλάτια και νάους, πού ήταν θαμμένες ανάμεσα σ'α μεγάλα δάση τ'ου βορρά, πρ'ός τ'ο άνατολικό μέρος τ'ης λίμνης Τούλι—Σάπ. 'Οι παλιές παραδόσεις μας άναφέρουν ότ, πριν από πολλούς αιώνας υπήρχε σ' α'ατά τ'α δάση ένα ισχυρότατο κράτος, τ'ων Κιέρ, πού ά- πλωνόταν σ'ε άπέραντες έκτάσεις. Τ'ο κρά- τος α'ατό είχε έκατόν είκοσι βασιλιάδες και μπορούσε νά παρατάξ'η πέντε έκατομύρια πολεμιστές... Πώς α'ατό τ'ο βασίλειο έξαφα- νίστηκε, παραμένει και σήμερα μυστήριο.

'Αλλά γιά τ'ο ότ υπήρχε δέν χωράει άμφι- βολία. 'Οι Στιένγκοι μού μίλησαν γιά μιά μεγάλη πόλι, τ'ην 'Ονγκορ-Τόμ, πού ήταν ή πρωτεύουσα α'ατού τ'ου βασιλείου.

— Α'ατή ή πόλι σώζεται άκόμη;

— Ναι, άπάντησε ό Λάκον-Τάυ. Σώ- ζονται τ'α έρείπιά της. 'Οι Στιένγκοι και όι Καμποτζιάνοι πού ρώτησα μού άφηγήθη- καν ότ απ' α'ατή τ'ην πόλι, πού τ'ην έχτισε ένας λεπρός βασιλιάς, διατηρούνται άκόμη

σε πολύ καλή κατάσταση τ'α δύο έξωτερικά τείχη, πολλά ύπέροχα κτίρια, πύργοι, στή- λες, θριαμβευτικές άψίδες, καθώς και μιά σ'οσές, ό γιάτρος Τζένερς, μισόν αιώνα άργότερα, και τ'ης έδωσε τ'ην έπιστημ- ονική μορφή της.

— Α'ατή ή πόλι σώζεται άκόμη;

— Ναι, άπάντησε ό Λάκον-Τάυ. Σώ- ζονται τ'α έρείπιά της. 'Οι Στιένγκοι και όι Καμποτζιάνοι πού ρώτησα μού άφηγήθη- καν ότ απ' α'ατή τ'ην πόλι, πού τ'ην έχτισε ένας λεπρός βασιλιάς, διατηρούνται άκόμη

σε πολύ καλή κατάσταση τ'α δύο έξωτερικά τείχη, πολλά ύπέροχα κτίρια, πύργοι, στή- λες, θριαμβευτικές άψίδες, καθώς και μιά σ'οσές, ό γιάτρος Τζένερς, μισόν αιώνα άργότερα, και τ'ης έδωσε τ'ην έπιστημ- ονική μορφή της.

— Α'ατή ή πόλι σώζεται άκόμη;

— Ναι, άπάντησε ό Λάκον-Τάυ. Σώ- ζονται τ'α έρείπιά της. 'Οι Στιένγκοι και όι Καμποτζιάνοι πού ρώτησα μού άφηγήθη- καν ότ απ' α'ατή τ'ην πόλι, πού τ'ην έχτισε ένας λεπρός βασιλιάς, διατηρούνται άκόμη

σε πολύ καλή κατάσταση τ'α δύο έξωτερικά τείχη, πολλά ύπέροχα κτίρια, πύργοι, στή- λες, θριαμβευτικές άψίδες, καθώς και μιά σ'οσές, ό γιάτρος Τζένερς, μισόν αιώνα άργότερα, και τ'ης έδωσε τ'ην έπιστημ- ονική μορφή της.

Είναι κρυμμένο τ'ο μαστίγιο, με τ'ο όποιον ό «μαχούτ» ώδηγούσε τ'ον λευκό ελέφαντα, πού ενσάρκωνε τ'ο πνεύμα τ'ου Σομόνα Κοντόμ.

— Και α'ατό τ'ο μαστίγιο είναι κρυμέ- νο πραγματικά εκεί;

— Τά ιερά βιβλία μας τ'ο βεβαιώνουν.

— Κι' αν δέν υπάρχ'η; ρώτησε ό γιάτρος πού δέν έδινε μεγάλη πίστι σ'ους θρύλους.

— Πώς είναι δυνατόν όι παλιοί μοναχοί νά είπαν ψέματα;

— Ποιός τ'ο έβασε εκεί;

— 'Ο «μαχούτ», γι'ατί έτσι τ'ον πρόσταξε ό λευκός έλέφας.

'Ο γιάτρος χαμογέλασε δύσπιστα. Τ'ου φαινόταν κομικές όι διαβεβαιώσεις τ'ων ιερών βιβλίων τ'ου Σιάμ και τ'ης Βιρμανίας, πού υποστήριζαν ότ ό Σομόνα Κοντόμ εί- χε ενσαρκωθί πεντακόσιες φορές.

— Μήπως μπορέτε νά μού περιγράψ'ετε α'ατό τ'ο ιερό μαστίγιο; ρώτησε τ'ο στρα- τηγό.

— Ναι, άπάντησε ό Λάκον-Τάυ: Νά πώς μού τ'ο περιέγραψαν: 'Η λαδή τ'ου άπο- τελείται από ένα τεράστιο σμαράγδι και ή αιχμή τ'ου είναι χρυσή και περιβάλλεται ά- πο δύο κρίκους ρουμπινιών.

— Είπατε ότ ή λαδή τ'ου άποτελείται από ένα μονοκόμματο σμαράγδι;

— Ναι...

— Μά μπορεί νά υπάρχ'η ένα τόσο με-

γάλο σμαράγδι;

— Σας φαίνεται παράξενο; άπάντησε ό Λάκον-Τάυ. Σ'την παγόδα τ'ου Βάτ-Σε- τουφόν υπάρχει ένα άγαλμάτιο τ'ου Σομόνα Κοντόμ, πού είναι φτιαγμένο από ένα μο- ναδικό σμαράγδι. Αυτό τ'ο σμαράγδι, λοι- πόν, έχει ύψος 68 χιλιοστών και πάχος 32 χιλιοστών.

— Ναι, έχω άκούσει γι' α'ατό, είπε ό γιάτρος. Και τώρα τί λογαριάζετε νά κά- μετε;

— Νά υπακούσω.

— Θα ψάξετε γιά νά βρ'ητε α'ατό τ'ο μα- στίγιο;

— Ναι, γι'ατί απ' α'ατό τ'ο μαστίγιο έ- ξαρτάται ή σωτηρία τ'ης Λέν-Λάι κι' ή δική μου... Ξέρω πολύ καλά τ'ο βασιλιά. Είναι σ'ο βάθος έντιμος και μεγαλόψυχος. Θέλει, όμως, νά τ'ον υπακούουν. Σ'α μά- τια τ'ου είμαι υπεύθυνος γιά τ'ο θάνατο τ'ων ελεφάντων. 'Ολοι, άλλωστε, μεγάλοι και μικροί, με κατηγορούν. 'Εγώ, βέβαια, έχω τ'η συνείδησί μου καθαρή, γι'ατί δέν έκαμα κανένα κακό. Αυτό, όμως, δέν άρκει. Πρέ- πει νά εξιλιωθώ σ'α μάτια τ'ου βασιλιά και όλου τ'ου λαού.

— Κι' ή Λέν-Λάι τί θ' άπογίν'η, όταν φύγετε; ρώτησε ό γιάτρος.

'Ο στρατηγός ήταν έτοιμος ν' άπαντή- ση. 'Αλλά, έκείνη τ'η στιγμή, άκούστηκε, ξαφνικά, ένας έλαφρός θόρυβος κοντά σ'ο ένα από τ'α δύο παράθυρα, πού έδλεπαν σ'όν κήπο.

'Ο Λάκον-Τάυ σηκώθηκε άμέσως, έτρεξε σ'ο παράθυρο και σήκωσε τ'ην έλαφρή γα- λάζια κουρτίνα, πού κυμάτιζε κάτω από τίς πνοές τ'ου νυχτερινού άέρα.

Μεγάλα άναρριχητικά φυτά, με πλα- τειά φύλλα, σκέπαζαν όλη τ'ην πρόσωπι τ'ου σπιτιού, πλαισιώναν τ'α παράθυρα κι' έ- φταναν ως τ'η στέγη. 'Ο Λάκον-Τάυ έγειρε όλο τ'ο κορμί του έξω. 'Η σελήνη δέν είχε ση- κωθί άκόμη πάνω σ'όν ουρανό κι' ό κήπος ήταν βυθισμένος σ'ο σκοτάδι. 'Ετσι δέν μπόρεσε νά ίδ'η τίποτα.

— Κι' όστόσο, είμαι βέβαιος ότ κάποιο κλαδί έσπασε κάτω από τ'ο παράθυρο, είπε σ'ο γιάτρο, ξαναγυρίζοντας κοντά του.

— 'Αλλά τότε θα πρέπη κάποιος νά τ'ο έσπασε, άπάντησε α'ατός. Ποιός λοιπόν;

— Δέν τ'ο ξέρω.

— Φανταζόσαστε πώς κάποιος τόλμησε νά μπ'η σ'όν κήπο και ν' άναρριχηθί ως

'Εδωξε τ'ο Γεράκη από τ'ο σπιτι του, μαζί με τ'ο παιδί πού ή κόρη τ'ου είχε φέρη σ'όν κόσμο...

τὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ συζήτησί μας;

— Ὁ Λάκων-Ταῦ πού εἶχε ταραχτῇ γιὰ μιὰ στιγμή, ἤρεμψε.

— Ἐκαμὰ ἴσως λάθος, εἶπε, Ποιὸς μποροῦσε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ συζήτησί μας;

— Γιὰ μερικές στιγμές δὲν εἶπαν τίποτα οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος, Ἔπειτα, ὁ γιὰ τὸς ῥώτης:

— Εἰσαστε ἀποφασισμένοι, λοιπόν, νὰ φύγετε;

— Ναί.

— Πότε;

— Αὐριο, μετὰ τὴ μεσημέρι.

— Κι' ἡ Λέν-Λαί;

— Ὅθι τὴν πᾶρω μαζί μου, ἡ Λέν-Λαί ἔχει γενναία αἰσθήματα κι' εἶναι συνηθισμένη στὶς περιπέτειες. Ὅταν πολεμοῦσα ἐναντίον τῶν Στιέγκων, με συνώδεψε στὰ δάση τοῦ βορρᾶ. Κι' ἄλλωστε, δὲ μπορῶ νὰ εἶχε σπάσει κάποιο κλαδί κι' ἔπειτα ἕνα ἀποκόμωφο γδοῦπος, ὅλας πῶς ἕνα ἀβροῦπινο σῶμα εἶχε πέσει κατὰ γῆς.

— Τὶ εἶναι ἐκεῖνο πού σᾶς φοβίζει; ῥώτησε ὁ γιὰτρός.

— Ἐσχάστε τὸν Μιέν-Μίγκ;

— Ἀ, ναί!

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ μὴ πάρῃ τὴ Λέν-Λαί. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε καὶ πάλι στὸ ἴδιο παράθυρο ἕνας ξηρὸς κρότος, σὰν νὰ εἶχε σπάσει κάποιο κλαδί κι' ἔπειτα ἕνα ἀποκόμωφο γδοῦπος, ὅλας πῶς ἕνα ἀβροῦπινο σῶμα εἶχε πέσει κατὰ γῆς.

— Ὁ Λάκων-Ταῦ ὅσπαζε ἕνα πιστόλι με μακρεῖα κάνον πρὸς βορρᾶ σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔτρεξε, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, στὸ παράθυρο.

— Μὰς κατασκοπεύουν! φώναξε.

— Ὁ γιὰτρός τὸν ἀκολούθησε, εἶχε βγάλει κι' αὐτὸς ἕνα περιστροφὸ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιῦ του.

— Ἡ σελήνη πού, στὰ μεταξύ, εἶχε ἀνεβῇ ἔσκειτ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, σκόρπιζε τὸ ἀσημένιο φῶς τῆς ἀνάμεσά ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλάματα τῶν δένδρων τοῦ κήπου. Ἀλλὰ κανένας ἀνθρώπος δὲν φαίνονταν πουνεβᾶ.

— Κι' ὅμως κάποιος ἔπεσε κάτω, εἶπε ὁ Λάκων-Ταῦ. Εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος γι' αὐτό.

— Ἦταν ἴσως κάποιος πῆχκος πού μπῆκε στὸν κήπο κι' ἀναρρίχθηκε ὡς τὸ παράθυρο, εἶπε ὁ γιὰτρός γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. Ἐχῶ ἰδῇ πολλές φορές πιθήκους στοὺς γειτονικοὺς κήπους.

— Πιθανόν, εἶπε δύσπιστος ὁ στρατη-

γός. Ὅθι στείλω τὸν Φένγκ ἢ κανέναν ἄλλον ὑπῆρέτη νὰ ψάξῃ στὸν κήπο... Ἀς συνεχίσωμ' τὴ συζήτησί μας.

— Ἐξαγύρισαν σ' αὐτὸν ντιδάνι.

— Εἰπατε ὅτι θὰ φύγετε αὐριο; ῥώτησε ὁ γιὰτρός.

— Ναί. Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

— Ποιὸς ἄλλος, ἐκτός ἀπὸ τὴ Λέν-Λαί θὰ σᾶς συνοδεύσῃ;

— Ὁ Φένγκ. Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς εἶναι Στιέγκος. Τὸν βρῆκα πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια ἐτοιμοθάνατο στὸ πεδίο κάποιων μαχῆς, τὸν περιποιήθηκα κι' ἀπὸ τότε τὸν ἔχω μαζί μου. Τὸ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ὅθι μᾶς εἶναι πολύτιμος ὅταν θὰ φτάσωμε στὰ δάση πού ἀπλώνονται στὸ βορρᾶ.

— Ὡς πού θὰ ἀνεβῇ τὸν Μιέν-Ντάι;

— Ὡς τὴν Αὔθια. Ἀπὸ κεῖ θὰ προχωρήσωμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νάν-Σάκ.

— Ἀκούστε με, εἶπε ἑσφινικά ὁ γιὰτρός. Τὶ θὰ λέγατε ἂν σᾶς ἔκανα τὴν πρότασι νὰ με πάρετε μαζί σας;... Ἐκτός ἀπὸ ἕνα γιὰτρός, θὰ εἶχατε κι' ἕνα καλὸ σκοπευτὴ κι' ἀκόμη ἕνα πιστό κι' ἀφωσιωμένο φίλο...

— Ὁ Λάκων-Ταῦ τὸν κύτταξε με ἐκπληξί.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε σοβαρά, εἶπε. Ὅθι ἀφήσετε τὴν ἡμέρη ζωῇ ἐδῶ, γιὰ νὰ ῥηθῇ μαζί μου στὰ ἀφιλόξενα δάση τοῦ βορρᾶ, πού κατοικοῦνται ἀπὸ ἀγριεὺς φυλές;

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ γιὰτρός. Ἡ περιπέτειά σας με συγκινεῖ καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς βοηθῶ μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις γιὰ ν' ἀποκαταστήσετε τὴν ὑπόληψί σας... Μὴν ἀνυποβῇ τὴν προσφορά μου...

— Τὴ δέχομαι, εἶπε ὁ Λάκων-Ταῦ σφίγγοντάς του με συγκίνησι τὰ χέρια. Ἡ συνδρομὴ ἑνὸς πιστοῦ φίλου, ὅπως εἰσα-

στε σῆς, θὰ μὴ εἶναι πολύτιμη.

— Στὸ μέλλον ἡ τύχη σας κι' ἡ δική μου θὰ εἶναι ἐνωμένες, ἀπάντησε ὁ γιὰτρός.

— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι, εἶπε ὁ Λάκων-Ταῦ. Ἀλλὰ... συγχώρηστε με γιὰ τὴν παρέλπισα νὰ σᾶς, τὴ ρωτήσω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή...

— Ὅλοι ἐδῶ σᾶς λένε «ὁ λευκὸς γιὰτρός» καὶ φαντάζονται πῶς ἐλάχιστοι θὰ ἔξερουν τὸ ὄνομά σας... Ὅθι μποροῦσα νὰ τὴ μάθω;

— Ὁ γιὰτρός γέλασε.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε. Δὲν ἔχω λόγους νὰ τὸ κρύψω οὔτε ἀπὸ σᾶς οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλον... Εἶμαι Ἕλληνας καὶ λέγομαι Κωνσταντῖνος Γεράκης...

— Εἰπατε Γεράκης; ῥώτησε ὁ Λάκων-

Ταῦ, κυττάζοντας με ἐκπληξί τὸ συνομιλητὴ του.

— Ναί...

— Ἐξῆς ἄλλοτε ἐδῶ κάποιος ἄνθρωπος με τὴ ἴδια ὀνομα, στὸν ὁποῖο τὸ Σιάμ χροστᾶται πολλά, εἶπε ὁ Λάκων-Ταῦ. Καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Σιαμέζοι ἀναφέρουν με συγκίνησι τ' ὄνομά του... Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού ἦταν ἕνας μεγάλος πρωτοπόρος καὶ μεταρρυθμιστής, θέλησε νὰ βγάλῃ τὸ Σιάμ ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαθείας καὶ νὰ τὸ σπάρῃ στὸ δρόμο τῆς προόδου... Ἀλλὰ πληρώσε με τὴ ζωὴ του τὴν τὸλμη του...

— Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν τὸ Γεράκη δὲν εἶναι τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο στὸ Σιάμ.

— Ὁ Γεράκης αὐτὸς ἦταν πρόγονός μου, ἀπάντησε ὁ γιὰτρός.

— Πρόγονός σας; εἶπε με θαυμασμὸ ὁ Λάκων-Ταῦ. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ πού μοῦ εἶπατε, μοῦ εἶναι εὐκολὸ νὰ καταλάβω τὴ γενναϊότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὰ ἀλτρουιστικά αἰσθήματά σας... Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ μοιάζετε με τὸ μεγάλο πρόγονό σας...

— Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Ἀγαπήτ'ε φίλε, εἶπε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ κάμνετε τὴν τιμὴ νὰ φάτε μαζί μου ἀπὸ τὸν ὅτι. Ὅθι βροῦμε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸν ἐνδοξο πρόγονό σας...

— Καὶ γιὰ τὴν ἐκστρατεία μας στὰ ἄγρια δάση τοῦ βορρᾶ, πρόσθεσε γελώντας ὁ γιὰτρός.

— Ἔνας τρομερὸς Κεφαλλονίτης

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνα, ζοῦσε στὴν Κεφαλλονία κάποιος Παῦλος Γεράκης, πού καταγόταν ἀπὸ ταπεινὴ γενιά, ἀλλὰ πού ἡ φύσι τὸν εἶχε προικίσει με ὠραῖο παράστημα καὶ ἀρρενωπὴ φυσιογνωμία.

— Ὁ Παῦλος Γεράκης διατηροῦσε ἕνα καπλιό. Εἶχε, ὅμως, τὴν κακὴ γιὰ ἕνα καπέλα συνήθεια νὰ εἶναι πολὺ ἀνοιχτοχέρης καὶ νὰ γράφῃ πᾶν στὸ μαυροπίνακα πού εἶχε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο τοῦ μαγαζιῶ του περισσότερα βερσέδια ἀπὸ τὰ χρήματα πού ἔβαζε μέσα στὸ συρτάρι του.

— Ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς κοινωνίας εἶναι ἀμείλικτοι. Ἔνας κάπελος με καλὴ καρδιά μοιάζει με τοὺς ναυάρχους τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, πού ὄχι μόνον δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν οὔτε κολλῆμι.

— Καὶ ὁ Γεράκης, λοιπόν, μ' ὅλο πού εἶχε χρυσὴ καρδιά, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἀκριβὸς εἶχε χρυσὴ καρδιά, ἀποδείχθηκε κακὸς κάπελος. Μία μέρα χρεωκόπησε κι' οἱ πιστωτές του, τὸν τὰ πῆραν ὅλα, ὡς καὶ τὰ ρούχα τοῦ κοιμόταν.

— Ἀλλ' ὁ Γεράκης δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού βάζουν τὸ κεφάλι κάτω. Κι' ἐπειδὴ ἤξερε πῶς ὁ τροχὸς τῆς τύχης γυρίζει, δὲν δυσκολεύτηκε, ἀπὸ ἀφεντικὸ πού ἦταν πρὶν, νὰ γίνῃ, ὑπῆρέτης. Ἐπείσε δουλειὰ στὸ ἴδιο τὸ μαγαζί του, πού τώρα, ὅμως, βρισκόταν στὰ νῆα ἑνὸς ἄλλου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ. Ἐνας πλούσιος κτηματίας τῆς περιοχῆς, πού τὸν λυτήθηκε γιὰ τὴν ἀτυχία του, τὸν πῆρε στὴν ὑπηρεσία του γιὰ νὰ ἐπιστάτῃ τὰ κτήματά του.

— Ὁ Γεράκης ἀποδείχθηκε καλὸς καὶ τίμιος ἐπιστάτης. Σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο, ὅμως, τὰ ἔκαμε θάλασσα.

— Αὐτὸς ὁ κτηματίας εἶχε μιὰ κόρη πού ἦταν πολὺ ὁμορφῇ. Ὁ Γεράκης, λοιπόν, κοντὰ στὰ ἄλλα καθήκοντά του, ἀνέλαβε καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ μάθῃ ἵππασιὰ στὴν κόρη τοῦ ἀφεντικοῦ του.

— Ὁ δασκάλος ὅμως καὶ ἡ μαθήτριά δὲν περιορίστηκαν, μόνον στὰ μαθήματα τῆς ἵππασίας ἀλλ' ἐστρεψαν τὴν προσοχή τους καὶ σ' ἄλλα πρὸς γοητευτικὰ θέματα.

— Ἡ ὁμορφὴ νέα καὶ ὁ Γεράκης ἀγαπήθηκαν καὶ τὸ αἰσθημὰ τους τρῶς ὠδήγησε πολὺ μακριά... Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσους μῆνες, ἡ νέα ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα ἀγόρι.

— Ὁ πατέρας τῆς νέας, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, ἔδωκε τὸ Γεράκη ἀπὸ τὸ σπίτι του μαζί με τὸ παιδί πού ἡ κόρη του εἶχε φέρει στὸν κόσμον.

— Αὐτὸ τὸ παιδί ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος Γεράκης.

— Μεγάλωσε, φυσικὰ, χωρὶς τὴ μητρικὴ ἐπίδρασι καὶ εἶναι λογικὸ νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ὁ πατέρας του οὔτε ὁ κατακληνόμενος ἦταν γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου του, οὔτε καὶ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ εἶχε γιὰ ν' ἀσχοληθῇ μ' αὐτὴν.

— Ὁ πατέρας του μετὰ τὸ διώξιμό του ἀπὸ τὸ πλοῖο σπῆτι ὅπου ἐργαζόταν, εἶχε καταφύγει στὸ Ἀργεστόλι, ὅπου ὁ νεαρός Κωνσταντῖνος μεγάλωσε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμανιοῦ. Οἱ ἀφηγήσεις τους γιὰ τὰ ταξίδια τους σὲ μακρινὰς χώρες τοῦ ἔκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι κι' εἶναι πιθανόν ὅτι ἡ ἀγάπη γιὰ τίς περιπέτειες γεννήθηκε ἀπὸ πολὺ ἐνῶσις μέσα στὴν ψυχὴ του.

— Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι, σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, ὅπως ἀναφέρει ὁ κόμης ντὲ Φορμπέν στὰ Ἀπομνημονεύματά του, ὁ νεαρός Κωνσταντῖνος ἐπιδιδάσθηκε σ' ἕνα πλοῖο, πού ἐφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἐργάστηκε ἐκεῖ κάμποσο καιρὸ, ἀλλ' ἡ καινούργια ζωὴ τὸν δὲν δὲν τὸν ικανοποίησε. Ριψοκίνδυνος καὶ τολμηρὸς, ὅπως ἦταν, ἐφευγε ἀργότερα γιὰ τίς Ἰνδίες, ὅπου προσελήφθη στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἀγατολῶν Ἰνδιῶν.

— Αὐτὴ ἡ Ἑταιρία ἦταν ἕνας ληστρικός ὁργανισμός, πού ἀπομυζοῦσε τὸν πλοῦτο τῆς ἀπεραντῆς Ἰνδικῆς αυτοκρατορίας καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους θαρραλέους καὶ δημιουργικοὺς σὰν τὸ Γεράκη. Τὸ ἔδωσαν, λοιπόν, ἀπόλυτη πρωτοβουλία ἐνεργείας καὶ ὁ νεαρός Κεφαλλονίτης κατὰφερε ν' ἀνοίξῃ καινούργιους δρόμους στὸ ἀγγλικὸ ἐμπόριο καὶ ν' ἀνακαλύψῃ νέες πηγὲς πλοῦτος.

— Ἀλλ' ἐνῶ δούλευε γιὰ τὴν Ἑταιρία τῶν Ἀγατολῶν Ἰνδιῶν, δὲν ξεχνᾶσε καὶ τὰ δικά του συμφέροντα. Κατὰφερε ἔτσι νὰ συγκεντρώσῃ μεγάλα πλοῦτῃ καὶ, μὴ μέρα, ἐγκατέλειπε τὴν Ἑταιρία γιὰ νὰ ἐργασθῇ ἀποκλειστικὰ γιὰ δικὸ του λογαριασμό.

— Δραστήριος κι' ἐπιχειρηματικὸς ὅπως ἦταν, δημιούργησε ἐμπορικὲς σχέσεις με τίς περισσότερες γῆρες τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς.

— Ἀλλ' ἔπαθε κάποτε μιὰ μεγάλῃ καταστροφῇ. Ἐνα πλοῖο πού εἶχε φορτώσει με ἐμπορεύματα μεγάλῃς ἀξίας καὶ πολυτίμους λίθους ναυάγησε στὰ ἀνοικτὰ τῶν ἀκτῶν τοῦ Μαλαμπάρ κι' ὁ Γεράκης μόλις κατάρθωσε νὰ σωθῇ κολυμπώντας.

— Στὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ εἶχε διαθέσει τὸ μέγιστο μέρος τῆς περιουσίας του κι' εἶχε ἀπομείνει τώρα χωρὶς τίποτα σχεδόν. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πῶς εἶχε ἀποκλεισθῇ σὲ μιὰ ἐρημικὴ περιοχὴ, ἀπὸ ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ με κανένα.

— Μία μέρα, ὅμως, πού περπατοῦσε περίλυπος στὴν ἀκτὴ, εἶδε ἐκεῖ ἕνα ἄνθρωπο πού ἡ ξενικὴ περιβολὴ τοῦ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Σχετίστηκε μαζί του κι' ἔμαθε πῶς ἦταν πρεσβευτὴς τοῦ Σιάμ στὴς Ἰνδίες καὶ πῶς τὸ πλοῖο με τὸ ὁποῖο γύριζε στὴν πατρίδα του εἶχε ναυαγήσει σ' αὐτὴ τὴν ἀκτὴ πρὶν ἀπὸ πολλοὺς μῆνες. Ἀπὸ τότε περίμενε ἐκεῖ, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ περνοῦσε κάποτε ἕνα πλοῖο πού θὰ τὸν γύριζε στὴν πατρίδα του.

— Ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Σιάμ εἶχε ἀπομείνει χωρὶς χρήματα καὶ δὲν τὸν ἦταν δυνατόν νὰ προμηθευθῇ ἀπὸ πουνεβᾶ, γιὰτὶ κανένας δὲν τὸν ἤξερε στὴν περιοχὴ.

— Δὲν ἔχω παρὰ μερικὰ τάλλαρα, πού βρέθηκαν στὴς τσέπες μου ὅταν ἔπεσα στὴ θάλασσα, τοῦ εἶπε ὁ Γεράκης. Ἀλλὰ θὰ ἐξοικονομῶ χρήματα καὶ θὰ σκεφτοῦμε τότε πῶς θὰ μπορέσω νὰ σᾶς πᾶν στὴν πατρίδα σας.

— Τὸ ὄνομα τοῦ Γεράκη ἦταν γνωστὸ στοὺς ἐμπόρους τῆς περιοχῆς. Με τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ γύριζε τὰ τριπλάσια, κατὰφερε νὰ δανειστῇ δυὸ χιλιάδες σκούδα. Με τὰ χρήματα αὐτὰ ναύλωσε ἕνα μικρὸ πλοῖο κι' ἐφευγε μαζί με τὸν πρεσβευτὴ γιὰ τὸ Σιάμ.

— Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Σιάμ τὸν φιλοξένησε στὸ μέγαρό του καὶ τοῦ ἔδωσε πλούσια δῶρα γιὰ νὰ τὸν ἀνταμειψῇ.

— Κατὰ τὴν παραμονὴ τους στὸ Μαλαμπάρ καὶ κατόπιν στὸ ταξίδι, τοῦ εἶχε δοθῇ πολλὰς φορές ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσῃ τὴ δραστηριότητα καὶ τὸ φερετικό μυαλὸ τοῦ Γεράκη. Τὸν σύστησε, λοιπόν, στὸν πρωθυπουργὸ τοῦ Σιάμ, τὸν «μπαρκαλόν», λέγοντάς του ὅτι ἱκανώτερο ἄνθρωπο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ.

— Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Σιάμ τοῦ ἀνέθεσε στὴν ἀρχὴ μερικές ἐλαφρὲς ἐργασίες γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Ἀπ' αὐτὲς πέρασε γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, ὅτι ἄλλες σοβαρότερες καὶ, κάθε κατόπιν, σὲ ἄλλες σοβαρότερες καὶ, κάθε φορά, ἔμεινε ἐθουσιασμένος με τὸν ἀντι-

στουρηματικὸ τρόπο με τὸν ὁποῖον ὁ Γεράκης τίς χειρίζεται καὶ τίς διεκπεραίωσε.

— Ὁ τολμηρὸς Κεφαλλονίτης εἶχε γίνῃ πιά τὸ δεξιὸν χεῖρ καὶ σιγὰ-σιγὰ, ὁ «μπαρκαλόν» πού τοῦ ἄρεσε ἡ ἡρεμὴ ζωὴ, τὸν παραχώρησε ὅλες τίς δικαιοδοσίες του καὶ δὲν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του παρὰ μόνον τοὺς τίτλους καὶ τίς τιμὲς τοῦ ἀξιώματός του.

— Ὁ «μπαρκαλόν» σύστησε ταυτόχρονα τὸν Γεράκη στὸ βασιλεῖ, πού τοῦ ἀνέθεσε μιὰ δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ σὲ μιὰ ξένη χώρα.

— Ὁ Γεράκης πέτυχε καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ κι' ἔταν γύρισε στὸ Σιάμ ὁ βασιλεῖς τὸν δέχτηκε με μεγάλης τιμῆς καὶ τοῦ παραχώρησε πολλοὺς τίτλους εὐγενείας.

— Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Σιάμ πέθανε. Ὁ βασιλεῖς ἀνέθεσε τότε τὸ ἀξίωμα τοῦ «μπαρκαλόν» στὸν Γεράκη. Καὶ τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διοικήσεώς του, πού τὸν ἔκαμε ἀργότερα τοποτηρητὴ τοῦ θρόνου του.

— Ὁ Γεράκης ἦταν πιά παντοδύναμος. Καὶ τὴ μεγάλη δύναμι πού θέλησε νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σιάμ. Με μιὰ σειρά σοφῶν μέτρων ἀναδιοργάνωσε τὴν διοίκησι, ἀνῶρθωσε τὰ οἰκονομικὰ πού βρισκόνταν πρὶν σὲ ἀξιοποίησι κατὰστασι καὶ ἐπρόκειτο τὸ Σιάμ μ' ἕνα ἀξιόλογο στρατό.

— Ὁ μεγαλύτερος πόθος τοῦ Γεράκη ἦταν νὰ μεταφέρῃ στὸ Σιάμ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ καὶ νὰ τὸν κάμῃ πρότυπο κράτους στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή.

— Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, ὁ ἰσχυρότερος ἡγεμὸν τῆς Εὐρώπης ἦταν ὁ Λουδοβίκος 14ος. Ὁ Γεράκης ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ στείλῃ μιὰ πρεσβεῖα στὸ βασιλεῖ - Ἡλίο.

— Τὸ πλοῖο, ὅμως, πού μ' αὐτὸ ταξίδευαν οἱ πρεσβευτὰ τοῦ Σιάμ ναυάγησε κι' ἔτσι ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε.

— Στὸ μεταξύ, ὁ βασιλεῖς - Ἡλῖος εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι τὸ Σιάμ βρισκόταν στὴν ἐξουσία ἑνὸς λευκοῦ, πού ἐπιθυμοῦσε νὰ συγχαίρῃ σχέσεις με τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη καὶ τὸ 1685 ἔστειλε ἐκεῖ τὸν ἱππότη ντὲ Σαίν-Σωμόν καὶ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς.

— Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1687, μιὰ τριμελὴς ἀντιπροσωπεία τοῦ Σιάμ ἔφτασε στὸ Παρίσι κι' ἔγινε δεκτὴ με μεγάλης τιμῆς στὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιών.

— Ὅταν αὐτὴ ἡ ἀντιπροσωπεία ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Σιάμ τὴν συνώδεψε καὶ

μιὰ ἀξιόλογη στρατιωτικὴ δύναμι, καθὼς ἐπίσης κι' ἕνα κοπάδι ἀπὸ Ἰησοῦτες.

— Γιατὶ οἱ Γάλλοι εἶχαν σκεφθῇ νὰ ἐπωφεληθῶν ἀπὸ τίς καλὲς διαθέσεις τοῦ Γεράκη γιὰ νὰ ὑποτάξουν τὸ Σιάμ καὶ νὰ τὸ μεταβάλουν σὲ γαλλικὸ προτεκτοράτο.

— Οἱ Γάλλοι στρατιωτικοί, πού εἶχαν πάει στὸ Σιάμ, ἀρχισαν νὰ φέρωνται σὰν σὲ χώρα πού εἶχε κατακτηθῇ με τὰ ὅπλα. Ταυτόχρονα, ὁ Ἰησοῦτης Τασάρ, πού ἔπαυσε ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ ἀποστολικοῦ λεγεωνάρου, εἶχε ἀρχίσει μιὰ δραστήρια προσηλυτιστικὴ προπαγάνδα μετὰ τοῦ λαοῦ.

— Ὁ Γεράκης κατὰλαβε τότε ὅτι εἶχε ἀπατηθῇ στὶς προβλέψεις του καί, γιὰ νὰ προλάβῃ μεγαλύτερες καταστροφές, κάλεσε τὸν ἀρχηγὸ τῶν γαλλικῶν δυνάμεων ντὲ Φάργκ καὶ ἔθεσε στὴν διάθεσί του ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ μαζί με τοὺς στρατιώτες του στὴ Γαλλία.

— Οἱ Γάλλοι, ὅμως, θέλησαν ν' ἀντισταθῶν. Ἐπακολούθησε τότε μιὰ αἰματηρὴ σύγκρουσις, πού κατέληξε σὲ ἀληθινὴ σφαγὴ τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος. Ἐλάχιστοι Γάλλοι κατάρταν νὰ γλυτώσουν καὶ νὰ ἀποσυρθῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς Καμπότζης, ἀπὸ ὅπου γύρισαν ἀργότερα στὴ Γαλλία.

— Αὐτὴ ἡ ἐξέγερσι ἐναντίον τῶν Γάλλων ἔχε πάρει, στὸ μεταξύ, τὸν χαρακτῆρα ἀπὸ βίθνης ἐπαναστάσεως, πού κανεὶς πιά δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Οἱ ἐπαναστάτες, ὑποκινούμενοι ἀπὸ τοὺς δυσαρρεστημένους μοναρχίους, στράφηκαν ἐναντίον τοῦ Γεράκη καὶ ἐξανάγκασαν τὸν βασιλεῖ νὰ διατάξῃ τὴ σύλληψί του.

— Ἡ δικὴ του ἔγινε σὲ λίγο καὶ φόρτωσαν στὴ ράχη του ὅλες τίς ἀσφαλές, τίς καταχρήσεις καὶ τοὺς βαρβαρισμοὺς τῶν Γάλλων. Ὁ τολμηρὸς Ἕλληνας καταδικ

— Έλατε, τὸν κρατάω! τοὺς φώναζε ὁ Κοπόμ.
— Ἄλλ', ὁ γιατρός ἦταν πολὺ χεροδύναμος. Μὲ μιὰ ἀστροπαιχία κίνησι κατὰφερε νὰ ξεφυγὶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κοπόμ. Τού-
δως κατόπιν στὰ σαγόνι μιὰ δυνατὴ γρο-
θιά, ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις
του. Ὁ Καμποτζιανὸς κατακύλησε πρὸς
τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Ὅλα αὐτὰ ἐγιναν μέσα σ' ἓνα δευτερό-
λεπτο. Ὁ γιατρός γύρισε κατόπιν καί,
βλέποντας τοὺς τέσσερις Μαλαισίους νὰ ἐρ-
χονται κατ' ἐπάνω του μὲ ὑψωμένα τὰ μα-
χαίρια τους, ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ
πυροβόλησε δύο φορές.

Δύο ἀπὸ τοὺς Μαλαισίους σωριάστηκαν
κάτω, χωρὶς νὰ βγάλουν τὴν παραμικρὴ
φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα τους. Οἱ ἄλλοι δύο πῆ-
δισαν μέσα στὸ ποτάμι κι' ἄρχισαν νὰ
κολυμπᾶνε κάτω ἀπὸ τὸ νερό.

Ὁ γιατρός κτύπησε ὀλόγυρα. Εἶδε τό-
τε κι' ἄλλους ἀνθρώπους ν' ἀνεβαίνουν ἀ-
πὸ τὴν ὄχθη... Τὸν εἶχαν παρασύρει, λοι-
πὸν, σὲ ἐνέδρα.

Τὸ πιστόλι τοῦ δὲν εἶχε ἄλλες σφαίρες.
Καὶ θὰ περνοῦσαν κάμποσα λεπτά ὥσπου
νὰ ὑποπέσει νὰ τὸ ξαναγεμίσει.

Προτίμησε, λοιπὸν, νὰ υποχωρήσῃ. Στὸ
μεταξύ, θὰ τοῦ δινόταν ὁ καιρὸς νὰ ξανα-
γεμίσι τὸ πιστόλι του.

Βρέθηκε μὲ δύο πηδήματα στὸ δρόμο
κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ κανονικὸ βῆμα
πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπὸ ἐκεῖνη
ποῦ εἶχε ἀκολουθεῖ πρὶν μαζὶ μὲ τὸν Κο-
πόμ. Κάθε τόσο, γύριζε τὸ κεφάλι πίσω
τοῦ καὶ κτύπησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης.
Οἱ σκιές εἶχαν ἐξαφανιστῇ τώρα.

— Δὲν τόλμησαν νὰ μ' ἀκολουθήσουν,
σκέφτηκε ὁ γιατρός.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ
σπίτι του. Ἀλλά, καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀ-
πὸ τὸ σπίτι τοῦ Τάκον-Λαί, ἡ πόρτα τοῦ
κήπου ἀνοίξε ξαφνικά καὶ δύο ἄνθρωποι
ὤρμησαν ἔξω. Κρατοῦσαν κι' οἱ δύο μα-
κρὺς κοραμπίνες στὰ χέρια τους. Ὁ ἕνας
ἀπ' αὐτοὺς εἶχε στὸ ἀριστερὸ του χερί ἓνα
ἀναμμένο φανάρι.

Ὁ γιατρός ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ Λά-
κον-Ταῦ καὶ τὸν Φένγκ.

— Ὁ στρατηγὸς πῆγε κοντὰ του.

— Σείς πυροβολήσατε; τὸν ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Ποιόν;

— Πυροβόλησα μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ
μὲ παρέσυραν ὡς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ μὲ
σκοτώσουν.

— Σὰς εἶδα ἀπὸ τὴν Βεράντα νὰ κου-
θεντιάτετε μ' ἓνα ἄνθρωπο, εἶπε ὁ στρα-
τηγός. Ἐπειτα ἀπομακρυνθήκατε μαζί...
Μερικά λεπτά ἀργότερα, ἀκούσα δύο πυ-
ροβολισμούς... Φοβήθηκα ὅτι κάτι σὰς συ-
νέβη καὶ γι' αὐτὸ πῆρα τὸν Φένγκ καὶ τρέ-

ξαμε ἔξω... Ἀλλὰ γιατί σὰς παρέσυραν
σ' αὐτὴ τὴν παγίδα; Δὲν μπορῶ νὰ κατα-
λάβω...

— Φαίνεται πὼς τὴν γλύτωσα φτηνά, ἀ-
πάντησε ὁ γιατρός. Τοὺς δύο ἀπὸ αὐτοὺς
τοὺς ἀνθρώπους τοὺς σκότωσα.

— Τὶ ἄνθρωποι ἦταν;

— Μοῦ φάνηκαν ψαράδες ἢ βαρκάρηδες.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε, εἶπε ὁ Λάκον-Ταῦ.

— Ἐχομε δύο καλὲς κοραμπίνες καὶ τὰ σπα-
θιά μας... Κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς
ἐπιτεθῇ. Εἶχατε ποτὲ δοσοληψίες μὲ κανέ-
να Βοσκάρη;

— Ποτέ.

— Γιατί τότε σὰς ἔκαμαν αὐτὴ τὴν ἐ-
πίθεσι;

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ μὲ κλέ-
ψουν.

— Ἐκτός ἀν τοὺς ἔβαλε κάποιος ἄλλος,
εἶπε μὲ συλλογισμένο ὕψος ὁ στρατηγός.

— Δὲν ἔχω ἐχθρούς, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Σείς ὀχι... ἔχω, ὁμῶς, ἐγώ... Μπο-
ρεῖ, λοιπὸν, οἱ ἐχθροὶ μου νὰ θέλησαν νὰ
σὰς ξεκαμώσουν...

— Για ποῖο λόγο;

— Για νὰ σὰς ἐμποδίσουν νὰ μὲ συνο-
δεύσετε.

— Ὁ γιατρός σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Ἴσως δὲν ἔχετε ἀδικο, εἶπε.

— Ἀρχισαν νὰ προχωρῶν πρὸς τὸ μέρος
τοῦ ποταμοῦ. Προπορεύονταν ὁ Φένγκ ποῦ
φώτιζε τὸ δρόμο μὲ τὸ φανάρι του.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά ἔφτασαν
στὴν ὄχθη τοῦ Μὲ-Νάμ. Γιὰ νὰ μὴν τυ-
χὸν πέσουν σὲ καινούργια παγίδα, διευ-
θύθηκαν πρῶτα πρὸς τὴν καλύβα. Ἦταν
ἐρημη. Καὶ στὴν ὄχθη ἐπίσης δὲν φαίνονταν
κανεῖς.

— Φαίνεται πὼς θὰ εἶχαν ἔρξει μὲ Βάρ-
κα, ποὺ θὰ τὴν εἶχαν κρύψει πίσω ἀπὸ τὰ
καλάμια, εἶπε ὁ γιατρός. Ξαναμπήκαν κα-
τόπιν στὴ Βάρκα κι' ἀπομακρύνθηκαν...

— Πιθανόν, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Ταῦ.

Κατέβηκαν στὴν ὄχθη γιὰ νὰ βροῦν τὰ
δύο πτώματα. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ εἶχαν ἐξα-
φανιστῇ.

Πάνω στὴν ὄχθη διακρίνονταν δύο μεγά-
λες σκούρες κηλίδες καὶ πολλὰ ἀποτυπώ-
ματα γυμνῶν ποδιῶν.

— Δὲν θὰ ὑπορέσουμε νὰ μάθουμε τίπο-
τα, εἶπε ὁ γιατρός. Ἦν καλύτερο εἶναι νὰ
ξαναγυρίσωμε...

Μιὰ ἰδέα πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μυα-
λό του.

— Θυμώσατε τὸ θόρυβο ποὺ ἀκούσα-
με κοντὰ στὸ παρὰβου; εἶπε στὸ στρα-
τηγὸ πιάνοντάς του τὸ χερί.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Εἶμαι
βέβαιος τώρα ὅτι κάποιοι ἀκούσε τὴ συ-
ζήτησί μας.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, συμφώνησε ὁ
γιατρός. Για ποῖο λόγο, ὁμῶς, θέλησαν νὰ

παρακολουθήσουν τὴ συζήτησί μας;

— Γιὰ νὰ μάθουν τὰ σχέδιά μου. Ὁ-
ταν πληροφορήθηκαν, λοιπὸν, ὅτι θὰ μὲ συ-
νωδεύατε, ἀποφάσισαν νὰ σὰς σκοτώσουν.
Μὲ ἐκπλήσσει ἡ ταχύτητα μὲ τὴν ὁποῖαν
ἐνῆργησαν...

— Δὲν καταλαβαίνω, ὁμῶς, τί θὰ κέρ-
διζαν ἀν μὲ σκότωναν, εἶπε ὁ γιατρός.

— Ὅυτε κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ὁ στρατη-
γός. Ἀς ἐλπίζουμε πὼς θὰ τὸ μάθουμε μιὰ
μέρα... Πᾶμε, γιατρέ. Θὰ σὰς συνοδεύω
ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας κι' αὐριο
θὰ κάμωμε τίς προετοιμασίες μας.

Πάνω στὸ Μὲ-Νάμ

Τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, λίγο ἔ-
πειτα ἀπὸ τὸ φαγητό, ὁ Λάκον-Ταῦ, ὁ
γιατρός κι' ἡ Λέν-Λαί ἔφυγαν ἀπὸ τὸ
σπίτι κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ
μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Βιάζονταν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν
πόλι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα τῆς περα-
σμένης νύχτας. Γιατί τάχα οἱ μυστηριώ-
δεις ἐχθροὶ τους δὲν θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ
τὴν ἐπαναλάβουν;

Ὅλο τὸ πρωὶ εἶχαν ἀσχοληθῇ μὲ τίς
προετοιμασίες αὐτοῦ τοῦ ταξιδίου, ποῦ
μποροῦσε νὰ κρατήσῃ πολλοὺς μῆνες καὶ
ποῦ θὰ τοὺς ἔφερε σ' ἐπαφὴ μὲ ἡμίαιρους
φυλές. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ζοῦσαν στὰ βό-
ρεια τοῦ Σιάμ δὲν ἀναγνώριζαν κανένα κυ-
ρίαρχο κι' ἐχθρεύονταν ὅλους γενικά τοὺς
ξένους.

Τὸ ταξίδι θὰ γινόταν μὲ τὸ «μπάλον»
τοῦ στρατηγοῦ, ἓνα εἶδος μεγάλης βάρκας
μ' ἓνα κουδούκλιο στὴ μέση. Κάτω ἀπ'
αὐτὸ τὸ κουδούκλιο ὑπῆρχαν ξύλινοι πάγ-
κοι μὲ ποταμὴ καὶ ἀναπαυτικά μαξι-
λάρια.

Ὁ Γεράκιος εἶχε φορέσει ἓνα κοστούμι
ἀπὸ λευκὴ φανέλλα. Μεγάλες πέτσινες
μπότες, ποὺ ἔφταναν ὡς τὰ γόνατα, ἐ-
προστάτευαν τὰ πόδια του. Ἡ προστασία
αὕτη ἦταν ἀπαραίτητη, γιατί στὸ Σιάμ
ὑπάρχουν πολλὰ καὶ δηλητηριώδη εἶδη,
ὅπως καὶ στὶς Ἰνδίες. Στὸ κεφάλι του φο-
ροῦσε μιὰ κάσκα ἀπὸ ψυχὰ μπαμπού, ποῦ
ἦταν τυλιγμένη μ' ἓνα πανί. Οἱ κάσκες αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους προστατεύουν ἀποτελεσμα-
τικά ἀπὸ τίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου. Εἶναι, ἔξ
ἄλλου, πολὺ ἐλαφρὴ καὶ δὲν κορδαλῶν.

Καὶ ὁ Λάκον-Ταῦ ἐπίσης εἶχε ἀφήσει
τίς μακρὺς καμιζόλες του, μὲ τίς μεγάλες
ζώνες στὴ μέση, ποὺ ἐμοιάζαν μὲ φασκίες,
καθὼς καὶ τὰ μυτερά σανδάλια του κι' εἶ-
χε φορέσει ἓνα εὐρωπαϊκὸ κοστούμι ἀπὸ
λευκὴ φανέλλα καὶ ψηλὲς μπότες στὰ πό-
δια του. Τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶχε ἀπαρνηθῇ
ἦταν τὸ κονικό, σὲ σχῆμα παγόδας, κα-
πέλλο του, μὲ τὰ ὀλόγυρα σειρήνια, ποῦ
ἦταν χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ βαβ-
μου καὶ τῆς θεσέως του.

Ἡ Λέν-Λαί εἶχε φορέσει μιὰ λευκὴ με-
ταξωτὴ καζάκα μὲ χρυσὰ κεντήματα, γα-
λάζια ἀνδρικά πανταλόνια καὶ ψηλὲς κίτρι-
νες μπότες. Τὸ κεφάλι τῆς προστατεύονταν
ἀπὸ μιὰ ψάθα σὲ σχῆμα μαντιarioῦ, ποῦ
στολιζόταν στὸ κάτω μέρος μ' ἓνα χρυσὸ
γαλόνι.

Προτὸ φύγουν, ὁ Λάκον-Ταῦ εἶχε στεί-
λει στὸ παλάτι ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦ-
σους γιὰ νὰ κάμῃ γνωστὸ στὸ βασιλεῖο ὅτι,
πιστὸς στὴ διαταγὴ ποῦ τοῦ εἶχε δοθεῖ,
θὰ ἐφευγε γιὰ τίς βόρειες ἐπαρχίες, ὅπου
θὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὸ ἱερὸ μαστιγίου
τοῦ Σομόνα Κοντόμ.

Καθὼς πλησίαζαν στὴν ὄχθη τοῦ ποτα-
μοῦ, εἶδαν ἓνα ἀγνωστο, ποῦ στεκόταν
κοντὰ στὸ πλοῖο καὶ συζητοῦσε μὲ τοὺς
ναῦτες.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν φαίνονταν Σιαμέ-
ζος. Εἶχε ἐπιδερμίδα πρὸ μελαψὴ καὶ τὸ
πρόσωπό του ἦταν πλατὺ καὶ χοντροφτια-
γμένο, ὅπως τῶν Βιρμανῶν ἢ τῶν Μαλαισίων.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ὁ ἄνθρωπος ποῦ
κουβεντιάζει μὲ τοὺς ναῦτες; ρώτησε ὁ για-
τρός, ποῦ ἡ νυχτερινὴ ἀπόπειρα ἐναντίον
του τοῦ εἶχε κάμει πολὺ καχύποπτος. Δὲ νο-
μίζω πὼς εἶναι ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

— Ὅ, εἶναι κάποιος περίεργος, ἀπάντη-
σε ὁ στρατηγός.

— Ξερετε γιατί σὰς ἔκαμα αὐτὴ τὴν ἐ-
ρώτησι; συνέχισε ὁ γιατρός. Γιατί οἱ ἄν-
θρωποι ποὺ θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν χτές
τὸ βράδυ εἶχαν τὴν ἴδια ρωμαλέα σωματι-
κὴ διάπλασι καὶ τὸ ἴδιο πρόσωπο μ' αὐτὸν
ἐκεῖ κάτω

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ φαίνεται Μα-
λαισιανός, εἶπε ὁ στρατηγός.

Εἶχαν πλησιάσει στὸ μεταξύ. Ὁ ἄγνω-
στος, μόλις τοὺς εἶδε, ἔκαμε ν' ἀπομακρυ-
νθῇ. Ἀλλ' ὁ Λάκον-Ταῦ λοεδορόμησε πρὸς
τὰ δεξιά καὶ βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστὰ
του.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί γυρεύεις ἀπὸ τοὺς
ναῦτες μου; τὸν ρώτησε μὲ ἀπειλητικὸ ὄψος.

Ὁ ἀγνωστος κτύπησε τὸ στρατηγὸ σα-
στιμένως. Ἐπειτα ἀπάντησε:

— Τοὺς ρώτησα μήπως ὑπῆρχε δουλειὰ
καὶ γιὰ μένα, ἀφέντη. Εἶμαι ἓνας φτωχὸς
βαρκάρης, ποῦ ζητάω νὰ ἐργαστώ...

— Αὐτὸ μόνον ρώτησε τοὺς ναῦτες μου;
εἶπε ὁ στρατηγὸς στὸν ἴδιο τόνο.

— Τοὺς ρώτησα ἀκόμη ἀν πῆγαιναν μα-
κρὰ.

Ὁ γιατρός εἶχε πλησιάσει.

— Ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ ζητήσης αὐτὲς τίς
πληροφορίες; ρώτησε ξαφνικά.

Ὁ ἀγνωστος τάχασε. Ἀλλὰ συνῆλθε ἀ-
μέσως κι' ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς
ὤμους του:

— Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῆς.

Ἐκαμε ταυτόχρονα ἓνα μεγάλο πήδημα,
πέρασε ἀνάμεσα στὸ Λάκον-Ταῦ καὶ τὸν
γιατρὸ κι' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Ὁ στρατηγὸς θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθή-
σῃ. Ἀλλ' ὁ γιατρός τὸν συγκράτησε.

— Εἶναι περιττό, τοῦ εἶπε. Ἄν τὸν ἄν-
θρωπο αὐτὸν τὸν ἔχουν στείλῃ οἱ ἐχθροὶ
μας, θὰ τὸν ξαναβροῦμε στὸ δρόμο μας.

Καὶ τότε θὰ τὸν κανονίσωμὲ τὸ λογαρια-
σμό του.

Ὁ Φένγκ, ποῦ βρισκόταν μέσα στὴ θάρ-
κα, πήδησε ἔξω κι' ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸ
Λάκον-Ταῦ καὶ τὸν γιατρὸ.

— Τί ἤθελε νὰ μαθεῖ αὐτός; ὁ ἄνθρωπος
ἀπὸ τοὺς ναῦτες μας; τὸν ρώτησε ὁ στρα-
τηγός.

— Ζητοῦσε νὰ μάθῃ ποῦ θὰ πηγαίναμε,
ἀπάντησε ὁ Φένγκ.

— Καὶ τοῦ τὸ εἶπαν;

— Ὀχι. Γιατί δὲν τὸ ἤξεραν οὔτε οἱ ἱ-
διοί. Σκέφτηκα πὼς ἦταν καλύτερο νὰ μὴν
πῶ σὲ κανένα ποῦ σκοπεύαμε νὰ πάμε.

— Εἶσαι πολὺ προνοητικός, ἀγαπητέ μου
Φένγκ, τοῦ εἶπε ὁ στρατηγός.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Δὲν νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀσχολη-
θοῦμε περισσότερο μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ἀς μποῦμε στὸ πλοῖο...

Ὁ γιατρός πήδησε πρῶτος κι' ἔδωσε τὸ
χερί του στὴ Λέν-Λαί καὶ στὸν πατέρα
τῆς γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, κάθονταν
κι' οἱ τρεῖς κάτω ἀπὸ τὸ θολωτὸ κουδούκλιο
ποῦ ὑψωνόταν στὴ μέση.

Τὸ πλοῖο ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἄρχισε ν'
ἀνεβαίνει ρεῖμα τοῦ Μὲ-Νάμ. Δέκα ναῦ-
τες, ποὺ ἦταν μοιρασμένοι στὴ δεξιά καὶ
τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, τραβοῦ-
σαν ρυθμικά τὰ κουπιά.

Οἱ Σιαμέζοι ἀγαποῦν πολὺ τὰ ταξίδια
πάνω στὸ ποτάμι. Ὅλες οἱ εὐπορες οἰκο-
γένειες ἔχουν τὸ πλοῖο ἢ τὴ Βάρκα τους καὶ
κάνουν συχνὰ περιπάτους ἢ μακρινὲς ἐκ-
δρομές.

Τὰ πλοῖα αὐτὰ, ποὺ γίνονται ἀπὸ κορ-
μοὺς γιγαντιαίων δέντρων ἔχουν πολλὲς
φορὲς μῆκος μεγαλύτερο ἀπὸ τριάντα μέ-
τρα κι' οἱ Σιαμέζοι τὰ στολίζουν μὲ ἐξαι-
ρητικὴ πολυτέλεια. Εἶναι πολὺ ἐλαφρὰ καὶ
κυλᾶνε πολὺ γρήγορα πάνω στὸ νερό, ἀντί-
θετα μὲ τὰ βαρεὰ καὶ δυσκολοκίνητα πλοῖα
τῶν Κινέζων καὶ τῶν Τουκινέζων.

Τὸ πλοῖο τοῦ Λάκον-Ταῦ εἶχε μῆκος δέ-
κα ὀκτὼ περίπου μέτρων καὶ πλάτος ἑνός.
Ἦταν σκαμμένο μέσα στὸν κορμὸ ἑνὸς με-
γάλου «τέκε». Τὸ ἐνὸς αὐτοῦ τοῦ δέντρο
μπορεῖ νὰ μείνῃ αἰῶνα μέσα στὸ νερό
χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Ὁ κατασκευαστής
τοῦ εἶχε κάμει πολὺ ἐλαφρὸ καὶ ταῦτό-
του τὸ εἶχε κάμει πολὺ γερὸ. Ἡ πλώρη του, ποῦ ἦταν
χρονα πολὺ γερή. Ἡ πλώρη του, ποῦ ἦταν
λεπτὴ καὶ ψηλὴ, στολιζόταν μ' ἓνα ἀπο-
κρουστικὸ κεφάλι δράκοντος, βαμμένο κόκ-
κινο καὶ κίτρινο. Ἡ κουπαστὴ του ἦταν σκα-
κισμένη μὲ μεγάλη τέχνη καὶ ἐπιχρυσωμένη
λισμένη μὲ μεγάλη ὥς τὴν ἄλλη. Στὴν πρύμνη
ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, ποῦ κρατοῦσε
στὸ στεκόταν ὁ τιμονιέρης, ποῦ κρατοῦσε
στὸ χερί του ἓνα πολὺ μακρὸ κουπὶ καὶ κανονί-
ζε αὐτὸ τὴν πορεία τοῦ πλοίου. Αὐτὸ τὸ
μ' αὐτὴν τὴν πορεία τοῦ πλοίου.

Στὸ κέντρον ὑψωνόταν ἓνα θολωτὸ κου-
δούκλιο ποῦ στοριζόταν σὲ τέσσερις κο-
λῶντες ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο ξύλο. Κάτω ἀπ'

αὐτὸ βρισκονταν μικροὶ παγκοὶ μὲ μεταξω-
τὰ μαξιλάρια. Τέσσερα άτομα καὶ ἴσως ἑ-
ξῆ μποροῦσαν νὰ καθίσουν ἀνετα σ' αὐ-
τούς.

Στὰ δύο πλάγια ὑψωνόταν δύο ὀμπρέλ-
λες, ἡ μιὰ κόκκινη κι' ἡ ἄλλη γαλάζια, ποῦ
ἦταν διακριτικὴ εὐγενείας.

Ἀπὸ τοὺς δέκα κωπηλάτες, οἱ τέσσερις
κάθονταν στὴν πλώρη σὲ δύο σειρές. Οἱ ἄλ-
λοι ἔξη ἦταν καθισμένοι σὲ τρεῖς σειρές
πίσω ἀπὸ τὸ κουδούκλιο. Οἱ δέκα αὐτοὶ ἄν-
θρωποι ἀνεδοκατέβασαν μὲ ρυθμὸ τὰ κοντὰ
κουπιά τους μὲ τίς ἐπιχρυσωμένες λαβές,
κόβοντας κάθετα τὸ νερό. Μὲ τὸν τρόπο
αὐτὸ ἔκαναν τὸ μικρὸ πλοῖο αὐτὸ νὰ τρέχῃ
ταχύτατα καὶ ὁμοιόμορφα, σὰν ἡ κίνησις
τοῦ νὰ γίνονται μὲ ἀτμό. Ἦταν ὅλοι νέοι
μὲ γεροδεμένα κορμιά. Ἐκτός ἀπὸ ἓνα
ζουναρί σὰν φασκίαν στὴ μέση κι' ἓνα εἶδος
ποδιάς ποῦ τυλίγε τοὺς μηρούς τους, δὲν
φοροῦσαν τίποτα ἄλλο. Τοὺς εἶχε διαλέ-
ξει ὁ Φένγκ ἀνάμεσα στοὺς πολυά-
ριθμους δούλους τοῦ στρατηγοῦ κι' ἦταν
βέβαιος γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν ἀφοσίωσί
τους.

Τὸ πλοῖο πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ
βασιλικὸ ἀνάκτορο καὶ τίς γιγαντιαίες πα-
γίδες ποῦ βρισκονταν ὀλόγυρά του καὶ
βγήκε γρήγορα ἀπὸ τὴν πόλι. Μιὰ πυκνὴ
βλάστησι σκέπαζε τίς δύο ὄχθες τοῦ πο-
ταμοῦ. Πολλὲς ἄλλες βάρκες καὶ πλοῖα
κυλοῦσαν πάνω στὰ νερά τοῦ Μὲ-Νάμ. Ἡ
κίνησις συνεχιζόταν ἐντὼς τῆς Ἀζούθια,
τὴν παλαιὰ πρωτεύουσα τοῦ Σιάμ. Ἐπειτα
τὰ πλοῖα.

Βρίσκονταν τώρα στὸ ποτάμι ἀπὸ ἔξω
ὥρες κι' ὁ στρατηγὸς εἶχε διατάξει τοὺς
ἀνθρώπους του νὰ βροῦν κάποιο κατάλλη-
λο μέρος γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα, ὅταν,
ξαφνικά, πρόσεξε καμμιὰ δεκαριά καβαλ-
λάρηδες, ποὺ κάλπαζαν στὴ δεξιά ὄχθη.
Οἱ καβαλλάρηδες αὐτοὶ ἐξαφανίστηκαν σὲ
λίγο πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὴν πυκνὴ
βλάστησι.

— Δὲν μοῦ φάνηκαν γιὰ Σιαμέζοι, εἶπε ὁ
Λάκον-Ταῦ.

— Νομίζω πὼς ἔχετε δίκιο, συμφώνησε
ὁ γιατρός.

Οἱ Σιαμέζοι εἶναι λεπτοκαμωμένοι καὶ
μικροὶ ἀναστήματος. Ἐνῶ οἱ Καμποτζιανοὶ
καὶ ἱδιοὶ καὶ Μαλαισιανοὶ ἔχουν γεροδεμένα
κορμιά καὶ ψηλὸ ἀνάστημα. Ἐτοί, δὲν εἶ-
ναι δύσκολο σ' ἓνα ἔμπειρο μάτι νὰ ξε-
χωρίσῃ τοὺς πρώτους ἀπὸ τοὺς δεύτερους.

— Ἴσως εἶναι δούλοι κάποιου μανδρι-
νου, ποῦ πηγαίνουν στὴν Ἀζούθια γιὰ νὰ
πάρουν ἐλέφαντες, εἶπε ὁ στρατηγός. Μοῦ
εἶπαν ὅτι τὰ γειτονικά δάση εἶναι γεμάτα
ἀπὸ κολοσσιαίους ἐλέφαντες, ὅτι ὁ βα-

σιλιάς ἐπέτρεψε τὸ κυνήγι σ' αὐτὴ τὴν πε-
ριοχὴ.

ταν βρεθεί μπροστά σ' ένα μοναχικόν έλε-
φοντα.

— Θα φύγει. Δεν του επιτρέπεται να κά-
μη τίποτα άλλο. Γιατί τα ζώα αυτά είναι
ασυγκράτητα και μπορούν να συντρίψουν
όλα τα εμπόδια για να πλησιάσουν τον
άνθρωπο.

— Θα θέλα να βρεθώ μπροστά σ' έναν
έλεφαντα, είπε ο γιατρός. Φαντάζομαι πως
το κυνήγι του θάκη ενδιαιόεσεν.

— Ο Λάκων - Τάυ χαμογέλασε.

— Στα μέρη όπου πηγαίνομε δεν υπάρ-
χουν αξιωματικοί του βασιλιά, που να επι-
τηρούν τους έλεφαντες, απάντησε. Μπορεί-
τε, λοιπόν, να κάμετε ότι θελήσετε. Σας
προειδοποιώ, ωστόσο, ότι είναι επικίνδυνο
να τα βάλλει κανείς μ' ένα μοναχικό έλε-
φάντα.

Ενώ συζητούσαν έψαχναν ταυτόχρονα με
το βλέμμα τους στις όχθες, για να βρουν
ένα μέρος για τη νύχτα.

Ο στρατηγός άπλωσε, ξαφνικά, το χέ-
ρι του προς το μέρος της δεξιάς όχθης.
Σ' ένα σημείο, ο ποταμός εισχωρούσε κάμ-
ποσ μέτρα στην ξηρά και σχημάτιζε ένα
μικρό κόλπο. Μεγάλα δένδρα και θάμνοι
βρίσκονταν ολόγυρα.

— Τι ύπεροχο μέρος! είπε η Λέκ - Λάι,
που είχε παρακολουθήσει την κίνισι του
χεριού του πατέρα της.

— Νομίζω πως αύριο το πρωί, μόλις ξυ-
πνήσωμε, θα μπορούσωμε να κυνηγήσωμε
μια ή δυο όρες, παρατήρησε ο γιατρός
ρίχνοντας μία ματιά στην περιοχή ολό-
γυρα.

Σ' ένα νεύμα του στρατηγού, ο τιμονιέ-
ρης έστριψε τη βάρκα προς τη δεξιά όχθη.

Επειτα από μερικά λεπτά, έδυαν
στην ξηρά.

Ο ήλιος κατέβαινε γρήγορα προς τη
δύση. Μερικά συννεφάκια, που βρίσκονταν
έδω κι' εκεί στον ούρανό, είχαν βαφή κόκ-
κινα.

— Το μέρος είναι έρημο και θα περάσω-
με μια ήσυχη νύχτα, είπε ο Λάκων - Τάυ,
έπειτα από μια σύντομη εξέταση. Κανείς
δεν μπορεί να μάς άνησυχήσει εδώ.

— Ούτε οι τίγρεις; ρώτησε ο γιατρός.

— Είμαστε, ακόμη, πολύ κοντά στην
Μπαγκόγκ κι' είναι άπίθανο να συναντή-
σωμε τίγρεις εδώ, απάντησε ο στρατηγός.

Τα θηρία αυτά είναι χωμένα μέσα στη ζού-
γκλα κι' αποφεύγουν να πλησιάζουν στα
μέρη όπου βρίσκονται άνθρωποι... Υπάρ-
χουν όμως κι' οι εξαιρέσεις. Πέρσι, ακό-
μη, μια γιγαντιαία τίγρις μπήκε μέσα στην
ίδια την Μπαγκόγκ.

Οι ναύτες έδεσαν το πλοίο από την προε-
σοχή ενός βράχου που βρίσκονταν κοντά
στην όχθη. Έπειτα, δύο άπ' αυτούς άνα-
ψαν φωτιά, ενώ οι άλλοι, κάτω από την έ-
πίδραση του φέγγ, προσπαθούσαν να στή-
σουν τις σκηνές.

Στο Σιάμ, όπως και στις άλλες περιοχές
της Ινδοκίνας, είναι επικίνδυνο να κοιμηθί
κανείς στο ύπαιθρο, ιδίως στα μέρη που
βρίσκονται κοντά σε ποτάμια. Γιατί οι νύ-
χτες είναι πολύ ψυχρές και ύγρες.

Ο γιατρός, η Λέν - Λάι κι' ο στρατη-
γός, ως ότου να έτοιμαστή το φαγητό, έ-
καιναν μια μικρή έξερεινση στην περιοχή
ολόγυρα, για να ξεμουδιάσουν.

Όταν γύρισαν στη μικρή κατασκήνωσι,
η Λέν - Λάι είχε φέρει μαζί της ένα σωρό
έξωτικά άνηθ, ενώ ο γιατρός είχε κά-
μει μια συλλογή από ώριμες και νοστιμώ-
τατες μπανάνες.

Έφαγαν κατόπιν κι' άφοδ συζήτησαν
κάμποση ώρα, πήγαν ο καθένας στη σκηνή
του για να κοιμηθί. Το ίδιο έκαμαν κι' οι
ναύτες του πλοίου, που είχαν στήσει μια
μεγάλη σκηνή λίγο παράμερα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αρραβώνες

Στους μνηστευθέντες Κώστα Ατζένι και
Μαρία Καραμάνου εύχομαι ταχεία την στέ-
ψιν.

Γάμοι

Στ. Μαντέλης

Στον άγαπητό μου άδελφόν Άθανάσιον
Κ. Μαίτη, νυμφευθέντα την 25ην Νοεμβρίου
μετά της δίδας άδελφούνας Σολομωνίδου, εύχο-
μαι βίον εύτυχ.

Κούλα Κ. Μαίτη
Νέα Υόρκη Η.Π.Α.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

53^{ον} Μήπως, λοιπόν, ήταν όλοι θύ-
ματα μιας ομαδικής παραίσθη-
σεως; "Η μήπως ο Τριβουλέτος
είχε μεταμορφωθί σε δαίμονα της
κολάσεως κι' είχε πάει εκεί για να τους
εξεκοιλιάσει;

Ο Τριβουλέτος σταμάτησε.

— Ο Τριβουλέτος! είπε. Και βέβαια
είμαι ο Τριβουλέτος! Καλησπέρα, μεγα-
λειότατε! Καλησπέρα, καθάρματα!... Κα-
λησπέρα, αυλικό σκυλολάι!... Βλέπω ότι
είναι εδώ όλη η σαπίλα του βασιλείου!...
Καλησπέρα, αφεντάδες μου!... Σας φτύνω
όλους κατάμουτρα!

Λυσσαλμένες κραυγές άκούστηκαν:

— Θάνατος στον Τριβουλέτο!

Πέντε, δέκα, είκοσι ξίφη διευθύνθηκαν ά-
μέσως προς το μέρος του. "Η αίχμη ενός
άπ' αυτά τών άγγιξε στο μέτωπο. "Ενα
άλλο τον τρύπησε στο ώμο.

— Άλλ' αυτό ακριβώς επιδίωκε ο γελωτο-
ποιός. "Ηθελε να τους κάμη όλους να
στραφούν προς το μέρος του, για να δώ-
ση τον καιρό στους συντρίφους του ν' ά-
πομακρυνθούν. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος
για να σωθί η άγαπημένη του Ζιλέτ. Τι
τόν ένοιαζε αν ο ίδιος θ' πέθαινε; Υπήρ-
χε μεγαλύτερη εύτυχία γι' αυτόν, από το
να εξασφαλίσει με το αίμα του τη σωτηρία
έκείνης που την θεωρούσε κόρη του;

Κατέθηκε δυο σκαλοπάτια κι' άρχισε να
χτυπά η άλυστήρ εκείνους που τόν περι-
στοίχιζαν. Οι αντίπαλοί του άναγκάστη-
καν να ύποχωρήσουν... Άλλ' έπειτα από
μια στιγμή, ώρμησαν και πάλι πάνω του.

Αυτή τη φορά, όμως, ο Τριβουλέτος,
έκτος από το ξίφος του, χρησιμοποίησε
και τη γλώσσα του.

— Χαίρω πολύ που σας βλέπω εδώ, κύ-
ριε ντέ Μπρισσάκ, άρχισε να φωνάζει. Εί-
σατε πάντοτε ο πρώτος κερασφόρος της
Γαλλίας;... Ξέρετε τουλάχιστον ποιός κοι-
μάται με τη γυναίκα σας άπόψε;... Άλλά
να κι' ο άγαπημένος μου μαρκήσιος ντέ
Φλερύ! Τι γίνεται η αξιέραστη άδελφή
σας;... Έμαθα ότι ο μεγαλειότατος την
προσκάλεσε κάμποσες φορές στον κοιτώ-
να του κι' ότι έχει αυτή τη στιγμή στην
κοιλιά της την απόδειξη της βασιλικής ά-
γάπης... Μπορείτε να είσατε περήφανος
γι' αυτή την τιμή, άγαπητέ μου μαρκή-
σιε!... Τι διάβολο, δεν έχουν όλοι την ευ-
τυχία να κοιμάται ο μεγαλειότατος με τις
άδελφές τους;... ΆΑ, φίλτατε ντέ Κραόν, ύ-
πομονή!... Άπό πέντε χρόνια τώρα προσ-
παθείτε να κάμετε το δελφινό να προσέ-
ξι τη γυναίκα σας, άλλ' όπως μαθαίνω
δεν την κάλεσε ακόμη στο κρεβάτι του.

Στο μεταξύ, πρέπει να παρηγορηθείτε με
την άγάπη του δούκα ντέ Γκραμμόν, που,
κάθε βράδυ, σας άναπαύωνει στο συζυγί-
κό κρεβάτι.

Το αίμα έτρεχε από όλο το σώμα του.
Έκείνη ιδίως που κυλούσε από την πληγή
του μετώπου του τον τύφλωνε και τον έμπα-
δίζε στις κινήσεις του.

Σήκωσε σε μια στιγμή το χέρι του για
να σκουπίσει αυτή την πληγή. Άλλά το
χέρι του ήταν κι' αυτό ματωμένο κι' έτσι
το αίμα άπλώθηκε σ' όλο το πρόσωπο, που
παρουσίαζε τώρα ένα τρομακτικό θέαμα.

Μερικοί από τους αντίπαλους του άποτρα-
θήχτηκαν από τόν άγώνα. Το θέαμα αυτό
τους πείραζε στα νεύρα.

Έτσι, ο Τριβουλέτος μπόρεσε να κατε-
βή κάμποσα σκαλοπάτια.

Μερικά λεπτά αργότερα, είχε φτάσει
στο τελευταίο. Θά μπορούσε τώρα να βγί
από την άνοιχτη πόρτα και να καθί μέσα
στο πάγκο.

Άλλά δεν το θέλησε. "Ο σκοπός του
δεν ήταν να σωθί ο ίδιος, αλλά να σώση
τη Ζιλέτ.

Γι' αυτό, προτίμησε να μείνει.

— Τι περήφανοι άριστοκράτες! κά-
χασε, χωρίς να πάψει να μοιράζει χτυπή-
ματα δεξιά κι' άριστερά. Χρωστώνε όλοι
τους τίτλους τους, τα αξιώματα και την

περιουσία τους στις γυναίκες τους, στις
κόρες τους ή στις άδελφές τους! Τόπο,
λακέδες!... Βλέπω το βασιλικό Φραγκίσκο
να κατεβαίνει τις σκάλες... Θα θέλη σίγου-
ρα να με ιδί από κοντά!

Πραγματικά, ο βασιλιάς κατέβαινε τις
σκάλες με το χέρι στη λαβή του έγχειρι-
δίου του.

— Προσέξτε, μεγαλειότατε! του φώνα-
ξαν μερικοί αυλικοί.

Άλλ' ο Φραγκίσκος δεν τους άκουσε.
Έπειτα από μια στιγμή, βρέθηκε πλάι
στο γελωτοποιό. Οι αυλικοί ολόγυρα κατέ-
βασαν τα ξίφη τους.

Ο Τριβουλέτος κατάλαβε ότι είχε φτά-
σει η μεγάλη στιγμή της θυσίας. Και πέ-
ταξε το ξίφος του πάνω στους αυλικούς
που έστεκαν πίσω από το βασιλιά. Ένας
άπ' αυτούς χτυπήθηκε στο στήθος και σω-
ριάστηκε χάμα ούρλιαχτόντας.

— Πού είναι η Ζιλέτ, άθλιε; ούρλιαξε
ο Φραγκίσκος.

Άντί για άλλη απάντησι, ο Τριβουλέ-
τος έφτυσε το βασιλιά στο πρόσωπο.

Τρελλός από λύσσα, ο Φραγκίσκος έ-
βγαλε τότε το έγχειρίδιό του και σήκωσε
το χέρι του... Άλλά, προτού προφτάσει να
το κατεβάσει, έγινε κάτι το άναπάντεχο και
το τρομακτικό, κάτι που έκαμε τους πα-
ρισταμένους να νομίσουν πως το περήφα-
νο άνάκτορό είχε σωριαστή πάνω στα κε-
φάλια τους. "Ο γελωτοποιός σήκωσε τα
ματωμένα χέρια του και χ- ρύκισε δυο
φορές το βασιλιά της Γαλλίας!

Δέκα, είκοσι, τριάντα ξίφη ύψώθηκαν ά-
μέσως. Οι αυλικοί ώρμησαν σαν λυσσα-
σμένοι πάνω στο γελωτοποιό κι' άρχισαν
να τον χτυπάνε άλλος στο στήθος, άλλος
στην κοιλιά, άλλος στο λαιμό, άλλος στη
πρόσωπο...

— "Ο δυστυχισμένος κυλίστηκε
κάτω πλημμυρισμένος στα αίματα.

Χαίρε Ζιλέτ... κόρη μου, ψιθύρισε.

Άλλ' οι αυλικοί δεν είχαν χορτάσει ά-
κόμη. Κι' εξακολούθησαν να χτυπάνε τόν
άνθρωπο αυτόν που δεν ζούσε πιά.

Αυτό ήταν το τέλος του γελωτοποιού.
Είχε ζήσει για τη Ζιλέτ. Κι' είχε πεθάνει
γι' αυτήν.

Η φυγή

Ο Μανφρέδος, κρατώντας τη Ζιλέτ στους
ώμους είχε κατεβή τις σκάλες, ενώ ο Μον-
τεμπέλλο, η Μαγδαληνή Φερρόν, ο Λαντε-
ναί κι' ο Λορέντζο χτυπούσαν άλυστήρ
με τα ξίφη και τα έγχειρίδια τους εκείνους
που τολμούσαν ν' αντίσταθούν σ' αυτή την
έπική έξοδο.

Έφτασαν έτσι στο πάρκο κι' άρχισαν να
τρέχουν προς τη μικρή πόρτα, οδηγούμενοι
από τη Μαγδαληνή Φερρόν.

Έπειτα από καμιά έκασοστή μέτρα, η
νεαρή γυναίκα σταμάτησε:

— Εδώ θα χωριζόμυε, είπε στον πρίγ-
κηπα. Χαίρετε για πάντα!

— Ελάτε μαζί μας, παρακάλεσε ο Μον-
τεμπέλλο.

— Φύγετε, είπε η Μαγδαληνή. "Αν καθυ-
στερήσετε έστω και μια στιγμή είσατε χα-
μένοι. "Η δική μου τύχη είναι δεμένη μ'
έκείνη του βασιλιά... Φύγετε!... Χαίρετε και
πάλι!

Ο πρίγκηπας κατάλαβε ότι τίποτα στον
κόσμο δεν θα την έκανε ν' αλλάξει γνώμη.

— Καταλαβαίνω το σχέδιό σας, της εί-
πε. "Αν πετύχετε, αν καταφέρετε να γλυ-
τώσετε, έλατε στην "Ιταλία, στο Μοντε-
φόρτε... Και τώρα χαίρετε... Είσατε θύ-
μα του μίσους σας... και της άγάπης σας.

Έπειτα από μερικά λεπτά, βγήκαν όλοι
από τη μικρή πόρτα κι' έτρεξαν στο άμα-
ξι. "Ο Μανφρέδος έριξε τη λιποθυμισμέ-
νη Ζιλέτ στην άγκαλιά της μητέρας της
και πήδησε σ' ένα από τα άλογα. Οι άλ-
λοι έτοιμαστηκαν ν' άνεοδον επίσης στα
δικά τους.

Τη στιγμή εκείνη, ο πρίγκηπας έπιασε
το Μανφρέδο από το μπράτσο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Το τέλος.

Πως θα νιασώλεμήσετε ΤΗΝ ΑΥΠΝΙΑ

Δώδεκα συμβουλές για την άυπνία

Τ Ο πρώτο ζ'λο που θα χρησιμοποιήσετε έναντιόν της άυπνίας, θα είναι μια "ιστρική εξέταση. Θα εξηγήσετε στο γιατρό τόν λό-
γο της έπισκέψεώς σας και θα του ζητήσετε να εξετάση τα νεύ-
ρα σας, τα μάτια σας, τα δόντια σας. Μπορεί να βρεθί σε ένα
από αυτά η αίτια του κακού. "Ισως πάλι να σας πη ότι πρέπει να τρώ-
τε λιγώτερο. (Μην ξεχνάτε ότι ένα στομάχι παραφορτωμένο πιέζει
την καρδιά και δημιουργεί πολλές ένοχλήσεις, προπαντός όταν είσατε
εξασπόμενος).

Μπορεί ακόμη να πρέπει να χάσετε ή να κερδίσετε μερικά κιλά. Μην
σας φαίνεται παράξενο. Όλες οι όργανικές λειτουργίες είναι άλλη-
λένετες.

Άφου σας εξέταση ο γιατρός, εξετάστε και μόνοι σας τόν έαυτό σας.
Μήπως είναι η κυρία Νικοτίνη που σας κρατά άνοιχτά τα μάτια; Μή-
πως καπνίζετε πολύ; Μην παίρνετε ως έπιχειρημα το ότι άλλοι που κα-
πνίζουν πολύ περισσότερο από σας κοιμούνται θαυμάσια κάθε νύχτα.
Δεν έχει καμμία σημασία. Αυτό που για τόν ένα είναι καλό, βλάπτει
τόν άλλο.

Το ίδιο μπορούμε να ποίμε για τόν καφέ και για το τσάι. Συνήθως
διεγείρουν τα νεύρα και εμποδίζουν τόν ύπνο. Και όμως υπάρχουν άν-
θρωποι που δεν μπορούν να κοιμηθούν, αν δεν πιούν ένα φλυτζάνι καφέ!
Δοκιμάστε. Κάντε πειράματα πάνω στον έαυτό σας άσπου να βρήτε
αυτό που σας ταίριαζει.

Θα σας δώσωμε τώρα δώδεκα συμβουλές. "Αν τις ακολουθήσετε πι-
στά, θα σας βοηθήσουν πάρα πολύ.

1) Χρησιμοποιήτε ένα καλό κρε-
βάτι.

Το κρεβάτι σας πρέπει να έχη διαστά-
σεις τουλάχιστον 1 μέτρο και 87 μήκος
και 1 μέτρο πλάτος, αν κοιμάσαστε μό-
νος. "Αν είσατε παντρεμένος, το πλά-
τος πρέπει να περνά το 1 μέτρο και 80.

Οι στάρ του Χόλλυγουντ, που ξέρουν
πόση σημασία έχει ο ύπνος για την ό-
μορφιά τους μεταχειρίζονται κρεβάτια
πολύ φαρδιά και άναπαυτικά.

Επίσης προσέξτε μήπως το στρώμα
σας δεν είναι όπως το θέλετε. Μήπως
βουλάει στη μέση και σας εμποδίζει να
αλλάξετε στάσι. Θα κάμετε καλά αν
προμηθευόσαστε ένα στρώμα με σούστες.
Δεν είναι ούτε πολύ μαλακό ούτε πολύ
σκληρό. Δεν χάνει τη φόρμα του και δεν
ζεσταίνεται το καλοκαίρι από το σώμα.

2) Διαλέξτε προσεκτικά το μαξι-
λάρι σας.

Αν σταθήτε όρθιος και γείρετε το κε-
φάλι μέχρι που να άκουμπήση στον ώμο
σας, θα αισθανθήτε πόσο τεντώνονται οι
μύς του λαιμού. Αυτό συμβαίνει και ό-
ταν το μαξιλάρι σας είναι πολύ ψηλό ή
πολύ χαμηλό. Για να διαλέξετε το κα-
τάλληλο μέγεθος, ξαπλώστε με το
πλευρό και βάλτε ένα μαξιλάρι κάτω ά-
πό το κεφάλι σας. "Αν γεμίση ακριβώς
το διάστημα μεταξύ του κεφαλιού σας
και του κρεβατιού, είναι ότι χρειάζεται.

3) Φτιάξτε καλά το κρεβάτι σας.
Όταν πάσχετε από άυπνία ή παραμυ-
κή άνωμαλία του κρεβατιού σας έκνευ-
ρίζει. Φροντίστε, τα σεντόνια σας να εί-
ναι πάντα καθαρά, καλοτεντωμένα, ώστε
να μην σχηματίζουν ζάρες, και από δρο-
σερό ύφασμα. Μην διατάζετε να τα άρ-
ωματίσετε με το άρωμα της προτιμη-
σεώς σας. Δεν πρόκειται να σας βλάψι
καθόλου. Επίσης φροντίστε να υπάρχει
κοντά σας μια κουβέρτα. Συχνά, ενώ το
σώμα ζεσταίνεται, τα πόδια είναι παγω-
μένα (προπαντός σε άτομα προχωρημέ-
νης ηλικίας).

4) Μή βάφετε την κρεβατοκάμαρά σας με έρεθιστικά χρώ-
ματα.

Πρέπει να ξέρετε ότι το κόκκινο της φωτιάς, το πορτοκαλί, το χτυ-
πητό πράσινο έρεθίζουν το πνεύμα και σας κρατούν έυπνιους. Χρησιμο-
ποιήστε ένα απαλό ρόζ ή σιέλ, και γενικά όλα τα λεγόμενα "επαστέλ".

Ισως σκεφθήτε: "Και τι με νοιάζει τα χρώμα των τοίχων, αφού θα
σέσω το φως και θα γίνουν όλα μαύρα;" Έχετε δίκιο. Όμως πριν
πέσετε στο κρεβάτι, θα περάσετε πολλή ώρα στην κρεβατοκάμαρά σας
και όταν ξαπλώσετε θα έλθε έπηρεασμένος από τα χρώματα.

5) Κοιμάσαστε στο σκατάδι.

Το φως είναι ο μεγαλύτερος έχθρος του ύπνου. Αύτοι που ξυπνούν
πολύ πρωί, πρέπει να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τόν ήλιο να μπη στην
κάμαρά τους, βάζοντας έν ανάγκη διπλές κουρτίνες στα παράθυρα.

6) Κάνετε εύχάριστη την κρεβατοκάμαρά σας.

Το σκουρόχρωμα και βαρεία έπιπλα δημιουργούν μια άτμόσφαιρα κα-
ταθλιπτική. Προτιμήστε αυτά που έχουν γλυκές άποχρώσεις.

Φροντίστε να βρίσκεται πάντα δίπλα στο κρεβάτι σας ότι θα σας
χρειαστή τη νύχτα, ώστε να μην είσατε άναγκασμένος να σηκωθείτε.
Λίγο νερό, μια κουβέρτα, ένα μαντήλι, ένα τσάκι, αν συνηθίζετε να
καπνίζετε ξαπλωμένος. Μην παραμελήτε τίποτα.

7) Κάνετε ένα ζεστό μπάνιο πριν να πλαγιάσετε.

"Αν δεν μπόρετε να κοιμηθήτε γιατί είσατε κουρασμένος, άκολου-
θήστε τη συμβουλή του δόκτορος Τζόζεφ Κόλινς: Γεμίστε τη μπανιέρα
σας με νερό θερμοκρασίας περίπου 38ο. Ρίξτε μέσα έγκυκλομία πεύ-
κου, το όποιο βοηθεί την κυκλοφορία του αίματος και δημιουργεί έναν

εύχάριστο έρεθισμό στο δέρμα. Μεινέτε 10-20 λεπτά, βυθισμένος μέ-
χρι το λαιμό, και μετά σκουπιστήτε μαλακά και ξαπλώστε.

8) Μην γίνεστε σκλάβοι του θορύβου.

Όσοι πάσχουν από άυπνία, είναι πολύ ευαίσθητοι στο ζήτημα της
ησυχίας. "Ο ελάχιστος κρότος τους ξυπνά. Για να εμποδίσετε κάθε θο-
ρύβο να μπη μέσα στο σπίτι σας, σκεπάστε τα παράθυρα με γοντρές
κουρτίνες, και αν μένετε σε πολυκατοικία κάμετε μια μόνωσι ήχητική
στις πόρτες και στους μεσότοιχους. Στην ανάγκη, βουλώστε τα αυτιά
σας με λίγο μαπατάκι.

9) Δερμάτε την κάμαρά σας.

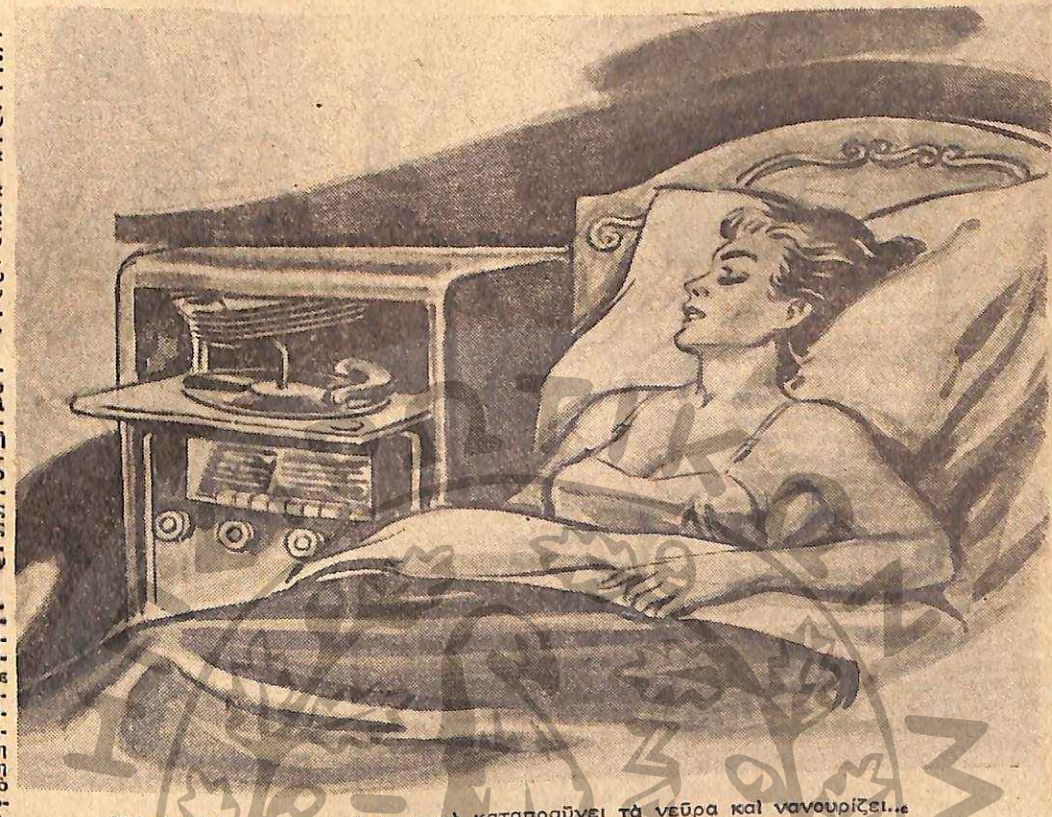
Παλαιότερα θεωρούσαν επικίνδυνο τόν άέρα της νύχτας. Σήμερα ο
περισσότερος κόσμος ξέρει ότι έχουμε ανάγκη από φρέσκο και καθαρό
άέρα όλες τις ώρες.

Συνήθιστε να αφήνετε ένα παράθυρο άνοιχτό, ακόμα και το χειμώ-
να. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να
κοιμηθούν αν ο άέρας δεν είναι ζεστός και βαρύς. Μήπως άνήκετε σ'
αυτούς; Ψάξτε να βρήτε τι ζητά ο οργανισμός σας και συμμορφωθείτε.

10) Δοκιμάστε τη μουσικοθεραπεία.

Μια άπαλη και γλυκειά μουσική καταπραύνει τα νεύρα και νανουρίζ-
ει. Στις μοντέρνες κλινικές του εξωτερικού κοιμίζουν τους άσθενείς
με άποφες μελωδίες.

Αν έχετε να χάσετε τίποτα αν κάμετε ένα πείραμα. "Ο κατάλογος
που θα σας δώσωμε περιλαμβάνει μερικά κομμάτια ένδεδειγμένα ά-

Μια άπαλη και γλυκειά μουσική καταπραύνει τα νεύρα και νανουρίζει...

Κρίδος γι' αυτή τη δουλειά.
Μπράμς: Βάλας Νο 2, "Βάλας θάουου", "Σελινόφως". Μέντελσον:
Ντεμπισό: "Το άπόγευμα ένός θάουου", "Σελινόφως". Ρομντιν-
Νικτερινό από το "Λογισμίο μιας καλοκαίριατικης νύχτας". Ρομντιν-
στάιν: "Μελωδία σε λάρ". Ραβίνι: "Η γαλήνη". Σούπερτ: "Άδελ Μα-
ρία", "Σερενάδα". "Ελάνοις".

"Αν προτιμάτε την άπαγγέλτα, μια βαρεία, ήρεμη φωνή που άπαγ-
γέλλει ένα όμορφο ποίημα θα σας κλείση μαλακά τα βλέφαρα.
Μην διατάζετε να δοκιμάσετε.

11) Μην κοιμάστε νηστεϊός.

Οι ασπασίες ενός άδειου στομαχιού μπορούν όχι μόνον να σας άφή-
σουν άπνο, αλλά και να σας έυπνίσουν όταν κοιμάσαστε. Προσπαθή-
στε να έχετε άρκετόν καιρό στη δίαιτά σας όταν τρώτε, ώστε να μην
διάσεστε. Ένα φάι κακομασημένο μπορεί να σας προκαλέση μια μηρ-
τωρική νύχτα.

12) Μην πέφτετε ποτέ στο κρεβάτι μόλις σηκωθείτε άπ' το
τραπέζι.

Κινηθήτε, κάμετε ένα περίπατο, αν μπόρετε, για να χωνέψετε.
"Αν θέλετε να κερδίσετε πραγματικά έναν ήσυχο ύπνο, ακολουθήστε
τις συμβουλές μας. Αυτές που διαβάσατε ως εδώ, ήταν οι πιο άπλες
και οι πιο άπαραίτητες. Μά προπαντός πρέπει να πείσατε τόν έαυτό σας
ότι ο ύπνος δεν είναι άγαναξία, αλλά απόλαυση. Μόνον όταν σκέπτε-
στε με άγάπη το κρεβάτι σας θα περάσετε τις νύχτες σας στην άνα-
παυτική άγκαλιά του Μορφέως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Δυσάρεστες σκέψεις. "Ο μεγαλύτερος έχθρος
του ύπνου.

Πρωτοχρονιάτικα Ξέδιμα

Στην 'Ελβετία οι νέοι κι' οι νέες μασκαρεύονται και φορούνται με καμπάνες και κουδουνάκια, που κάνουν ένα δαιμονισμένο θόρυβο καθώς περπατά.ε. Με τον τρόπο αυτό, ξεπροβοδίζουν τον παλιό χρόνο και υποδέχονται τον καινούργιο. Μια άλλη συνήθεια είναι η έξη: Οι νέοι τυλίγονται μ' ένα δέρμα αγελάδας, που δεν έχει υποστή καιμιά επεξεργασία, και κυρίζουν στα σπίτια. Μόλις μπουν σ' ένα από αυτά, διευθύνονται άμέσως στο τζάκι και καίε λίγο στη φωτιά την άκρη αυτού του δερμάτος.

και θα είναι γεροί όλο το χρόνο.

Στη Γερμανία και στην 'Ελβετία, οι νέες βάζουν μία παντούφα στο κεφαλόσκαλο του σπιτιού. Τά μεσάνυχτα άκοιως της παραμονής της Πρωτοχρονιάς, πίνουν αυτή την παντούφα και την πετάνε στον άέρα. 'Αν πέση με τη μύτη, αυτό σημαίνει πως θα 'παντρευτούν μέσα στο χρόνο. 'Αν πέση με τη φτέρνα, τότε θα χρειαστή να ξανακάμουν και τον επόμενο χρόνο αυτή τη δοκιμή. 'Ανήμερα την Πρωτοχρονιά, έξ' άλλου, το μεσημέρι ακριβώς, κάνουν το έξη: Παίρνουν μία βέρα, π. χ. της μητέρας τους, την δένουν με τη μακρύτερη τριχά των μαλλιών τους και την αφήνουν να πέση μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό που κρατάνε στο χέρι. 'Η βέρα θα χτυπήσει κάμποσες φορές στα τσιγάματα του ποτηριού, ώσπου να μείνη ακίνητη. 'Ο αριθμός αυτών των χτυπημάτων δείχνει σε ποιά ηλικία η νέα θα παντρευτή. Τό χέρι που κρατάει το ποτήρι, πρέπει, φυσικά, να μείνη ακίνητο.

Οι Σκωτσέζοι μαζεύουν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς τις κατσαρόλες που υπάρχουν στο σπίτι και κάνουν ένα δαιμονισμένο θόρυβο, χτυπώντας τη μία πάνω στην άλλη, για να διώξουν τα κακά πνεύματα. Πετούν επίσης τα παλιά εργαλεία που έχουν και τα αντικαθιστούν με άλλα, γιατί πιστεύουν πως ένα παλιό εργαλείο μπορεί να κάμη δυστυχισμένο όλοκληρο το χρόνο.

Στην 'Ιταλία, κάθε χρόνο, στις 30 Δεκεμβρίου, ο διευθυντής της αστυνομίας της Ρώμης, είναι υποχρεωμένος να υπενθυμίσει στους κατοίκους της Αιώνιας Πόλεως, ότι απαγορεύεται να πετάνε από τα παράθυρα πισιακά και ποτηρία.

Αυτή η συνήθεια χρονολογείται από το μεσαίωνα και διατηρείται και σε πολλές άλλες Ιταλικές πόλεις. Σύμφωνα με το παλιό αυτό έθιμο, η Πρωτοχρονιά δεν πρέπει να βρη στο σπίτι ραγιμένα πισιακά, ποτηρία κλπ. Την παραμονή τα πετάνε, λοιπόν, από τα παράθυρα. 'Ετσι οι δρόμοι, παρά τις αστυνομικές απαγορεύσεις, γεμίζουν από συντρίμια γυαλίων και πισιακών. Τα δυστυχήματα είναι, έξ' άλλου, πολύ συχνά, γιατί τα έκσπρονδισόμενα αντικείμενα πέφτουν πολλές φορές πάνω στο κεφάλι των διερχομένων διαδραστών.

Στην Αυστρία οι νοικοκυρές που φτιάχνουν γλυκίσματα για την Πρωτοχρονιά, τραγουδούν αδόκτοα ευθύμα τραγουδία και προσπαθούν να βγάλουν κάθε κακή σκέψη από το μυαλό τους. Με τον τρόπο αυτό, πιστεύουν, ότι φέρουν την ευτυχία στο σπίτι τους.

Από την 'Ελβετία

Στη Βιέννη, τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς, τη λένε «Νύχτα του περασματος». Γυναίκες κι' άνδρες, διασκεδάζουν τη νύχτα αυτή με τρελλά κέφι. Θεάτρα, πάρκα, δρόμοι, τα κέντρα, πλημμυρίζουν από ευθύμο κόσμο, που πίνει και χορεύει, καθώς παίζουν παντού τσιγγάικες ορχήστρες. Τά μεσάνυχτα, μάλιστα, μία παλιά συνήθεια, επιτρέπει να φιλή κανείς όποια όμορφη γυναίκα συναντήσει μπροστά του.

Στη Σιλεσία, ανάβουν στις πλατείες μεγάλα κομμάτια οπινό-ελλου, που βγάλουν πυκνούς καπνούς. Με τον τρόπο αυτό, πιστεύουν, ότι διώχνουν τις ασθένειες από την περιοχή.

Οι Πρώσοι έχουν τη συνήθεια να προσφέρουν κάθε Πρωτοχρονιά στους ψωμάδες ένα τεράστιο λουκάνικο, που το περιφέρουν προηγούμενος στους δρόμους. 'Αρχηγός της πομπής μπαίνει ο πιο ώριος κι' ο πιο ψηλός ψωμάς, που τυλίγει τη μιά άκρη του λουκάνικου γύρω στο λαιμό του, ενώ τη... συνέχεια του την κρατούν από πίσω πολλοί άλλαντοποιοί.

Στην Πολωνία, τη νύχτα της

Πρωτοχρονιάς, τ' ανύπαντρα παλληκάρια πηγαίνουν κάτω απ' τα σπίτια των κοριτσιών που αγαπούν και λαλούν σαν τα κοκκόρια τρεις φορές. 'Αν ανοίξη η κοπέλλα και τους εϊξη κάτω σιτάρι, αυτό είναι σημάδι ότι την αγαπάει το παλληκάρι που «λάλησε» κι' ότι στο χρόνο άπάνω, κοκκόρας και πουλάδα, θα στήσουν τη φωλιά τους.

Στις Σκανδιναβικές χώρες, την ημέρα της Πρωτοχρονιάς, ρίχνουν στο τζάκι ένα μεγάλο κούτσουρο, που το έχουν κόψει κυκλικά, για να παριστάνουν τον ήλιο. 'Αν το κούτσουρο αυτό ανάψει άμέσως και βγάλη μεγάλες φλόγες, αυτό σημαίνει πως όλα θα πάνε καλά.

Σε πολλές επαρχίες της Γαλλίας σφάζουν χοίρους την ημέρα της Πρωτοχρονιάς και τρώνε το κρέας τους. 'Ο χοίρος συμβολίζει την άφθονία και την ξενοιασιά.

Στην Τουραίν, έξ' άλλου, στολίζουν τις πόρτες των σπιτιών με τετράφυλλα τριφύλλια, η κρεμούν αλογοπέταλα.

Στην Προβηγκία τρώνε άφθονα την Πρωτοχρονιά, για να τρώνε καλά και τις υπόλοιπες ημέρες του χρόνου.

Στην Αιθιοπία η Πρωτοχρονιά γιορτάζεται με πλουσιοπάροχα δείπνα, που κρατούν μέρες ολόκληρες. Το μεγαλύτερο απ' αυτά είναι το «Συμπόσιο της Πρωτοχρονιάς». Σ' αυτό λαμβάνουν μέρος 4 ή 5 χιλιάδες πολεμιστές! Κάθονται γύρω από μικρά στρογγυλά τραπέζια, σκεπασμένα με φανταχτερά υφάσματα και στολισμένα με μεγάλες ανθοδέσμες. Το πιο ψηλό και το πιο μεγάλο τραπέζι, είναι του αυτοκράτορα και της Αιλης του. Το σύνημα του υληντιού δίνεται με ήκρτα σαλπίσματα και με όμορβοντιες.

Γ' ΟΜΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ως την "Απω 'Ανατολή"

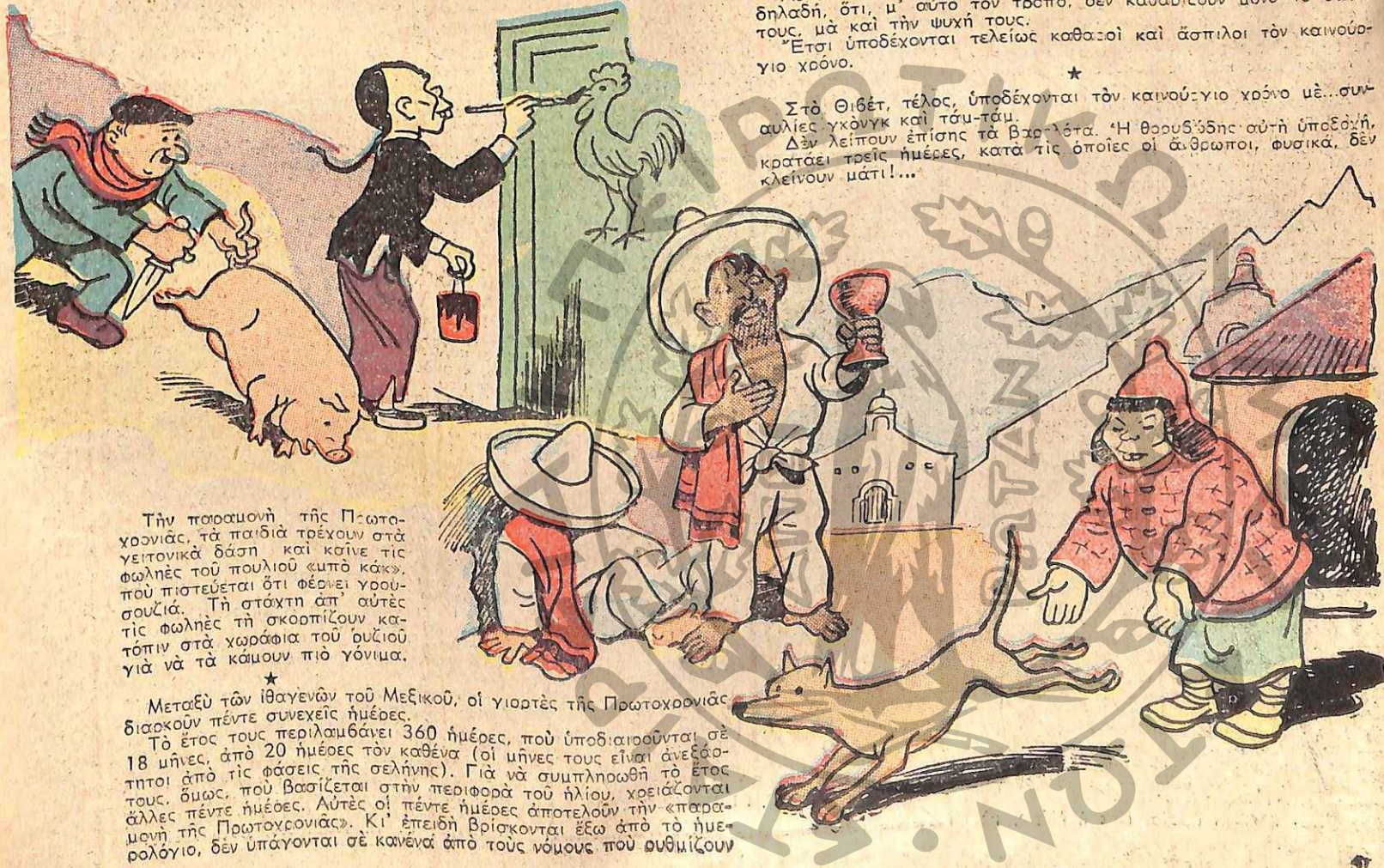
Την Πρωτοχρονιά, στην Περσία αρχίζουν παντού υμνοι και τραγούδια για τη χαρά, την όμορφία, τα νειάτα, που διακούν επί 13 ολόκληρες μέρες! Οι Πέρσες συνηθίζουν να φορούν την ημέρα αυτή καινούργια ρούχα. Κάθε οικογενειάρχης άραδιάζει άπάνω στο τραπέζι πολλά και διάφορα γλυκά, ενώ στο μεταξύ λείει προσευχές με σιγανή φωνή. Κάθε Πέρσης, την ημέρα της Πρωτοχρονιάς, θεωρεί άπαραίτητο να κρατά επάνω του λεπτά και σταί. Οι γυναίκες δέ, στα σπίτια τους, καίε όλη την ημέρα άρωματικά ξύλα.

Οι Βραχμανιστάι 'Ινδοί έχουν δώδεκα ήμερολόγια, που ανταποκρίνονται στις διάφορες ανάγκες της ζωής. 'Εχουν συνεπώς και δώδεκα Πρωτοχρονίες. 'Απ' αυτές, όμως, γιορτάζονται δύο. 'Η μία συμπίπτει με την έαρινή Ισημερία και απ' αυτήν αρχίζει το πολιτικό έτος. 'Η δεύτερη συμπίπτει με το χειμερινό ήλιοστάσιο και «πανγκόλ», διαρκεί τρεις ημέρες.

Οι γιορτές της Πρωτοχρονιάς στη Μαντζουρία κρατάνε 25 ημέρες, που είναι αφιερωμένες στο θεό της κουζίνας Τσάο Βανγκ Γιέκ. Κατά τη διάρκεια των 25 αυτών ήμερών, οι Μαντζουριανοί το ρίχνουν στο φαγοπότι, τους χορούς και τις διασκεδάσεις.

Οι Τονκινέζοι, για να υποδεχτούν τον καινούργιο χρόνο, ζωγραφίζουν στις πόρτες των σπιτιών τους ιερά ζώα και φορούτα. Μεταξύ αυτών, κατέχουν εξαιρετική θέση ο κόκορας, σύμβολο γονιμότητας, δραστηριότητας και υπεροχής και το ροδάκινο, που συμβολίζει τη μακροζωία. 'Η εύχη των Τονκινέζων για τον καινούργιο χρόνο είναι η ακόλουθη: «'Ο Βαύδας να σου χαρίξη πολλά ευτυχισμένα χρόνια, δυσεφα παιδιά, μακροεϊς πίτες από ελεφαντόδοντο και να σε κάνει να περνάς τα ποτάμια πάνω σε βάσκες, που να τις προστατεύουν δασκόντες».

Στο 'Ανάνι, έξ' άλλου, σφάζουν έναν κόκορα και βάζουν με το αίμα του το κατώφλι των σπιτιών. Μ' αυτό τον τρόπο πιστεύουν πως είναι ασφαλίσμενοι όλο το χρόνο από τους κλέφτες και τους ληστές.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, τα παιδιά τρέχουν στα γειτονικά δάση και καίε τις φωλιές του πουλιού «μπο κάκ», που πιστεύεται ότι φέρνει γρουσουζιά. Τη στόχη απ' αυτές τις φωλιές τη σκορπίζουν κατ' τόπον στα χωράφια του ρυζιού για να τα κάμουν πιο γόνιμα.

Μεταξύ των ιθαγενών του Μεξικού, οι γιορτές της Πρωτοχρονιάς διαρκούν πέντε συνεχείς ημέρες.

Τό έτος τους περιλαμβάνει 360 ημέρες, που υποδιαιρούνται σε 18 μήνες, από 20 ημέρες τον καθένα (οι μήνες τους είναι ανεξάρτητοι από τις φάσεις της σελήνης). Για να συμπληρωθή το έτος τους, όμως, που βασίζεται στην περιφορά του ήλιου, χρειάζονται άλλες πέντε ημέρες. Αυτές οι πέντε ημέρες αποτελούν την «παραμονή της Πρωτοχρονιάς». Κι' επειδή βρίσκονται έξω από το ήμερολόγιο, δεν υπάγονται σε κανένα από τους νόμους που ρυθμίζουν

τη ζωή των Μεξικανών. Κατά τις πέντε αυτές ημέρες, οι ιθαγενείς του Μεξικού παραδίδονται στο φαγοπότι και τις απολαύσεις. Δεν είναι υποχρεωμένοι, έξ' άλλου, να τηρούν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα, καθώς και τις άλλες υποχρεώσεις, που τους επιβάλλει η συνηθισμένη ζωή τους. 'Ο κανονικός ρυθμός της ζωής ξανασχίζει από την Πρωτοχρονιά, που περνάει σαν μία συνηθισμένη ημέρα.

Οι κάτοικοι των χωριών που βρίσκονται στις υπώρειες των 'Ιμαλαίων, το πρωί της Πρωτοχρονιάς, βάζουν ένα ξένο σκυλί μέσα στο σπίτι τους και του δίνουν να φάη. Κατόπιν το δίνουν λέγοντάς του:

«Καλό μας σκυλί, θα μάς κάμης τη χαρά να φύγης και να πάσης μαζί σου όλα τα κακά που θα μπορούσαν να λυπησουν τους ενοίκους αυτού του σπιτιού για όλο το χρόνο!».

Την ημέρα της Πρωτοχρονιάς οι Γαπωνέζοι τυλίγουν ολόγυρα τα σπίτια τους μ' ένα πλέγμα από χοντρά σχοινιά, φτιαγμένα από στάχυα ρυζιού.

Με τον τρόπο αυτό πιστεύουν, ότι εμποδίζουν τα κακά πνεύματα να μπουν στο σπίτι.

Κατά την Παραμονή, έξ' άλλου, οι Γαπωνέζες νοικοκυρές βγάζουν στο δρόμο τα επιπλά τους και τα καθορίζουν προσεκτικά για να μη μείνη ούτε το ελάχιστο ίχνος σκόνης πάνω σ' αυτά. Με τον τρόπο αυτό, η κυκλοφορία οχημάτων στους δρόμους, που είσι, άλλωστε, πολύ στενοί, καταντάει αδύνατη, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Στη Βιρμανία επικρατεί μία περίεργη συνήθεια: 'Ανήμερα την Πρωτοχρονιά, οι νέοι κι' οι νέες παρατάσσονται σε δύο γραμμές, ώπλισμένοι ο καθένας κι' η καθεμία... μ' ένα μαξιλάρι. Μόλις δ' η το σύνθημα, αρχίζει ο μαξιλαροπόλεμος. 'Εκείνος ή εκείνη που δεν πιάνουν στον άέρα το μαξιλάρι που στέλνουν από το άλλο μέρος κατ' επάνω τους, χάνουν το δικό τους.

Αυτό το μαξιλάρι μπορούν να το πάρουν πίσω έπειτα από τρεις ημέρες, πηγαίνοντας γι' αντάλλαγμα ένα δώρο στο σπίτι του νικητού.

Τό αξιοσημείωτο είναι, ότι χάνουν πάντα οι νέες που ζητούν να βρουν σύζυγο. Μ' αυτό τον τρόπο, τους δίνεται μία θυσία ευκαιρία να γνωριστούν μ' ένα νέο και να πιάσουν σχέσεις μαζί του.

Πολλές φορές, οι σχέσεις που συνάπτονται μ' αυτό τον τρόπο, καταλήγουν σε γάμο.

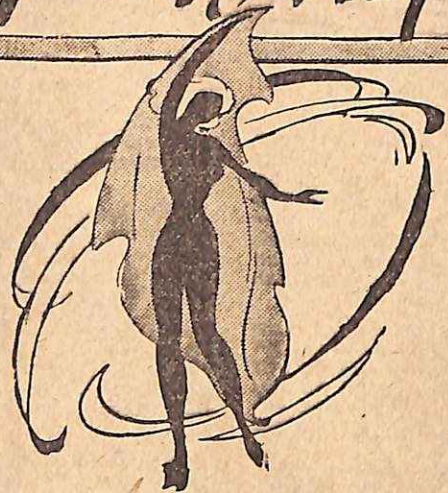
Μία άλλη συνήθεια που επικρατεί στη Βιρμανία, είναι η έξη: 'Επί τρεις ημέρες, άνδρες και γυναίκες, αλληλοδουβαρίζονται με... κάδους νερού.

Αυτό το ομαδικό πλύσιμο έχει συμβολική σημασία. Πιστεύουν, δηλαδή, ότι, μ' αυτό τον τρόπο, δεν καθαρίζουν μόνο το σώμα τους, μα και την ψυχή τους.

'Ετσι υποδέχονται τελείως καθαροί και άσπιλοι τον καινούργιο χρόνο.

Στο Θιβέτ, τέλος, υποδέχονται τον καινούργιο χρόνο με... συναιλιες γκόνγκ και τσι-τσι. Δεν λείπουν επίσης τα βραχάτα. 'Η θορυβώδης αυτή υποδοχή, κρατάει τρεις ημέρες, κατά τις οποίες οι άνθρωποι, φυσικά, δεν κλείνουν μάτι!...

Η αγάπη της χορεύτριας

Αθηναϊκή αισθηματική νουβέλλα

ΕΝΑ σύννεφο γαλάζιο και χρυσό. Ένε σύννεφο, που ανέμιζε και λικνιζόταν, έφευγε κι' έρχόταν με άμεριμη χάρη. Πότε βρισκόταν μέσα στο έκτυφλωτικό φώς των προβολέων, πότε έζεφνε στο μισοσκόταδο...

Αυτή ήταν η πρώτη έντυπωση του Λάμπρου Δέση, μόλις μπήκε στο πολυτελές κέντρο: Πώς στην πίστα στροβιλιζόταν ένα αιθέριο σύννεφο, γαλάζιο και χρυσό.

— Έχεις κρατήσει τουλάχιστον καλό τραπέζι;

— Η φωνή της Μάρως, της αραβωνιστικής της, τον έφερε στην πραγματικότητα.

— Περίφημο, αποκρίθηκε. Νά, εδώ!

— Πρώτης σειράς θεωρείο!... είπε ο Τώνης Πατράκος. Και με την αλήθεια η μικρή αυτή χορεύτρια αξίζει να την ιδει κανείς από κοντά...

Κάθισαν στο τραπέζι τους οι δυο άντρες, ο Λάμπρος κι' ο Τώνης και για κάμποση ώρα δε μπορούσαν να ξεκολλήσουν τα μάτια τους από τη μπαλαρίνα που χόρευε με άπειρη χάρη και γοητεία.

— Όταν τελείωσε ο χορός της, τα χειροκροτήματα έσπασαν όρμητικά.

— Τι άστείο που είσαστε!... πρόσφερε η Μάρω με το παγερό της ύφος. Χαλάτε τον κόσμο, σαν να είδατε καμιά χορεύτρια παγκοσμίου φήμης. Τουλάχιστον την Παυλόβνα!

— Την Παυλόβνα δεν την είδαμε, είπε ο Τώνης, σοβαρά. Κι' έτσι δε μπορούμε να κάνουμε τη σύγκρισή. Η μικρούλα αυτή, όμως, είναι χάρμα. Δε χορταίνεις να τη βλέπεις!...

Δάγκωσε τα χείλη της η Μάρω. 'Ο μορφασμός αυτός έδειξε άσχημο, σκληρό, σχεδόν το πρόσωπό της, που αγωνιζόταν να το κάνει ενδιαφέρον με όλα τα σοφά μέσα της επιστήμης του καλλωπισμού. Ήταν μια κοπέλλα ίσαμε είκοσι τεσσάρων χρόνων, που θα μπορούσε κανείς να τη χαρακτηρίσει με μία λέξη: «Άσχημη». Δεν ήταν ούτε άσχημη, ούτε όμορφη. Κι' όταν χαμογέλουσε, έδινε την εντύπωση μιάς κούκλας κακοφτιαγμένης, χωρίς ψυχή.

Δάγκωσε τα χείλη της και στήλωσε τα μάτια της μικρά, σαν γυάλινα, στον αραβωνιστικό της.

— Καλά, ο Τώνης, είπε, είναι ελεύθερο πουλί, δικαίωμά του να ένθουσιάζεται με τις μικρές χορεύτριες των κέντρων. Έσύ, όμως, Λάμπρο, τώρα πιά, δεν έχεις, φαντάζομαι, το δικαίωμα...

— 'Ο Λάμπρος γύρισε και την κύτταξε μ' ένα ανοιχτόκαρδο χαμόγελο.

— Έλα, έλα, Μάρω. Άσε τις ζήλειες ή τουλάχιστον φυλάξε τις για εκεί που έχουν κάποια δικαιολογία. Έχει γοστό, έπειδη αραβωνιστική, να μην έχω το δικαίωμα ούτε να κυττάω μια όμορφη κοπέλλα!...

Σήκωσε τους ώμους της η Μάρω πεισμαμένη.

Στο μεταξύ, στην πίστα τα νούμερα συνεχίζονταν. Κανένα δεν είχε μεγάλη επιτυχία. Λες κι' όλος ο κόσμος είχε μείνει γοητευμένος από το ξανθό και γαλάζιο σύννεφο. Πραγματικά, όταν παρουσιάστηκε πάλι η ξανθοχούρη — Φανή την έλεγαν — όλοι έσπασαν σε χειροκροτήματα. Τώρα την παρτήσαν πιά προσεχτικά ο Λάμπρος κι' ο Τώνης. Κι' η Μάρω είχε όλη την ευκαιρία να την εξετάσει. Νά καταλάβαιναι ποιά ήταν η μυστική γοητεία που μάγευε τις καρδιές.

Η Φανή ήταν πολύ νέα, παιδί σχεδόν. Το πολύ δεκαοχτώ χρόνων. Το σώμα της λυγρικό, σχεδόν μισοσχηματισμένο, είχε τις ιδανικές αναλογίες μιας χορεύτριας. Μέτρια στο ύψος, λεπτή χωρίς να είναι αδύνατη, με πρόσωπο απλό, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για νατίση τη γοητεία που θέλετε να απελευθερώσετε στον κόσμο. Το πρόσωπό της ήταν ηλιόσπιτη, τόσο ήπια που παραέφνε μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Δύο πράγματα έκαναν Φανή χορεύτρια έντυπη στην όμορφη φυσιογνωμία της. Τα όληχρυσά μαλλιά της, που φαίνονταν φυσικά και τα μάτια της, που φαίνονταν καθαρά, παιδιάστικα. Δύο μάτια γαλαζοπράσινα, που κίτταζαν γεμάτα νοητική προκλητικότητα.

— Είναι αλήθεια ωραία, είπε η Μάρω, με

— Με συγχωρείς, αγάπη μου, δεν είναι και τόσο άσχημο το κέντρο!... Έξ' άλλου, έσύ ζήτησες νάρθουμε εδώ, έπειδη έρχονται όλοι οι κοσμικοί κι' όλες οι φιλενάδες σου!

Δάγκωσε η Μάρω τα χείλη της. Σε λίγο άρχισε μουσική χορού. Τα ζευγάρια σηκώθηκαν. Η Μάρω, με το πιά «γοητευτικό» της χαμόγελο ρώτησε τον αραβωνιστικό της αν είναι θυμωμένος, ώστε να έμποδίζεται να χορέψει μαζί της. 'Ο Λάμπρος ηλώθηκε.

Χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα, κρύα. Έπειτα άρχισε το σουϊγκ. 'Ο Τώνης σήκωσε τη Μάρω. Κι' αυτή, θεληματικά άρχισε να χορεύει προκλητικά, έχοντας το νού της να παρακολουθή με την άκρη του ματιού τι έντυπωση βόκανε ο χορός της στον αραβωνιστικό της.

Σε μία στιγμή όμως, καθώς ζήτησε να συναντήσει τη ματιά του, δεν τον είδε. 'Ο Λάμπρος δεν καθόταν στη θέση του!

— Πού πάει ο Λάμπρος; ψιθύρισε ανήσυχη.

— 'Ο Τώνης γέλασε.

— Έλα, χόρεψε τώρα! Μην ανησυχείς; Λες

να τον έκλεψαν οι γκάνγκστερ!... Και την παρέσυρε στον τρελλό ρυθμό του χορού.

Έξω από το καμαρίνι

Στο καμαρίνι της Φανής, η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Μία μεσόκοπη γυναίκα — η κυρία Άρσινώ — στεκόταν απ' έξω στο διάδρομο.

— Μπορώ να δώ τη δεσποινίδα Φανή; ρώτησε ο Λάμπρος Δέσης.

— Η κυρία Άρσινώ τον κύτταξε καλά-καλά από πάνω ως κάτω.

— Ήταν μία γυναίκα παχειά, με πρόσωπο αυστηρό, τετράγωνο.

— Είσαστε γνωστός της; ρώτησε.

— Όχι, αποκρίθηκε με ελίκρινεια ο Λάμπρος.

— Τότε, τί τη θέλετε;

— Μά, απλούστατα, αποκρίθηκε, θέλω να

κάνω τη γνωριμία της...

— Η κυρία Άρσινώ τον κεραυνόβησε με

τα μικρά, βαθουλά της μάτια.

— Η δεσποινίς Φανή δεν θέλει να κάνει

γνωριμίες!... είπε.

— Μά, σάς παρακαλώ, επέμεινε ο Λάμπρος.

Είναι ανάγκη να τη γνωρίσω!

— Έπειτα θυμήθηκε πως το χρήμα είναι το

καλύτερο κλειδί για όλες τις κλεισμένες

πόρτες. Έβγαλε το πορτοφόλι του κι' έχω

σε ένα χαρτονόμισμα στο χέρι της γυναίκας.

Κύτταξε αυτή μία τα λεφτά, μία το νού.

— Τι να τα κάνω αυτά; αναστέναξε. Η

Φανή δεν θέλει γνωριμίες.

— Μά δεν είναι δυνατόν να μιλάτε σοβαρά!

Φώναζε σχεδόν ο Λάμπρος. Έξ' άλλου, γιατί βάζετε το κακό στο νού σας; Έχω

τίς καλύτερες διαθέσεις. Θέλω μονάχα να

της εκφράσω το θαυμασμό μου, τον ένθουιασμό μου...

— Η κυρία Άρσινώ έχωσε τα χρήματα στην

τσέπη της.

— Α, αν είναι έτσι, είπε συμβιβαστικά,

τότε, το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι

να περιμένετε εδώ ώσπου να βγεί από το κα-

μαρίνι της. Και τότε μπορείτε να της μι-

λήσετε αν θέλουν να σάς ακούσουν...

— Πού πάει, όταν τελειώνει από δω;

— Στο σπίτι της!...

— Κατάλαβα! είπε συλλογισμένος ο νέος.

— Έρχεται καμιά αυστηρή μαμά ή κανένας

βλασφύς μπαμπάς και την παίρνει.

— Δεν έχει ούτε μπαμπά, ούτε μαμά. Εί-

ναι όρφανή!...

— Τότε; απώρησε ο Λάμπρος. Ποιόν φο-

βάται και φέρονται έτσι;

— Δεν ξέρω! αποκρίθηκε η κυρία Άρσι-

νή σηκώνοντας τους ώμους της.

— Όστε πραγματικά, δεν έχει φίλο;

— Κανένας δεν φαίνεται. Κανένας! 'Ο

κύριος Μανώλης, ο διευθυντής μας, τραβά

τα μαλλιά του, κοντεύει να χάσει την πελά

τεία του μ' αυτό τον τρόπο!...

— Άπορώ πως την κρατείς...

— Έλα που ξετρελαίνεται τον κόσμο με το

χορό της! Δεν την είδατε; Ποτέ δεν είχαμε

τέτοια επιτυχία. Κι' εκεί που τσακίζονται

οι άντρες να τη γνωρίσουν, αυτή κλείνεται

στο καμαρίνι της, και πάει, τελείωσε! Ντύ-

νεται γρήγορα-γρήγορα και φεύγει τρεχάλα.

— Δεν δέχθηκε ποτέ να τη συνοδεύει κα-

νένας;

— Ποτέ! Κανένας!

— Αυτό μου φαίνεται σαν παράξενο, είπε

ο Λάμπρος συλλογισμένος. Δεν φάνηκε ποτέ

κανένας άντρας εδώ; Πού την βρήκε ο κύριος

Μανώλης;

— Ο καθηγητής της του χορού τη σύστη-

σε, γνωρίζεται με τον κύριο Μανώλη... Του

στέλνει πολλά χορευτικά νούμερα. Έτσι του

σύστησε και τη Φανή.

— Και για πόσες παραστάσεις έχει συμ-

φωνήσει;

— Μου φαίνεται για δυο μήνες.

— Πληρώνεται καλά;

— Πολύ καλά. Μά τ' αξίζει κιόλας. 'Ο

κύριος Μανώλης είναι ξετρελαμένος μαζί

της. Αλλά έννοια σου, η κοπέλλα, και με

την διευθυντή φέρνεται σαν αγριόγατα. Δεν

δέχεται ούτε το δαχτυλάκι να της άγγιξη.

— Εξ' περιμένω εδώ να την δω! είπε ο

Λάμπρος.

Είμαι τρελλός για σένα!...

— Ίδιωθε το αίμα να χτυπή στις φλέβες του, πρώτη φορά συναντούσε τέτοια αντίστα-ση ο Λάμπρος. Πλαστιάται, γυιός γνωστού βιομηχανού, είχε όλα τα προσόντα να κατα-κτα όχι μόνον τις τρελλές πεταλούδες των νυκτερινών κέντρων, αλλά και άλλου εί-δους κοπέλλες.

Ψηλός, λυγρός, με μαύρα κυματιστά μαλ-λινά, είχε δυο μάτια αλογάνα, που έκαναν εντύπωση κι' έδιναν κάποια παιδική έκφραση στην αντρική φυσιογνωμία του. Μόλις εί-χε γυρίσει από την Ευρώπη, όπου είχε πάρει δίπλωμα πολιτικών επιστημών. Ακόμα δεν είχε αποφασίσει καλά-καλά σε τι ακριβώς θα σταδιοδρομούσε. Ήταν μόλις είκοσι πέν-τε χρόνων. Άρκετά είχε κουρασθή το παιδί για να πάση τα διπλώματα του από δυο πα-νεπιστήμια. Τον άφινε λιγάκι να ζήσει τη ζωή του...

Η μητέρα του, κόρη πολλών άρχοντικων οικογενειών, λεπτεπίλετη, κάπως νευραθε-νική, έτρεμε κυριολεκτικά για το μοναχογιό της. Ζούσε αποκλειστικά γι' αυτό το παιδί. Κι' άλλη σκέψη δεν είχε από τα έγκορά του χρόνια, παρά να του βοηθή με κάθε τρόπο, να τον εξασφαλίσει από τους πειρασμούς και τους κινδύνους.

Δεν δυσκολεύτηκε να το πετύχει. Η Μάρω, κόρη του βιομηχανού και οικογενειακού τους φίλου Στέλιου Κισιόη, ήταν η ιδανική νύφη που γύρευε.

Ο Λάμπρος στην αρχή μάλλον έναντιώ-θηκε σ' αυτό το συνοικέσιο. Την ήφερε τη Μάρω από μικρή, έπαιζαν μαζί από παιδικά. Είχαν μόνον ένα έτος διαφορά, του φαίνονταν μεγάλη και δεν τον τραβούσε σαν γυναίκα. Είχε συνθίσει όμως από μικρός να μη χα-λάει το χατήρι της μητέρας του. Κι' είχε δεχτεί εδώ και πέντε μήνες να γίνουν οι αραβωνίες.

Καθώς περίμενε τώρα έξω από το καμαρί-νι της Φανής, ο Λάμπρος συλλογιζόταν ότι μέσα στην αίθουσα η Μάρω θα χόρευε με τον Τώνη. Σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν πάει να χορέυ! Αυτό δα μου λείπει τώρα να ηλεώω και τη Μάρω!...

Επί τέλους, κάποτε ανοίξε η πόρτα αυτή. Ένα κοριτσάκι πρόβαλε στο κατωφλί. Ένα κοριτσάκι λεπτό, κομψό, χλωμό και τα Μονάχο στολίδι, τα χρυσά μαλλιά και τα γαλαζα θαυμάσια μάτια. Το ντύσιμό του η-γανόταν απλό, παιδικό, και φτωχικό. Ένα γαλά-ζιο σκούρο παλτουδάκι. Θάλεγε κανείς πώ-ς ήταν μία μαθήτρια που έφευγε για το σχολείο της.

Προχώρησε με μάτια κατεβαστά και φώ-νασε απλά:

— Καληνύκτα, κυρία Άρσινώ!

— Η γυναίκα έκανε ένα κρυφό νόημα στον

Λάμπρο. Αυτός στεκόταν παράμερα σαστι-

σμένος.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ζήτοσε να

γνωρίσει μία χορεύτρια ή μία ηθοποιό.

Πάντα τις έβλεπε να φεύγουν από το θέα-

τρο καλοντυμένες, περιποιημένες, φιλάρε-

σκες. Αυτό το κοριτσίστικο ύφος, δεν το εί-

χε ξαναγνωρίσει. Το νόημα της κυρίας Άρ-

σινός, σαν να τον ζήτησε.

Προχώρησε προς την κοπέλλα πούφευγε.

— Συγγνώμη, δεσποινίς Φανή, είπε και

παραξενεύτηκε κι' ο ίδιος για τη δειλία του.

Θα μπορούσα να σάς απασχολήσω δυο λε-

πτά!...

Τα μεγάλα γαλαζα μάτια στράφηκαν από-

νω του ερωτηματικά και τρομαγμένα.

— Η Φανή της κοπέλλας άκουστηκε κρύα,

σχεδόν θυμωμένη:

— Τι θέλετε, κύριε;

— Για μία στιγμή ο Λάμπρος τόχασε,

Πήγε πιά 'κοντά της και της είπε ψιθυ-

ριστά:

— Θάθελα κάτι να σάς πώ ιδιαιτέρως...

— Λυπάμαι πολύ, δεν έχω καιρό.

— Τότε να σάς συνοδεύσω στο σπίτι

υας...

Δεν θέλω να με συνοδεύουν! του απο-

κριθηκε κρύα, κοψα, και τραβήξε.

— 'Ο Λάμπρος δεν άπογοητεύθηκε. Την άκο-

λούθησε. Έφθασε στο δρόμο μαζί της. Φαν-

ταζόταν πως η κοπέλλα θα χωνόταν στο αυ-

τοκίνητό της ή σε κανένα ταξί, κι' έτρεχε

κοντά της.

— Η Φανή όμως προχωρούσε γρήγορα μέσα

στη νύχτα. Δεν γύριζε να τον κυττάει. Οι

κινήσεις της ήταν νευρικές, σαστισμένες.

Με μεγάλα βήματα έκείνος την έφθασε.

— Δεσποινίς Φανή!...

Σταμάτησε η κοπέλλα. Τα χείλη της σι-

γάρτησαν από το θυμό.

— Σας είπα πως δεν έχω καμιά διά-

θεσι!...

Καθώς του μιλούσε τα μάτια τους συν-

αντήθηκαν. Γαλάνα και των δυο κι' ωραία.

— Η Φανή σταμάτησε τη φράση της στη

μέση. Την τελείωσε — λυκά, πολύ μαλακά.

— Σας παρακαλώ, να με συγχωρήτε!

— Φανή, είπε ο Λάμπρος γρήγορα, ψιθυ-

ριστά, δυο λόγια μονάχα θέλω να σου πώ.

Δεν είδα ποτέ στη ζωή μου χορό σαν το δι-

κό σου. Δεν είδα ποτέ τόσο χάρη, τόσο γοη-

τεία. Είμαι τρελλός απόψε για σένα! Πού

θέλεις να συναντηθούμε αύριο;

Σταμάτησε η κοπέλλα, τον κύτταξε με μά-

τια, που πετούσαν φλόγες στο μισοσκόταδο

του δρόμου.

— Δε θέλω να συναντηθούμε πούθενά, εί-

πε ξερά, αψήγησά. Φαντάζομαι πως δεν είναι

ανάγκη να σάς το πώ σε άλλη γλώσσα. Δε

θέλω...

Έτρεχε γρήγορα τώρα η κοπέλλα. Πίσω

από τον φίλο του.

— Φανή! Τι όμορφη που είσαι όταν χο-

ρεύεις! Αυτό θέλω να σου πώ.

— Ευχαριστώ, του ψιθύρισε μ' ένα χαμό-

γελο κι' έκανε να προχωρήσει πάλι.

— Πού είναι το σπίτι σου; τη ρώτησε.

— Στο Παγκράτι, αποκρίθηκε αυτή γρή-

γορα. Είναι άραγ. Καληνύκτα!...

Του ξέφυγε τσαχινά τώρα λιγάκι, αλλά

αποφασιστική. Πόιν προφτάση να καταλάβη

καλά-καλά που πήγαινε, την έχασε μέσα

στο πλήθος.

Τότε μονάχα θυμήθηκε πως στο κέντρο

τον περίμενε η αραβωνιστική του με τον

Τώνη. Λαχανιασμένος γύρισε πίσω. Είδε τη

Μάρω με τον Τώνη να χορεύουν κάποιο μον-

τέμο τρελλό χορό. Η Μάρω ήταν έξω φρε-

νών και ξεσπούσε κάνοντας επίτηδες πολύ

προκλητικό το χορό της. Το κατάλαβε ο

Λάμπρος και χαμογέλασε ανεπαίσθητα. 'Ο

ταν τελείωσε ο χορός, έσπασε η μπόρα:

— Μπορώ σου! Πού ήσουν; Χαλάσαμε

τον κόσμο να σε δούμε!

— Κάτι μούτυχε! αποκρίθηκε αυτός κοκ-

κινίζοντας, κάτω από τη δύσπιστη ματιά

της αραβωνιστικής του και την πονηρή

ματιά του φίλου του.

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό άκεφα...

— 'Ο Λάμπρος και η Μάρω χόρεψαν ένα ταγκό

Λάμπρου, τὰ νεκρά, αγαπημένα μάτια.
— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα; Δὲν ὑπάρχει ἐλ-

πίδα;
— Ὁ γιατρός Πέτρος Ζέκος παρακολουθοῦσε τελευταία τὸ Λάμπρο. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν 'Αμερική κι' ὅλοι ἐλεγαν πὼς ἔκανε θαύματα, θυσιαζόμενος τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας πῆγαν καὶ αὐτὸν. Ὁ γιατρός φαινόταν ἐπιθυμητός. Μία μέρα, μίλησε ξάστερα καὶ στοὺς δούς.

— Ἡ κατάσταση τῶν ματιῶν εἶναι σοβαρή. 'Αλλὰ βλέπω κάποια ἐλπίδα. Θὰ σὰς ἐξηγήσω. Τὸ ἓνα μάτι φαίνεται μάλλον κατεστραμένο. Τὸ ἄλλο ὅμως, μὲ τὰ νεώτερα μέσα τῆς ἐπιστήμης θὰ μπορούσε, ἴσως νὰ θεραπευθῇ.

— Γιατρέ! Ἐφώνισε ἄγρια ἡ Φανή. Πέστε μου, τί πρέπει νὰ κάνουν;

— Κούνησε αὐτὸς θιμνόμενος τὸ κεφάλι του.

— Σὰς τὸ λέω ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς εὐσυνείδησιν, ὅχι ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ γίνη. Τὸ ἓνα μάτι ἐπάθε μόνον τραυματισμὸ τοῦ φακοῦ καὶ ἐκχυρί τοῦ υγροῦ. Τὸ ὀπτικό νῆρον εἶναι ἐντελὲς ἐν τάξει. 'Εχουν ἐπιτύχει πειράματα στὴν 'Αμερικὴ ἀντικαταστάσεως τοῦ τραυματισμένου ματιοῦ μ' ἓνα μάτι υγιές.

— Τὸν κύτταξε ἡ Φανή χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

— Θέλω νὰ πῶ: Ἄν ἤμαστε στὴν 'Αμερική, θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ βρούμε ἓνα γερὸ μάτι καὶ νὰ τὸ βάλομε στὴ θέσι τοῦ ματιοῦ αὐτοῦ.

— Καὶ τότε θὰ δλεπα; ρώτησε ὁ Λάμπρος βραχνά.

— 'Ενενηντα τοῖς ἑκατὸ θὰ βλέπατε περίφημα μὲ τὸ ἓνα μάτι.

— Ἐδῶ δὲ, μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; ρώτησε ἡ Φανή τρεμάμενη.

— Ἐγώ, θὰ μπορούσα ν' ἀναλάβω τὴν ἐγχείρησι. Εἶπε κάπως διατακτικὰ ὁ γιατρός. Μάλιστα, δὲ θὰ σὰς ἐπιβάρυνε μὲ ἔξοδα, ἐπειδὴ πρῶτα-πρῶτα συμπονώ τὴν κατάσταση σὰς, κι' εἵπεται θὰ ἦταν γιὰ μένα μιά ἐπιτυχία... Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μεγάλη δυσκολία. Ἡ δυσκολία εἶναι νὰ βρεθῇ μάτι. Πρέπει νὰ εἶναι γερὸ μάτι, ἐνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου.

— Κούνησε ὁ Λάμπρος τὸ κεφάλι του κι' εἶπε κάπως ξερά:

— Τότε, καλύτερα νὰ μὴ μὰς τὸ λέγατε εσθλοῦ, γιατρέ!...

— Σὰς λέω, τὸ εἶπα γιὰ νὰ εἶμαι ἐν τάξει μὲ τὴ συνέδησίν μου. 'Ισως, βέβαια, ἂν μπορούσατε νὰ διαβέστετε κανένα μεγάλο πόσον, θὰ παρουσιαζόταν κάποιος δυστυχισμένος, ἔτοιμος νὰ κάνει αὐτὴ τὴ μεγάλη θυσία.

— Ἐπειδὴ ὅμως δὲν διαθέτομε οὔτε μικρὸ οὔτε μεγάλο ποσό, εἶπε ὁ Λάμπρος κοφτά, γι' αὐτὸ εἶναι σὺν νὰ μὴν τὸ εἴπατε! Χαίρετε, γιατρέ!...

— Στάσου! φώναξε ἡ Φανή βραχνά. Γιατρέ, ἔχετε ὑπ' ὄψιν ἐσείς κανέναν ἀνθρώπο, πού θὰ μπορούσε νὰ συζητήσῃ γι' αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Εἶναι δύσκολο... εἶπε ὁ γιατρός. Ποιοὶ βραγε εἶναι διαθεσιμὸι νὰ κάνουν μιά τέτοια θυσία;...

Ἡ «χορεύτρια μὲ τὴ μάσκα»

«Ἡ διάσημη χορεύτρια μὲ τὴ μάσκα, στὸν προκλητικὸ χορὸ τῆς»

Τὸ μεγάλφωνο ἀναγγεῖλε τὸ νούμερο τῆς Φανῆς. Σ' ὅλα τὰ τραπέζια οἱ φωνὲς κόπηκαν μὲ μιά. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀνυπομονησίας εἶχε δημιουργηθῇ ἀπὸ ἓνα τεράστιο ἐπανωτό, ὅπου φαίνονταν ζωγραφισμένη μιά γυναίκα σχεδὸν γυμνή, πού φοροῦσε μάσκα.

Τὰ φώτα χαμήλωσαν, οἱ προβολεῖς ἔβρισαν κόκκινες λάμψεις στὴ σκηνή. Μία λεπτὴ φιλοῦεττα προχώρησε μὲ βῆματα χορευτικά. Μία αἰθέρια σιλουέττα, τυλιγμένη σὲ πέπλο.

Οἱ προβολεῖς ἄλλαξαν χρώματα, τὰ πέπλα ἔπαιρναν ὅλες τὶς ἀπαρχώσεις τῆς ἰριδός. Ἡ μουσικὴ ὅλο καὶ γινόταν πιο σιγαλή, πιο ὑποβλητικὴ. Τὸ ἓνα πέπλο πετάχτηκε. Τὰ μάτια ἀνοίξαν περιέργως. 'Ἐπειτα πετάχτηκε καὶ τὸ δεύτερο πέπλο. Κι' ἔπειτα, καθὼς τὸ ληγὸν κορμὶ στριφογυρῶν γρήγορα, λές καὶ τὸ κοῦνοσε κάποια ἐσωτερικὴ δύναμι παρὰ-ἐξω, τὰ πέπλα πετάχονταν ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

— Ὄσπου τὸ λεπτό, αἰθέριο κορμὶ ἔμεινε σχεδὸν γυμνὸ. 'Ἐνα ἀγαλμα Ταναγραίς, μὲ ὀλόξανθα μαλλιά. Μιὰ χρυσὴ μάσκα σκέπαζε τὸ μισὸ πρόσωπό της. Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα φαίνονταν ἓνα στοματάκι παιδικτικὸ σχεδόν, πού χαμογελοῦσε. 'Ἐνα χαμογέλο παρὰ-ἐξω, σπασμωδικό, πικρὸ, ποῦκανε πιο πείριον τὸ χορὸ.

Βάσταζε αὐτὸ κάμποσιν ὥρα. Κι' ἔπειτα καθὼς ὅλοι οἱ προβολεῖς συγκέντρωναν τὸ φῶς τους στὸ ζωντανὸ αὐτὸ ἀγαλμα, κάποιο χέρι ἀπλώθηκε ἀπὸ τὰ παρασκηνία. Μία φασματικὴ περὶννα σκέπασε τὸ κορμὶ.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

Κι' ὅταν τὰ φῶτα ἀνέβηκαν, μπροστὰ στὸ κοῖνο πῶς παραληροῦσε ἀπὸ ἐνθουσιασμό, ὑποκλινόταν μιά σιλουέττα μυστηριώδους, σκεπασμένη ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

— Κάτω ἡ μάσκα! φώναξαν μερικὲς φωνές.

Ἡ χορεύτρια ὅμως ἔτρεξε πίσω στὰ παρασκηνία καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά...

Στὸ καμαρίνι τῆς ἔτρεμε σύγχυση ἡ Φανή, καθὼς ἀκούε τὰ συγχαρητήρια τοῦ κυρίου Μανώλη.

— Φανή, ἦσουν ὑπέροχη. Τί σοῦ εἶπα; Θὰ δοκιμάσουμε, βέβαια, διακόσιες λίρες δὲν εἶναι ἓνα ποσό πού κερδίζεται ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη. Ἐπειδὴ ὅμως μού ἐξηγήσεις πὼς προκρίνεται γιὰ ἓνα σκοπὸ τόσο ἱερό, ἀποφασίστα νὰ σὲ βοηθήσω. Εἰσαι βέβαια πὼς μὲ διακόσιες λίρες θὰ βρεθῇ κάποιος νὰ δώσῃ τὸ μάτι τοῦ;

— Ναί, ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Κάποιος εἶναι πρόθυμος νὰ δώσῃ τὸ ἓνα του μάτι γιὰ διακόσιες χρυσές λίρες.

— Μακάρι! Ἐγώ, Φανή, τότε πούφυγες ἀπὸ τὸ κέντρο μου στενοχωρήθηκα πολὺ. Εἶσαι κοπέλλα μὲ μέλλον. Βέβαια, τότε εἶχες τὴ χάρι τῆς πρώτης νιότης. Τώρα εἶσαι ἐκκοιπέντε χρόνων γυναίκα. Εἰκοσιπέντε χρόνια στὴ ράχη μίας χορεύτριας, εἶναι κάποιος λογαριασμός. 'Αλλὰ τὸ κορμὶ σου εἶναι λεπτό, δεμένο, κι' εἶδες τί ἐντύπωσι ἔκανες.

— Ἦταν φορικό! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Φρικτό! γέλασε ὁ κύριος Μανώλης. Γιατί, ἀγαπητὴ μου; Καθένας κερδίζει τὰ χρήματα ὅπως μπορεῖ καὶ σὲ βεβαίω πὼς πολλές γυναίκες δὲν τὰ κερδίζουν γιὰ τόσο ἱερό σκοπὸ. Ἐξ ἄλλου, στὰ ἐξηγήσα καλὰ αὐτὰ. Μόνο γιὰ ἓνα σπάνιο θέαμα δίνει ὁ γλεντζές κατὶ παρά πάνω. 'Αλλοῦς, ἂν εἶναι νὰ χορεύῃς φρόνιμα-φρόνιμα, βάλτω ρίγανη. Οὔτε σὲ δέκα χρόνια δὲν κερδίζεις τόσες λίρες. Ἐνῶ εἶσαι, ἐλπίζω κατὶ νὰ γίνῃ. Εἶναι καὶ τὰ τυχερά. Αὐριο νὰ περάσης τὸ πρῶν, νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ λογαριασμό μας. Σοῦ εἶπα θὰ σοῦ δώσω ποσά, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Θέλω νὰ σὲ βοηθήσω. Νὰ περάσης νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ λογαριασμό μας καὶ θὰ ἴδῃς ἂν σὲ συμφέρη. Βέβαια κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ υποσχεθῶ πῶς θὰ κερδίσῃς καὶ πόσον καιρὸ θὰ βαστάξῃ αὐτό. Ἐξαρτάται ἀπὸ πολλὰ. Πρῶτα-πρῶτα ὁ κόσμος εἶναι καμμιά φορὰ ἀφικρός. 'Ισως νὰ βρεθῇ τὸ νούμερό σου γρήγορα. 'Ισως, εἶναι κι' ἡ ἀστυνομία. 'Ισως μὰς διακόψουν αὐτὲς τὶς παραστάσεις. Ἐπειτα, εἶναι κι' ἡ μάσκα. 'Ισως νὰ ἐπιμείνον καμμιά βροδυὰ νὰ βγάλῃς τὴ μάσκα σου.

— Αὐτὸ ποτέ! φώναξε ἡ Φανή μὲ τρόμο.

— Καλὰ, ἐσύ τὸ λές. Γιὰ ρῶτα καὶ τὸν κόσμο.

— Ὅθι εἶναι καταστροφή! 'Αν τὸ μάθῃ ὁ ἄντρας μου, θὰ τοῦ δώσω πιο πολλὰ λύπη γι' αὐτό, παρά χαρὰ πού θὰ ξαναβρῇ τὸ φῶς του.

— Ὅπως θέλεις. Βλέποντας καὶ κάνουν...

— Νά, φεύγω γρήγορα τώρα! ψιθύρισε ἡ Φανή.

— Τί εἶπες στὸν ἄντρα σου; Πῶς θὰ τοῦ δικαιολογῇς τὶς νυκτερινὲς σου ἀπουσίες;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω! στέναξε ἡ Φανή. Γι' ἀποῖε τοῦ εἶπα πὼς κάποια φίλη μου εἶναι βαρεὰ ἀρρωστή. Αὐτὴ τὴ δικαιολογία μπορῶ καὶ τοῦ τὴν πῶ δυο-τρὶς βραδιές.

— Ἐπειτα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω!...

— Ἐ, κατὶ θὰ βρῇς πάλι! γέλασε ὁ κύριος Μανώλης.

Πέρασε τὸ παλτό τῆς ἡ Φανή, ἔβριξε στὸ κεφάλι τῆς ἓνα κάλυμμα καὶ τράβηξε ἴσια πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κέντρου. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς κανένας δὲν θὰ τὴν ἀναγνώριζε. Οἱ θαμώνες ἦταν ἀκόμα μέσα στὴν αἴθουσα καὶ χόρευαν.

— Ἀξάφια, ἔκει κοντὰ στὴν πόρτα, ἀκούσε μιά γυναίκα ἐκείνη, καθαρή:

— Καλησπέρα, κυρία Δέδη!

— Ἀνατρίχνησε καὶ ἀσυναίσθητα, πρὶν σκεφθῇ πὼς τὸ μόνο πού θάπρεπε νὰ κάνει, ἦταν νὰ τραβήξῃ, σὺν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε, γύρισε τὸ κεφάλι της. Μία νέα γυναίκα στέκονταν στὸ μισοσκότεινο διάδρομο. Μιά γυναίκα ἀσχημὴ, στεγνὴ, ντυμένη ὡς θαυμαστὰ.

— Συγχαρητήρια, κυρία Δέδη, εἶπε ἡ γυναίκα. Ὁ χορὸς σας ἦταν θαυμάσιος καὶ προπάντων τολμῶς καὶ πρωτότυπος.

— Τὴν κύτταξε καλὰ-καλὰ ἡ Φανή. Δὲν θυμῶταν νὰ ἔχῃ δῇ ποτέ αὐτὸ τὸ ἀχαρὸ πρόσωπο.

— Ἀσφαλῶς δὲν μὲ γνωρίζετε... γέλασε ἡ ἀγνωστὴ. Ἀς σὰς παρουσιάσω: Δεσποινὶς Μάρω Κισιόδη. Σὰς λέει τίποτε αὐτὸ τὸ δνοῖα;...

Σὰν νὰ πέρασε ἡλεκτρικὸς σπινθήρας ἀπὸ τῆς τινάχτηκε ἡ Φανή.

— Πρῶτον, ἡ μάλλον ἀλλοτὴ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ κυρίου Δέδη, πρόσθεσε ἡ Μάρω εἰρωνικά.

Σὰν μικρὸ σπαστισμένο κοριτσάκι πού τὸ ταρακάνουν νὰ κάνει μιά φοβερὴ ἀτάξια, δὲν ἤνυρε τίποτε καλύτερο νὰ κάνει ἡ Φανή, πα-

ρὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ κεφάλι της πιο πολὺ καὶ νὰ φύγῃ τρέχοντας. 'Ενοιώθε πίσω τῆς τὰ μάτια τῆς Μάρως, καρφωμένα ἀπάνω της, σὰν πυρῶμένα καρφία.

Τὸ φαρκμάκι

Τὸ ἄλλο βράδυ, λίγη ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε ἡ Φανή γιὰ τὸ κέντρο χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ, στὸ Παγκράτι. 'Ανοίξε ἡ Μίκα κι' εἶδε μιά ἀγνωστὴ κυρία.

— Ὁ κ. Δέδης, παρακαλῶ;

— Μέσα εἶναι! ἀποκρίθηκε παραξενεμένη ἡ Μίκα.

— Μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως μιά στιγμὴ;

Τὴν κύτταξε ἡ Μίκα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲν τὴν εἶχε ξαναδῇ αὐτὴ τὴν ἀσχημὴ γυναίκα, πού φαίνονταν ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα.

— Περάστε! εἶπε μὲ μισὸ στόμα.

Ἡ Μάρω προχώρησε πρὸς τὸ Λάμπρο πού καθόταν ὅπως πάντα στὴν πολυθρόνα του. Πρὶν τοῦ ἀπευθύνῃ τὸ λόγο, γύρισε πάλι πρὸς τὴ Μίκα.

— Θάθελα λίγη ὥρα νὰ μὰς ἀφήσετε μόνους, παρακάλεσε, μ' ἓνα τόσο πούμοιας μὲ προσταγῇ.

Ἡ Μίκα ξαφνιστήθηκε καὶ βγῆκε, κλείνοντάς πίσω της τὴν πόρτα.

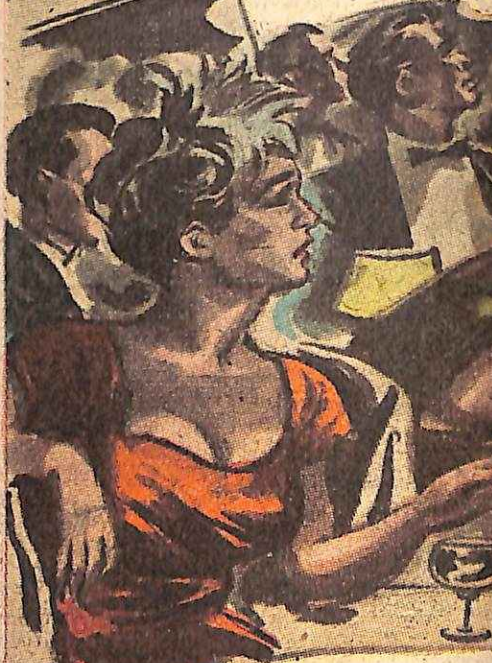
— Τότε, ἡ Μάρω πρόφερε σιγὰ:

— Λάμπρο! Γνωρίζεις τὴ φωνὴ του;...

— Ἡ Μάρω! ἀποκρίθηκε αὐτὸς ἀδίστακτα καὶ μιά πονεμένη σύσπασε πέρασε στὸ πρόσωπό του.

— Τὸ ἔξερα πὼς θὰ μὲ γνώριζες. Λάμπρο, πέρασε νὰ σοῦ πῶ κάτι. Ἐγὼ τὴν ἰδέα πὼς ἦταν χρέος μου νὰ στὸ πῶ. Ξέρεις, βέβαια, ὅτι ἡ γυναίκα σου χορεύει πάλι στὸ ἴδιο κέντρο;

Πετάχτηκε ὁ τυφλός.

— Μάρω! Τρελλάθηκε;

— Ἀ, δὲν τὸ ξέρεις; Τὸ φαντάστηκα κι' αὐτό. 'Ἐτσι ἐξηγεῖται τὸ μυστήριο τῆς μάσκας.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; Ἐξηγήσου.

— Δὲν πειράζει, ἀφοῦ δὲν ξέρεις... ἔκανε ἡ Μάρω ψιθυριστά.

Τῆς ἀπάει αὐτὸς τὰ χέρια. Καὶ ἔπειτα εἶπε: — Δὲ μπορεῖς νὰ πετάς μιά τέτοια κουβέντα κι' ἔπειτα νὰ σπαταῖς. Ἐχεις τὴν υποχρέωσι νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα.

— Μὰ εἶναι κάπως δύσκολο, Λάμπρο.

— Γιατί ἤρθες Μάρω; Γιὰ νὰ χύσεις τὸ δηλητήριο κι' ἔπειτα νὰ φύγῃς; Πές μου τὰ ὅλα.

— Μὰ θὰ τὰ μάθης κι' ἀπὸ ἄλλους, δὲν γίνεται. Ρῶτα κανέναν ἄλλον. Εἶδαν καὶ τὸ φίλο σου τὸν Τῶνη ἐκεῖ, τὸν παλιό μας φίλο, θυμάσαι;

— Ἦταν κι' ὁ Τῶνης;

— Ναί, μὲ παρέα πολὺ τρελλὴ μάλιστα.

— Τὴν εἶδε κι' ὁ Τῶνης;

— Μὰ ναί, σοῦ λέω. Λέει αὐτὸς ἀπὸ θέαματα σκανδαλώδη; Κι' ἐγὼ πάω πίσω ὀπλοδὴ; πρόσθεσε γελώντας ἡ Μάρω.

— Γιὰ ποῖα σκανδαλώδη θέαματα μιλάς; ρώτησε ὁ Λάμπρος, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ του σὺν νὰ πνιγόντα.

— Ρῶτα τὸν Τῶνη, ρῶτα τὸν...

— Θέλω νὰ μοῦ πῇς ἐσύ...

— Ἐ, παιδί μου... καλὰ νὰ χορεύῃ ἡ κοπέλλα, ἀφοῦ τῆς κάνει εὐχαρίστησι. Στὸ κάτω-κάτω, ἡ Φανή ἦταν γεννημένη γιὰ χορεύτρια. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τῆς τὸ στερήσῃς αὐτό. Ἀλλὰ νὰ χορεύῃ καὶ μισόμυνη!

— Μάρω, τρελλάθηκε;

— Ἀκού τοῦ σοῦ λέω! ψιθύρισε μὲ φωνὴ ὑπερβολικὴ ἡ Μάρω.

— Μάρω, ἀσφαλῶς γελᾷσθης. Ἐβγαλε τὴ μάσκα τῆς ἡ χορεύτρια;

— Ὁχι. Ἀλλὰ ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ θέατρο, τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω, πὼς δὲ χορεύῃ ἡ Φανή.

Ἡ Μάρω σκεπώθηκε.

— Καλὰ, παιδί μου! Μακάρι νὰ μείνῃς μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἐγὼ, τώρα θὰ ρωτήσῃς γιὰ...

Ἡ χορεύτρια ἦταν ἓνα ἀγαλμα Ταναγραί, μὲ ὀλόξανθα μαλλιά...

τί ἦρα, ἔ; 'Αν ἦταν ἀπὸ ἐνδιαφέρον ἢ ἀπὸ χαίρεκα; Για νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς Λάμπρο, καὶ γιὰ τοὺς δυὸ λόγους. Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ κρύψω πὼς ἄρκα. Μέσα μου, ὑπάρχει ἡ κοκία. Ἦταν κακὸ ἐκεῖνο ποῦκανε ν' ἀφήσῃς ἔμένα, γιὰ νὰ πάσῃς μιά μικρὴ χορεύτρια.

Κακὸ καὶ κοντό. Ἐγὼ τότε σοῦ τὸ εἶπα. Τί ἄλλο θὰ μπορούσες νὰ περιμένῃς ἀπὸ μιά κοπέλλα συνθιμμένη νὰ χορεύῃ σὲ νυκτερινὰ κέντρα; Τὰ ἤθελες καὶ τότε. Τώρα, μὴ κέντρας αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο ὄφος. Ὑπαρ-παίρνης αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο ὄφος.

— Ὦ, πόσο καὶ πόσο ἄλλες συμφορὲς στὸν κόσμο.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν στεγνὴ. ἂν καὶ προσπα-θοῦσε νὰ τῆς δώσῃ κάποια συγκίνησι. Κι' ἔπειδὴ ὁ Λάμπρος δὲν μιλοῦσε, ἐκεῖνη πῆγε κοντὰ του κι' ὀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— Λάμπρο, νὰ ξέρῃς ὅτι ἔκλαψα πολὺ γιὰ τὸ δυστύχημά σου. Βλέπεις ὅλα τὰ κάνει ἡ μοῖρα.

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ὦ, πόσο καὶ πόσο ἄλλες συμφορὲς στὸν κόσμο.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν στεγνὴ. ἂν καὶ προσπα-θοῦσε νὰ τῆς δώσῃ κάποια συγκίνησι. Κι' ἔπειδὴ ὁ Λάμπρος δὲν μιλοῦσε, ἐκεῖνη πῆγε κοντὰ του κι' ὀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του.

— Λάμπρο, νὰ ξέρῃς ὅτι ἔκλαψα πολὺ γιὰ τὸ δυστύχημά σου. Βλέπεις ὅλα τὰ κάνει ἡ μοῖρα.

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δικο καὶ σκληρό. Θεέ μου! Κάνε νὰ σκεφθῶ...

— Ἡ ἀπεραντὴ δυστυχία του τὸν κάνει ἀ-δ

Με ποιὰ φάρμακα προλαμβάνονται

Εἶναι γεγονός ἐξ ἄλλου, ὅτι

Ὡστόσο, μπορεί ν' αποτύχουν
ἐὰν αὐτὰ τὰ μέσα καὶ νὰ ὁλοκλη-
ρωθῇ ἡ ἀποβολή.

Είναι πιά δύσκολο να κάμει κανείς έναν αδύνατο να παχύνει παρά έναν παχύ γ' αδυνατίσι. Διάφορα φάρμακα που είχαν χρησιμοποιηθεί γι' αυτό τό σκοπό, αποδείχθηκαν χωρίς αποτέλεσμα. Τελευταία, όμως, ο Άμερικανός δόκτωρ Ντουολαχ, χρησιμοποίησε τη «ρεζεπίνη», που είναι, ως γνωστόν, ένα φάρμακο εναντίον της αρτηριακής υπερτάσεως και της νευ-

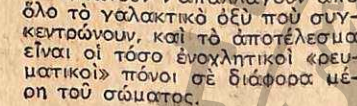
και αυτής της περιοχής διακρίνονται σε δύο χωριστές κατηγορίες. Η βασική τροφή και των δύο κατηγοριών είναι το ρύζι. Άλλα όσα δεν ανήκουν στη βασική τροφή θρησκαία, τρώνε επίσης και ως βασική ή θρησκαία που τα άσπασαί ορρείς στους βραχμάνιας. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι οι πρώτοι, αυτοί, δηλαδή, που τρώνε ψάδια, αποκτούν περισσότερα παιδιά από τους δεύτερους και ότι η γόνιμη περίοδος των γυναικών αυτής της κατηγορίας είναι πολύ μεγαλύτερη.

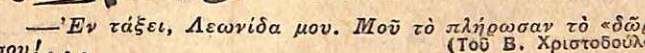

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

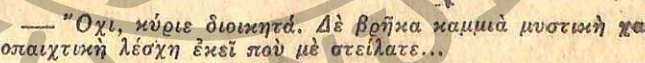
Γιὰ νὰ τοὺς προλάβετε, ρυθ-
μίστε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς
αὐτοῦ.

Φυσικά, ὅπως ὁ ὅλος τῆς
περιπτώσεως, ἔτσι καὶ σ' αὐτήν

— Για τὸ Θεό! Μὴ γρουσουζεύης, Ἀρσινόη, καὶ κἀν
μοδαρικό!... (Τοῦ Ἀρχέλαου.)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Η απογραφή

Ο συμβολαιογράφος κάνει την απογραφή ενός εμπόρου, που πτώχευσε και υπαγορεύει στον υπάλληλο:

—... επίσης γράψε: Μία φιάλη οπτινίτου οίνου, πλήρης και...
Δεν είναι οπτινίτης; αλλά συμπα-
νιά! αποκοινείται ο υπάλληλος.
— Συμπάνια... Για φέρε την να δώ!
Σε πέντε λεπτά της ώρας:
—... λοιπόν είπαμε, γράψε: Μία φιά-
λη συμπανίας, κενή!...

Η πρωτοχρονιά του νεόπλουτου.
Ο έπισκέπτης: Κύριε Γιάννη,
το έκκρεμές σας πηγαίνει δυο ώρες
υποστά.
Ο νεόπλουτος οίκοδεσπότης:
— 'Εγώ τόβολα! Τι νομίζετε... Θα
γιορτάζω την πρωτοχρονιά μαζί με τον
άλλο κόσμο;

Η σύζυγος: 'Εχω σήμερα τα γε-
νέθλιά μου και ούτε ένα δώρο... ούτε εντ
λουλούδι δεν μου πρόσφερες!
Ο σύζυγος: Μά γιατί να σου θυ-
μίσω ότι προστέθηκε ένας χρόνος ακόμα
στη ράχη σου;

Καλημέρα Πέτρο! Πώς είναι η γυ-
ναίκα σου;
— Άστα, φίλε μου! Μ' αυτόν τον
καιρό έχει τ' αρθρίτικα της και... υποφέ-
ρω τρομερά!

Γιατί δὲ βάζεις ἐνέχυρο τὸ δαχτυ-
λίδι σου, αφού περνάς δύσκολες στι-
γμές;
— Είναι ἐνθύμιο τῆς θείας μου. Μοῦ
τὸ χάρισε πρὶν πεθάνῃ.
— Μὰ κι ἐμένα τὰ χοήματά μου εἶ-
ναι ἐνθύμιο τοῦ πατέρα μου!... Μοῦ τ'
ἀφισε πρὶν πεθάνῃ!...

Ποιά είναι ἡ ηλικία σας; ρωτάει τὴ
μάρτυρα ἡ γυναίκα - δικηγόρος τὴν ὥρα
πὺ γινόταν μιά δίκη.
— Ἡ ἴδια μετὰ τὴ δική σας! ἀπαντᾷ
ἡ μάρτυς.

— 'Εγὼ ξέρετε, ἔλεγε σὲ μιά συνα-
ναστροφὴ κάποια κυρία δὲν λέω ποτὲ
μου ψέματα.
— Θὰ σας βοηθήσω ἐγὼ νὰ πῆτε, τῆς
εἶπε τότε ἕνας κύριος. Πόσων ἐτῶν εἴστε;

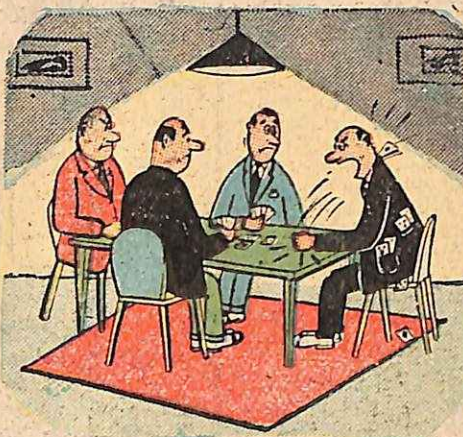
— Απελπισία, φίλε μου!... Πῆγα σὲ
δύο τοκιστὰς καὶ κανένας δὲν θέλησε νὰ
με δανείσῃ.
— Γιατί;
— 'Ο ἕνας εἶπε πὺς δὲν με ξέρει κα-
θόλου κι' ὁ ἄλλος, πὺς με ξέρει πολὺ-
πολὺ καλά!...

Τί ἀπάνθωπα πὺς εἴστε, ἔλεγε
κάποτε ἕνας πολιτισμένος, σ' ἕναν ἄ-
γριο, νὰ τρώτε τοὺς γονεῖς σας, ὅταν
γεράσουν!

Τί ἀνάρστοι πὺς εἴστε, ἀποκρί-
θηκε κι' ὁ ἄγριος. Νὰ τοὺς σφίγγετε νὰ
τοὺς τῶνε γά... σκουλήκια!...

Κατηγοροῦσαν κάποιον βουλευτὴ, ὅτι
ἀλλάζει συχνὰ κόμματα, ὅπως ὁ ἀνεμο-
δείκτης διεύθυνσι.
— Καὶ τί φταίει ὁ ἀνεμοδείκτης; ἀ-
πάντησε ἕνας ἐξυπνά. Τὸ λάθος εἶ-
ναι τοῦ ἀνέμου...

Παντρεύθηκες ὅπως ἔμαθα, Ἄν-
τωνή μου;
— Ναί, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα...
— Καὶ πὺς δὲν μοῦ ἀνέφερες τίποτα;
— Μὰ, φίλε μου, ἐπεὶ ἐκανα μίαν
ἀπομυσία, ἔπρεπε νὰ τὴ διατυπώνω σ'
ὅλο τὸν κόσμo!...

— 'Εγὼ δὲν παίζω... Κάποιος ἀ-
πὸ μᾶς κλέδει!

— Μὰ τί βλέπουν ὅλοι αὐτοί; 'Εγὼ
δὲν βλέπω τίποτα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΑΣ
— Άλλη φορά, ἀμα θές νὰ με ξαναφί-
λήσης, νὰ με εἰδοποιῆς πρώτα!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὰ χέρια σας εἶναι κόκκινα ἐκ φύσεως,
κι' αὐτὸ σας ἀπελτίζει. Ὡστόσο εἶναι δυ-
νατὸν νὰ διορθώσῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά τους,
μὲ εὐκολο καὶ ἀπλό τρόπο: Βουτήχτε τὰ σὲ
ζεστὸ νερό, ὅπου ἔχετε οἶζει λίγο ἀλκοὸλ
καμφρὲ καὶ μικρὴ δόσι βενζόνης.

Ὡραία τσιντορα

Θὰ θέλατε, ἀσφαλῶς, ν' ἀποκτήσετε ὀ-
ραία τσιντορα. Αὐτὰ πὺς ἔχετε δὲν σας ἱκα-
νοποιοῦν, γιατί τὰ βρῖσκετε πολὺ κοντὰ.
Ὑπάρχει ὡστόσο ἕνας ἀποτελεσματικὸς τρό-
πος γιὰ νὰ δυναμώσουν καὶ νὰ μακρύνουνε:
Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τ' ἀλείψετε κάθε τὸσο,
τὰ βράδια, με βαζελίνη. Θὰ τονωθοῦν ἔτσι
καὶ θὰ πᾶν νὰ πέφτουνε.

Γιὰ τὰ μάτια

Μὴν ξεχνάτε πὺς ἡ ὁμορφιά τῶν ματιῶν
σας ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ἐκφρασί τους. Ἄν
ἔχετε λοιπὸν ὥραία ἐκφρασί, προσπαθήστε
μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ διατηρήσετε.
Ξερετε, βέβαια, πὺς τὸ πολὺ δυνατὸ εἶναι
κουράζει τὰ μάτια. Γι' αὐτὸ, μὴν ἀτενίζετε
ποτέ τὸν ἥλιο, ἢ μιά ηλεκτρικὴ λάμπα, ἢ
καὶ τὸ φεγγάρι ἀκόμα.
Φροντίστε ἐπίσης νὰ μὴν περιᾶτε ἀπὸ το-
μα ἀπὸ τὸ πολὺ σκοτάδι, στὸ δυνατὸ φῶς.
Τὸ πρωῒ, ὅταν ξυπνάτε, μὴν ἀνοίγετε ἀμέσως
τὰ μάτια σας.
Τέλος, ἀποφεύγετε τὰ χτυπητὰ χρώματα
ὀλόγυρά σας, μὴν ἐργάζεστε μετὰ φῶς καὶ
μὴ διαβάσετε στὸ κρεβάτι, γιατί ἡ ὀριζόν-
τια στάσι εἶναι πολὺ κουραστικὴ γιὰ τὰ
μάτια.

Μάθετε νὰ περπατᾶτε

Γιὰ νὰ σᾶς πᾶν πάντα γοητευτικὲς, πρέπα
νὰ μάθετε νὰ περπατᾶτε. Οἱ Γαλλίδες κατέ-
χουν στὴν ἐντέλεια αὐτὴ τὴν τέχνη, ἐνῶ οἱ
Ἀγγλίδες κι' οἱ Σκανδιναυεὺς τὴν ἀγνοοῦν.
καὶ γι' αὐτὸ φαίνονται τόσο ἀχαρᾶς.
Μέσα στὴν πόλι, τὰ στενά φουστάνια, τὰ
σχήμα τῶν παπουτσιῶν καὶ τὰ ψηλά τακού-
νια σας ἐπιβάλλουν νὰ προχωρήτε μετὰ μικρὰ
βήματα, ἀπομακρύνοντας ἐλάχιστα τὸ ἕνα
γόνυ ἀπ' τὸ ἄλλο. Στὴν ἐξοχὴ ὅμως τὸ
πράγμα διαφέρει: Ἐκεῖ πρέπει νὰ κάνετε
τὸ δυνατὸν περισσότερο δρόμο μετὰ λι-
γότερα βήματα, γιὰ νὰ μὴν κουράζεστε.
Ἄνοιγετε συνεπὶς τὰ πόδια σας πολὺ, οἶ-
θ' ἀνοίγεται συνεπὶς τὰ ἔμπροσ, μετὰ
χροντάς τὴν κνήμη πρὸς τὸ ὦμο. Ἐτσι, ἡ κού-
ρα φέρει ἀποδοχὴν τοῦ σώματός σας.
Φροντίστε ἐξ ἄλλου νὰ μὴ ρίχνετε ὅλο τὸ
βῆμα τὸ σῶματός σας στὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ
τοῦ ποδίου — ὅπως κάνουν συνήθως οἱ γυ-
ναῖκες. Προσπαθήστε ἀπεναντίας νὰ τὸ ρί-
χνετε στὴν ἐξωτερικὴ πλευρὰ. Αὐτὸ εἶναι τὸ
φυσιολογικὸ. Ἐτσι, γίνεται κομψότερο τὸ
περπατᾶ σας.

Κιτρινισμένες νταντέλλες

Οἱ νταντέλλες τῶν στὸρ σας ἔχουν κιτρί-
νισαι λίγο ἀπ' τὴν πολυκατορία. Γιατί δὲν
βάψετε ὀλόκληρα τὰ στὸρ, σὲ μιά ἀπόχρωσι
ἐλαφρὰ κιτρινωτή; Εἶναι εὐκολώτατο. Δὲν
ἔχετε παρὰ νὰ τὰ βουτήξετε σὲ τσὰι πολὺ
δυνατὸ. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ σας ἐνθουσιάσῃ.

Γιὰ τὸ σκῶρο

Γιὰ ν' ἀπομακρύνετε τοὺς σκῶρους ἀπ' τὰ
γυαλιά σας, ἀλείψετε τὰ ράφια τους μετὰ
ἐλαφρὸ κανέλας. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅχι
μόνο θὰ σωθοῦν τὰ ρούχα σας ἀπὸ τὴν κα-
ταστροφὴ, ἀλλὰ καὶ θὰ πάρουν μιά πολὺ
εὐχάριστη μυρωδιά.

Τὰ μαγειρικὰ σκεῦη

Τρίψτε τὰ μαυρισμένα μέρη τῶν χάλκι-
νων μαγειρικῶν σκευῶν σας μετὰ μισὸ λεμόνι
βουτηγμένο σὲ χοντρὸ ἀλάτι. Ξεπλύνετε τὰ
σκεῦη καλά, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ καθόλου ἐν-
νὸ πάνω στὸ χάλκο.

Πὺς καθαρίζονται οἱ γούνες

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὶς γούνες σας, βάζετε
σ' ἕνα καθαρὸ δοχεῖο ὀρεκτὴ κιμωλία ἢ μα-
γνησία σὲ σκόνη (γιὰ γούνες ἀνοιχτοχρώ-
μες) ἢ στεγνὰ πούρα (γιὰ σκούρες γού-
νες). Ὑστερὰ ζεσταίνετε καλὰ στὸ φούρνο
τὸ δοχεῖο αὐτὸ καὶ πασπαλίζετε μετὰ τὸ πε-
ριεχόμενό του ὅλα τὰ μέρη τῆς γούνας. Με-
τὰ μιά ὥρα, ὅταν θὰ ἔχη πιά κρυώσει, τε-
λείως αὐτὴ ἢ σκόνη τρίβετε τὴ γούνα ἀνά-
ποδα, γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ βαθειά. Τέλος,
τὴν τινάζετε δυνατὰ καὶ τὴ χτυπάτε μ' ἕνα
ξύλο γιὰ νὰ καθαρίσῃ.

Λεμόνι στὸ ξέπλυμα

Ὅταν ξεπλένετε μεταξωτὰ ἢ χρωματιστὰ
ἐσώρουχα σας, ρίξτε μέσα στὸ νερὸ μιά
φέτα λεμόνι. Θὰ καθαρίσουν καλύτερα καὶ
θὰ διατηρήσουν τὰ χρώματά τους ἀμετά-
λλητα.

Martha Meyer
(Μάρθα Μάιερ)

HAPPY NEW YEAR 1957

Απότομα της φάνηκε δι-
πλά αγαπημένος, πρόθυ-
μος να της δώσει όλα!

πάρη κάτι!... Και κάτι αρκετά πολύτιμο, που να την κάνει να χα-
νέει να νοιώσει εύτυχια με την είσοδο του καινούργιου χρόνου...
Μέρες τώρα, μια επικίνδυνη σκέψη τριβέλιζε το μυαλό του: "Αν
κλέψω λίγα λεφτά μέσα από το ταμείο μου;... Όχι, βέβαια, για να
μπούμαι παρά μόνο σαν ένα σύντομο δάνειο: Θα τα χρησιμοποιήσω
για να παίξω, και θα τα γυρίσω πάλι στην Τράπεζα, όταν θα κερδίσω
αρκετά... τόσα, που να εξασφαλίσουν το ωραίο, το ακριβό δώρο
Λίνας..."

... Κι' έτσι, μια νύχτα—ήτανε παραμονή της Πρωτοχρονιάς—ο Νό-
της γλύστρησε τρέμοντας έξω από την Τράπεζα... Μέσα στην τσέπη
του φουσκώνανε τα ξένα, τα ένοχα λεφτά! Συλλογιζότανε για να πεί-
θητε γιορτή και η Τράπεζα θάμεινε κλειστή. Είχε καιρό, λοιπόν, να
παίξει σήμερα ο Νότης, να παίξει ακόμη κι' αύριο, και να βάλει στη
θέσι τους τα λεφτά μεθαύριο... "Αν όμως έχανε;... Αι, Ση, σκέψου
την, ένα δυνατό ρίγος αγκάλιασε την καρδιά του: "Αι, έχανε, θάμεινε
μια τελευταία ελπίδα, μια ύστατη λύτρωση—ο θάνατος!

Με σφιγμένα χείλια, με σκυμμένο κεφάλι, προχωρούσε προς τη μου-
σική λέσχη που τούδε συστρίψε ένας φίλος του... Δεν έβλεπε τίποτα
δεν άκουγε, δεν αισθανόταν. Δίπλα του, η ζωή κυλούσε αδιάφορη γι'
αυτόν... Οι άνθρωποι περνούσαν αγνώστοι από κοντά του, σαν όντα
άλλου πλανήτη, πούχανε πέσει απόροπτα κι' ανεξήγητα στη γη...
Σαφικά, δυο χέρια τον αγκάλιασαν, ενώ μια φωνή χαίδεψε το
αυτί του:

— Νότη!... Πού πιάς έτσι βιαστικός κι' αφηρημένος;...
Σήκωσε τα μάτια του εκείνος, και, με ένα φοβερό καρδιοχτύπι, είδε
μπροστά του τη Λίνα!... Χλωμάσε, άρχισε να τρέμει, και προσπάθησε
να της ξεφύγει τρέχοντας...

— Πού τρέχεις;... Ποιό πάς, αγαπημένο μου;...
— Άσε με!... Έχω δουλειά... της αποκρίθηκε βραχνά.

Παγωμένη από το όφος του εκείνη του ψιθύρισε με πίκρα:
— Πώς μου μιλάς έτσι, Νότη;... Τι σου έκανα;... Απόψε που
ξημερώνει Πρωτοχρονιά βρήκες να με πικράνης, κακέ μου α-
πηνέμει;

Τον τράβηξε, έτσι όπως τον κρατούσε σε ένα μικρό ζοχαρο-
πλαστεϊάκι, κι' έκασε μαζί του σε μια απόμερη γωνιά.

— Τι έχεις;... Τον έρωτση γεμάτη πιστικά ενδιαφέρον. Τι
σου συμβαίνει;...
— Δεν έχω τίποτα... της αποκρίθηκε άοριστα, χωρίς να τον
μάη να την κυττάξει...

— Πώς δεν έχεις;... Μή μου κρύβεσαι... Δεν αξίζει να κρύ-
βεσαι σε μένα... Πές μου τι έχεις...

— Τι κρύβω;... συνέχισε εκείνη με δάκρυα στη φωνή της...
Κι' εγώ που νόμιζα ότι θα περνούσαμε εύτυχισμένη Πρωτοχρονιά...

Σαφικά, ξέσπασε εκείνος—και ήτανε τα ξέσπασμά του σε
λυγμούς και σαν κραυγή πληγωμένου αγριμού:

— Εύτυχισμένη Πρωτοχρονιά με τί;... μουρμούρισε. Με τσέ-
πη άδεια;... χωρίς λίγα λεφτά για να σου αγοράσω κι' εγώ
κάτι που να σου δώσει την πεπολήση ότι είσαι γυναίκα, ότι εί-
σαι άνθρωπος;...

Κατάλαβε την άφορη της στενοχώριας του, και του χαίδε-
ψε απαλά τα μαλλιά, με ένα χαμόγελο γεμάτο εγκαρτέρηση:

— Δεν θέλω τίποτα... του μουρμούρισε.

— Θέλω όμως εγώ για σένα! της πέταξε. Και θα το πάρω!...
— Ήτανε τόσο άγρια αποφασιστικός ο τόνος του, που εκείνη
φοβήθηκε:

— Πώς θα το πάρης, Νότη μου;... τον έρωτση με σβυσμένη
φωνή. Πώς θα το πάρης, αφού μου αμολόγησες ότι
δεν έχεις λεφτά;...

Την κύτταξε σαν τρελλός, με ένα άγριο βλέμμα:
— Λεφτά;... της μουρμούρισε βραχνά.

— Έχωσε το χέρι στην τσέπη του κι' έβγαλε το κλε-
μένο χρηματόδεμα:

— Να λεφτά! πρόσθεσε.

— Νότη!... μουρμούρισε η Λίνα γεμάτη φρί-
κη. Πού τα βρήκες αυτά τα λεφτά;...

Γέλασε εκείνος:

— Πού τα βρήκα;... Ρωτάς που τα βρήκα;...
'Εγώ δεν τα μετράω, δεν τρώω πάντα μέσα στα
χέρια μου;... Το πιδέκολο να τα μεταφέρω,
από το ταμείο στην τσέπη μου...

— "Εκλεψες;... τον έρωτση κατάχλωμη.

— Δεν έκλεψα! δανειστήκα...

— Δανειστήκες;...
— Ναι, πήρα από το ταμείο αυτά τα λεφτά,
και... θα τα γυρίσω μεθαύριο!

— Θα τα γυρίσης;... Τότε γιατί τα πήρες;...
— Για να παίξω! Να παίξω και να κερδίσω!

Και με τα κέρδη να σου αγοράσω το πρωτο-
χρονιάτικο δώρο σου!...

Τον άκουγε, σε μαγνητισμένη οδυνή από την τραγική έννοια των
λόγων του; Γι' αυτήν είχε κλέψει! Γι' αυτήν θάπαιζε! Γι' αυτήν θα
καταστρεφότανε!...

Απότομα, της φάνηκε τόσο ακριβός—διπλά αγαπημένος, τώρα που
τον έννοιωθε πρόθυμο κι' έτοιμο να τα δώσει όλα για αυτήν—την τιμή
μέσας ο έαυτός της αποκρουστικός κι' αποτρόπαιος: Αυτή τον είχε α-
ναγκάσει να κλέψει! Αυτή τούδε βάλεη την ιδέα να βρή με το παιχνίδι
Αυτή έφταιγε για την τραγική κατάσταση του!...

Τρυφερά τον αγκάλιασε και του είπε:

— Νάτο το πρωτοχρονιάτικο δώρο μου!...

— Ποιό;...
— Αυτό τα λεφτά... Δός μου τα...

Το έλα, κι' εκείνος της τάδωσε μηχανικά...

— Τι τα δές;... τη ρώτησε.

— Θα στα δώσω μεθαύριο για να τα βάλεις πίσω στη θέση τους, στο
ταμείο της Τράπεζας...

Την κύτταζε σε χαμένους.

— Ύστερα, ξαντικά, την αγκάλιασε κι' άρχισε να της γεμίζει τα χέρια
δάκρυα και φιλήματα!...

— Σε ευχαριστώ, αγαπημένη μου... της ψιθύριζε με καμμένη φωνή.
'Εσύ μ' έσωσες!...

— Κι' εγώ σ' ευχαριστώ... του αποκρίθηκε σιγά, συγκινημένη. Σ'
ευχαριστώ που μου χάρισες ότι πιδέ πολύτιμο μπορούσα να ελπίσω. 'Ε-
σένα, την αγάπη σου!... Αυτή μου φτάνει... Τι να τα κάνω τα άλλα
δώρα!...

— Ελπίζω, αγάπη μου, ως το
βράδυ, που θα γίνει ο γάμος, να-
χι συμπληρωθεί το νοικοκυριό
μας!

ΜΠΑΛΛΙΑΣ

